

Giới thiệu Tiểu Thư Lạnh Lùng

Truyện Tiểu Thư Lạnh Lùng có rất nhiều nhân vật với đủ tư cách nhân cách khác nhau. Lưu Tiểu Ny 17t, (bạn thân Bách Liên) hot girl của trường L.B, có đôi mắt màu đen láy, mái tóc màu tím đậm, đuôi thẳng, body chuẩn, con của tập đoàn Lưu Thị lớn thứ 5 thế giới. Cao 1m83, IQ 289/300. Tính cách hơi lạnh lùng, chanh, tuy vậy nhưng vẫn tốt bụng vô bạn thân. Giỏi võ.

Khuru Bách Liên 17t, chị đại của trường L.B, hot girl, có đôi mắt màu xanh lục, mái tóc màu đen huyền, uốn nhẹ, body chuẩn, con của tập đoàn Khuru gia lớn thứ 3 thế giới, cao 1m83, IQ 295/300, tính cách đánh đá, chanh, kiêu ngạo, coi thường người khác. Giỏi võ.

Và còn rất nhiều nhân vật khác rất hấp dẫn các hay mời các bạn đón theo sẽ rõ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: TRƯỜNG L.B

Hôm nay nó thức sớm, chuẩn bị đồ đạc để đi học, Bộ đồng phục gồm : áo sơ mi trắng tay dài, kết hợp với cà-vạt sọc caro đỏ, váy ngắn ngang đùi (không ngắn lắm) sọc caro đỏ nốt. Mái tóc uốn nhẹ rồi buộc lên, mang đôi vớ cao tới đầu gối cộng với đôi giày đen. Hôm nay trong nó khá xinh và dễ thương.

“Thư tiểu thư, mời tiểu thư xuống ăn sáng” cô hầu gái đứng trước cửa phòng nó nói.

“Tôi xuống ngay...” nó nói vọng ra.

“Vâng” cô hầu gái quay đi

5p sau nó xuống dưới nhà, ” tiểu thư ăn sáng ngon miệng ” tất cả người hầu nói.

Xử xong bữa sáng thì nó chạy xe đến trường.

“Kít...” tiếng thắng xe gây ra sự chú ý của học sinh trong trường.

“Ai vậy?” hs1

“Xinh quá” hs2

“Xứ... xinh j đâu... xấu hơn tui” hs3

“Ồ... Xấu thiệt dao kéo ko...” hs4

Lại là những lời bàn tán dành cho nó, nó chả thèm ngó ngang.

“Kít...” lại một tiếng thắng xe , lần này bước xuống xe là tụi hán gồm: hán, Bách Liên, Nhật Huy, Tiểu Ny.

“Á... Anh Kha kia...” hs1

“Chị đại Bách Liên kia...” hs2

“Anh Huy ơi em yêu anh...” hs 3

“Tiểu Ny... làm bạn gái anh đi...” hs4

..... Cả sân trường rất náo nhiệt về sự xuất hiện của hot boy... Hot girl trường L.B, họ chơi rất thân với nhau.

“Ồn ào...” mọi người đang hú hét... thì nghe tiếng của nó liền im bặt, vài chấm con mắt nhìn nó. ” Ê... con kia... mà nói j...” Bách Liên bước lại chỗ nó hỏi. Ra giọng chị đại.

“Hừ..Điếc à...” nó hừ lạnh rồi nói.

“Mày... mày biết tao là ai ko mà dám nói vậy hả?” Liên gằn giọng.

“Ai... chả quan tâm...” Nó nói rồi đi thẳng lên phòng hiệu trưởng. Lâm Liên tức xì khói. ” Đi thôi kẹ con khôn đó đi... nghèo mà bài đặt màu mè...”

Ny bước lại Liên tiếng. “Ừ...” Liên Ừ một cái cùng hấn và Huy lên lớp. Mọi người giải tán dần.

Trên phòng hiệu trưởng.

Nó thản nhiên bước vào. “Lớp tôi...” – * ông hiệu trưởng quay lại * ” chào chủ tịch... lớp của ngài là 11a1 ” ông hiệu trưởng lễ phép. ” Ừ” nó Ừ lạnh rồi bước đi.

“Em là học sinh mới” một cô giáo tầm 30 tuổi hỏi nó ” vâng ” nó. ” Được chờ cô chút... bà cô bước vào lớp...” e hèm hôm nay lớp ta có học sinh mới... mời em vào. Nó bước vào.

“Hà Gia Ly Băng... tôi không Cần kết bạn... nên đừng nói chuyện với tôi...” nó nói lạnh. Cô giáo hơi sốc. Cả lớp đều sốc. ” Chảnh...” một giọng nói vang lên. Đó là hấn. Tuy hấn là dân sát gái nhưng rất ghét loại con gái chảnh.

“Tuý” nó nhún vai lạnh lùng quay qua cô ” chỗ ngồi của em” nó.

“À ừm... Bàn cuối dãy tư.... kế cửa sổ..” nó bước xuống chỗ ngồi, ban àn nó ngang bàn hấn và Liên (hấn và Liên ngồi chung) trên bàn Huy và Ny.

“Những ai chảnh thì không được hoan nghênh ở lớp này.... mày sẽ không học hành yên ở trong đây...” Ny quay xuống nói

“Tuý...” nó rút tai nghe ra nghe nhạc và ngủ. ” Cô ơi bạn Băng nghe nhạc...” Huy lên tiếng. ” Ly Băng em bỏ tay nghe ra cho tôi ” bà cô đập bàn nó. ” Biền” nó nói. Cả lớp đều sốc vì lần đầu tiên có một học sinh dám chống với bà cô sát thủ học đường.

“Em đc lắm... ra khỏi lớp cho tôi... chiều nay ở lại dọn vệ sinh...” bà cô hét. ” Hừ.... nên nhớ.... tôi luôn có quyền trong ngôi trường này... tha cho bà... nhưng lần sau thì không có chuyện đó.... dù bà là ai... giáo viên giỏi nhất trường này thì bà có thể bị đuổi...” nó nói... đây là câu nói dài nhất trong ngày của nó. Nó xách cặp ra ngoài ban công. Cả lớp trật tự nghe cô giảng bài.

Giờ ra chơi

Nó đi xuống cắntin, đi qua dãy lớp học bao nhiêu lời bàn tán về nó.

Khu căn tin gồm 4 khu

Khu 1 dành cho giáo viên

Khu 2 dành cho con nhà của cách giám đốc

Khu 3 dành cho các con nhà giàu, trùm mafia, chủ tịch tập đoàn lớn.

Khu 4 dành cho người có quyền trong trường, người trong hội học sinh, người có huy chương học sinh giỏi thể giới.

“Một cốc cappuchino, 2 bánh cupcake cỡ nhỏ...” nó nói với chị nhân viên làm chị lạnh sống lưng.

“Của em đây...” chị nhân viên nhận tiền của nó rồi quay vào trong. Nó thì đi thẳng lên khu 4 trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

“Con nhỏ đó là ai mà lên khu 4 đó” Liên nói.

“ai biết ” hấn.

“Kệ mịa nó đi” Ny

“Ăn thôi...” Huy

“Ừm...” All

Giờ ra chơi kết thúc, lúc nó đi lên lớp thì bị tụi hấn chặn lại

“Ê... mày từ đâu tới... con nhà ai... giàu hay nghèo... nói mau..” hấn hỏi.

“Cút...” nó hét rồi né tụi hấn bước vào trong.

“Ê đâu có dễ vậy?” Ny chặn nó lại.

“Mày điếc à...” Huy hỏi.

“Tao được cấp học bổng vậy thôi...” nó nói ngắn gọn.

“Vậy sao mày lên khu 4 ...” Liên hỏi

“Mù à...” nó chỉ vào Huy chương của mình.

“Mày... tạm tha cho mày đi...” Liên nói rồi bước vào lớp cùng tụi hần. Nó cũng vậy. Chắc chắn nó sẽ không yên với tụi hần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: BAR

Tại biệt thự Bách Thiên

“Thưa tiểu thư đi học đã về...” qg Thiên cúi chào nó.

“Ừ...” nó ” điều tra cho tôi về Khuru Bách Liên, Luru Tiểu Ny, Trương Huỳnh Nhựt Kha, Nguyễn Cảnh Nhật Huy” nó nói rồi bước lên phòng.

“Vâng thư tiểu thư” qg Thiên có rồi lui ra.

Trong phòng nó

Nó ngã xuống giường, thở dài một hơi, thật sự nó rất mệt, tưởng đâu sẽ học yên lành tại đây. Lật đật dậy với tay lấy cái laptop, làm một số chuyện ở bar. Rồi đóng lại đi vào nhà tắm.

15p sau

“Mời tiểu thư xuống ăn thôi” qg Thiên

“Hôm nay tôi đi bar, không ăn... những món đó chị cứ cho các người hầu...” nó.

“Vâng...” qg Thiên vâng một tiếng rồi đi xuống bếp.

Nó thay một Bộ đồ màu đen bó sát người, tóc buộc đuôi ngựa, Trang điểm đậm, mang đôi boot cao 10 phân.

Trông nó quyến rũ, quý phái làm sao. Nó bước xuống nhà, vài người hầu cúi chào, ” tôi sẽ về trễ, nên đừng đợi...” nó nói rồi bước ra gara lấy chiếc mui Trần ra chạy.

BAR NIGHT...

nó hiên ngang bước vào và đập cửa cái RÀMMMMMMMM

“Ai đứa nào dám làm vậy... một tên to con bước lại.

“Kêu thằng Zin ra đây...” nó lạnh lùng.

“Mày là ai mà dám kêu Quản lí ra” thằng to con đó.

“Cút... thằng Zin đâu...” nó Khoanh tay nói.

“Mày.... lên anh em... có người phá bar...” thằng to con hét lên. Khoảng 50 chục thằng xông lên. ” Hừ.... mày tới số rồi con” thằng to con nói.

Vài phút sau mấy thằng đó nằm la liệt trên sàn, Zin thấy ồn ào nên đi ra ngoài.

“Ai đứa nào phá bar tao...” Zin hét.

“Tao...” Nó chỉ vào mình.

“Đâu con nào... * đơ *..... Á BANG CHỦ...” Zin chưa nó hét thì quay qua thấy nó liền thay đổi.

“Hừ.... dẹp hết.... cho chị phòng VIP 1...” nó đi thẳng vào trong trước sự ngỡ ngàng của bọn hời này và tất cả người trong bar.

“Vâng... * quay qua đám kia * tụi bây làm j vậy.... bang chủ cũng không biết... khôn hồn thì biến lẹ...” Zin.

“Vâng thưa đại ca...” tất cả bọn lui hết. Zin dẫn nó đi vào phòng VIP 1, nhưng Zin đã Quên rằng phòng VIP 1 đã có người. (Yii : thằng cha này quản lí bar kêu j thế)

“Thưa bang chủ đây là phòng VIP 1 ” Zin đẩy cửa vào.... và....

“Gì đây?” nó khoanh tay hỏi.

Tình hình là.... có hai trai hai gái, đang ngồi uống rượu, 1 cô gái ngồi lên đùi 1 thằng con trai mà uống, còn đôi kia thì ngồi Bình thường. ... và vâng đó chính là TỤI (BỌN) HẮN.

tụi hần đang uống thì có người vào liền nhìn ra. ” Zin. ... “nó quay qua mặt lạnh băng. ” D... d.... dạ.... e... em đổi chỗ liền. ... Chị quay phòng VIP 2 được không. ...” Zin áp ứng. ” Đuổi hết cho chị. ...” nó hét. ” Dạ.... không đc ạ tại họ là khách quen quán em” Zin có hơi căng.

“Này con kia.... mày là ai mà dám đuổi tụi tao đĩ” Liên thấy nó quen quen liền đi lại nó.

“Zô đây làm cave chứ j... ” Ny nhếch mép khinh bỉ.

Tụi hần thì im lặng -> ngắm nó -> đơ (tại nó đẹp á) -> không nói được lời nào.

“10 giây không biến thì chết....” nó lạnh lùng ra lệnh lùng Ny và Liên ớn lạnh nhưng cũng mạnh mẽ

“Con cò hó...” Liên

“Này... sao các cô nói vậy” Zin bức xúc lên tiếng.

“Em sao phải bình con đó.... đừng Quên tụi chị là khách quen ...” Ny hất mặt.

“Khách quen cũng không sao... Miễn ai xúc phạm bang chủ của bar này thì biến...” Zin.

“BANG CHỦ...” tụi hần hét.

“Vâng...” Zin

“Hừ... Tao về... mày Không sống yên đây Băng...” Liên tức quá kéo tụi gần zê. Khi đi ngang qua nó hần cảm thấy tim đập mạnh. ... nhưng có cái j đó xẹt qua.

Sau khi tụi hần đi thì nó nói với Zin là mất hứng uống nên về lun.

Lại một ngày mệt mỏi đã trôi qua...

—giới thiệu nhân vật—

Hồ Vương Thanh Khang 15t đẹp trai, cao 1m84, con của giám đốc công ty nhà nó, thân với nó từ nhỏ, trợ thủ đắc lực của nó.

Chap ngắn.... nhâm kinh... hihhi....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: CÔ BÉ NĂM XƯA!

Hôm nay là chủ nhật....

Sáng sớm... nó lật đật thức dậy... Vscn... rồi xuống nhà bếp.

“Thảo Nhu có j ăn không” nó vừa búi tóc vừa đi xuống, trên người còn Bộ đồ ngủ mỏng manh (nhưng không thấy ở trong nhé).

“Tiểu thư buổi sáng tốt lành, dạ có rồi ạ” Thảo Nhu cúi chào.

“Dọn ra đi, ít thôi... à mà hôm nay có bama tôi về đây chơi tối em nhớ chuẩn bị đồ ăn nhiều chút. Không Cần cầu kì.” nó húp muồn súp rồi nói.

“Dạ vâng... ông bà chủ về lúc mấy giờ ạ?” Thảo Nhu.

“Khoảng... 5h sẽ tới...” nó.

“Dạ... em xin phép làm việc ..” Nhu.

“Ừ...” nó.

Xử xong bữa sáng, nó ra sofa nằm coi phim. ” Qg Thiên đầu rồi...” nó kêu.

“Dạ thưa tiểu thư... tôi đây” qg gia nghe nó gọi liền nhanh chóng chạy ra.

“Công việc tôi giao cho chị sao rồi?” nó.

“Dạ tôi làm rồi... đây thưa tiểu thư” qg đưa một sấp giấy cho nó” đọc đi...” nó

“Vâng... “qg. ” Khuru Bách Liên con gái của tập đoàn Khuru gia lớn thứ 3 thế giới. Lưu Tiểu Ny con của tập đoàn Lưu gia lớn thứ 5 thế giới. Trương Huỳnh Nhật Kha con của tập đoàn Trương gia lớn thứ 2 thế giới. Nguyễn Cảnh Nhật Huy con của tập đoàn Nguyễn lớn thứ 4 thế giới. ”

Qg gia đọc chậm rãi.

“Đc rồi... Lui đi” nó

“Vâng...” qg lui xuống.

“Hừ... để coi mấy người làm gì được tôi” nó.

5h chiều ngày hôm đó.

Bing bong... bing bong. Nghe tiếng chuông cửa thì Thảo nhu chạy ra ngoài.

“Ông bà chủ đã về, mời ông bà vào nhà” Thảo nhu

Bama nó bước vào nhà. Ngồi xuống sofa nghỉ ngơi rồi nó.

“Con ta đầu rồi qg Thiên” ba nó nói.

“Dạ thưa, tiểu thư đang ở trên lầu” qg nói.

“Ừ... lên kêu con ta xuống” mẹ nó nói.

“Vâng” qg đi lên lầu kêu nó xuống.

Nó bước xuống thấy bama liền chạy lại làm nũng. ” Con nhớ bama nhiều lắm a” Chu môi.

“Rồi rồi biết rồi cô ơi...” mẹ cô mắng yêu.

“Nhớ mẹ không ... ông này bị bỏ rơi rồi” ba nó than khổ.

“Áy ... áy... baba của con sao Quên được ” nó chạy lại ôm cổ baba làm nũng.

“Vậy sao ? ba nó mắng yêu.

“Hihi...” nó lè lưỡi.

“À 6h rồi đi thôi” mẹ nó thúc.

“Đi đâu ?” nó.

“Đi ăn tối với bạn của mẹ có cả con nữa ... lên thay một Bộ đầm cho mẹ...” mẹ nó kêu.

“Vâng...” nó mặt ỉu xù vác thân lên thay đồ. Hôm nay nó mặt chiếc đầm ren đỏ. Mang đôi guốc màu đỏ nốt cao 10 phân. Tóc xoả uốn phần đuôi.

“Con xong rồi đây” nó. ” Cha lâu ngày không gặp con đẹp hẳn ra” mẹ nó tằm tắc khen. ” Con mà” nó tự hào.

“Thôi thôi... đi” ba nó thúc.

Ba người lên chiếc xe chạy lại nhà hàng KINGDOM.

Nó cùng bama đi đến phòng ăn vip1. ”Chào anh chị”bama nó lịch sự cúi chào” con chào hai bác” nó lễ phép.

“A... chào anh chị... ồ ... Ly Băng đấy à... lâu rồi không gặp chán xin hân ra” bà Hương tấm tắc khen.

“Bác quá khen... cháu vẫn như xưa” nó nói giọng ái ngại.

“Chào anh... lâu ngày Không gặp” ông Khanh đi lại bắt tay với ba nó.

“Lâu ngày không gặp” ba nó.

“Ngồi xuống đi... chúng tôi kêu món hết rồi” bà Hương.

Mọi người ngồi xuống nói chuyện vui vẻ bỗng:

“Xin lỗi mọi người con tới trễ” một người con trai bước vào. Là hân.

“Không sao con ngồi đi” ba hân (ông Khanh) bảo.

“Dạ ” hân ngồi xuống bây giờ mới để ý tới nó. Hôm nay nó rất xinh. Làm hân không rời mắt. ” Nhựt Kha đấy à.. cháu đẹp trai ra đấy” mẹ nó nói. ” Dạ cháu vẫn Bình thường” hân.

Nó thì hơi ngạc nhiên nhưng không lấy làm lạ. Chỉ nhếch môi cười nửa miệng khi thấy hân cư xử lễ phép. Không phải ở trường rất thô lỗ hay sao đúng là người hai mặt.

“Còn đây là...” hân chỉ tay về nó hỏi.

“À... đây là con gái của bác... nó tên Ly Băng...” mẹ nó giới thiệu.

“À... chào em...” hân lịch sự đưa tay ra chào nó. Nhưng nó chỉ đáp lại một câu

“Không phải đã gặp nhau sao... với lại tôi với anh = tuổi không thể xưng anh em... ” nó nói.

“Ừa... hai đứa quen nhau sao...” Bama nó và bama hân đồng thanh.

“Vâng” nó đáp lun.

“Nhựt Kha... con không biết Ly Băng là ai sao?” mẹ hân hỏi.

“Ai ạ...?” hân hỏi lại... thật ra thì hân cũng chẳng nhớ nó là ai.

“Cô bé năm xưa thường chơi với con đấy... hồi đó hai đứa đánh nhau như sam cơ mà... con bé là Loly đấy” mẹ nó nói. Hân thì bất ngờ. Nó cũng không kém.

“Chẳng lẽ anh ta là Jeam?” nó hỏi.

“Ừ là anh Jeam của con đấy” mẹ nó nói.

“Con xin phép ra ngoài mọi người cứ tự nhiên dùng bữa” nó đứng dậy đi ra ngoài, hân cũng xin phép đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: KHÔNG. BIẾT. ĐẶT. TÊN. LÀ. GÌ

“Này Loly ... em chờ anh với” hân đi theo sau nó ,gọi.

“Tôi không phải Loly anh biết” nó quay lại lạnh lùng nói.

“Sao?... em nói gì cơ... em không phải Loly?” Hấn nhíu mày nói.

“Phải... sau nhiều năm... cái tên đó đã biến mất khỏi cuộc đời tôi...” Nó.

“Em... nhưng... đó là một cái tên rất hay” hấn nói.

“Hay? có Liên quan?” nó hỏi lại hấn.

“Ừ... thì...” hấn cứng họng luôn.

“Hừ... đừng đi theo tôi...” nó bước đi ra khỏi nhà hàng. Hấn thấy lạ đi theo. Thật ra nó đi ra biển. Mỗi khi buồn là nó chọn biển để tâm sự.

“Tại sao lại ra đây, Loly” hấn bước tới.

“Tôi KHÔNG. PHẢI. LOLY.” nó nhấn mạnh từng chữ.

“Tại sao?” hấn hỏi lại lần nữa.

“Tôi không thích... nó làm tôi thấy ghê tởm” nó.

“Chuyện gì đã xảy ra!” hấn hỏi.

“không có gì... anh có đi xe không... Coi như tôi nhờ anh...” nó hỏi hấn.

“Có... em đi nhờ phải không.” Hấn cảm thấy vui vui khi nó nhờ mình chở về.

“Ừ... về nhà hàng” nó.

“Được... đi thôi ở phía trước.” Hấn đi trước nó đi sau.

Hấn và nó lên xe về nhà hàng. “Hai con đi lâu quá vậy?” thấy nó và hấn bước vào mẹ hấn liền hỏi.

“À... con có công chuyện nhờ anh Kha đây giúp” nó trả lời rồi ngồi xuống. Hấn cũng vậy.

“Chúng ta có một truyện quan trọng muốn nói với tụi con.” Ba hấn nói.

“Chuyện gì ba cứ nói” hấn.

“Con với Băng có hôn ước với nhau từ nhỏ” ba hấn nói.

“Hả?” hấn và nó đồng thanh.

“ba biết tụi con sẽ bất ngờ mà” ba hấn cười.

“Ba mẹ đã mua cho tụi con một căn biệt thự. Bây giờ tụi con đến đó sống” ba nó nói.

“Nhưng...” nó chưa nói xong thì mẹ nó cheng vô “không nhưng nhị gì hết”.

Thế là đêm hôm đó nó dọn hấn qua nhà mới ở, còn căn biệt thự của nó thì do qg Thiên quản lí. Ba mẹ nó cũng trở về anh sau khi tổng con gái cung về nhà chồng tương lai. Phải nói là nó bức bối hết sức, còn hấn thì vui ra mặt.

“Xin chào cậu chủ cô chủ” qg Lý bước ra.

“Ừ... đem đồ tiểu thư vào phòng tôi” hấn.

“Đây để phòng khác” nó.

“Tại sao? sau này chúng ta là vợ chồng mà?” hấn hỏi lý.

“Ai cưới anh bao giờ...” nó đáp.

“Thôi được rồi, qg đem đồ vào phòng kế bên” hấn.

“Vâng...” qg Lý đem đồ nó vào.

Tối đó nó thực sự ngủ không được tí nào cả, một phần vì lạ, một phần vì nhà này có hấn ở đây nên không quen.

Sáng hôm sau.

Nó lật đặt bỏ dậy. Làm những việc quen thuộc vào buổi sáng. Rồi bước xuống nhà.

“Chào cô chủ. ” Qg

“Ừ...” nó đeo balo vào rồi đi xuống nhà.

“Chào cậu chủ” qg

“Ừ” hấn.

Nó và hấn ăn sáng trong bầu Không khí im lặng, đến đáng sợ. Rồi nó và hấn cùng nhau đến trường. Nói là cùng nhau chứ ai đi xe này, nó chung là sống chung nhưng phòng ai này ở, cơm ai này ăn, xe ai này chạy. Chả Liên quan gì nhau.

Tại trường.

Nó mới bước xuống xe thì bao nhiêu lời bàn tán.

“Này con nhỏ đó chánh lắm” hs1

“Nó dám nói chuyện xất xọt với thầy cô đấy” hs2

“Nó dám chống lại Bộ tứ trường này đấy” hs3

Bla.... bla....

“Mấy người im không được à” nó lên tiếng. Thật ra thì nó cũng chả quan tâm lắm. Nhưng rất ồn à nhức đầu nên mới lên tiếng.

Đúng lúc thì hấn, Liên, Ny, Huy tới nơi. Lại tập trận ồn à diễn ta khiến nó tức điên lên mà lấy phone ra điện ông thầy hiệu trưởng.

“Chú.... à không tiểu thư có chuyện gì ạ?” ông ht khi nghe nó điện thì chạy te te ra ngoài. Đám học sinh khi thấy ông ht thì im thin thít.

“Trường này không có kỉ cương phép tắc à... Ôn ào. ” Nó nói.

“Xin lỗi tiểu thư tôi sẽ dạy bảo Chúng lại” ông ht nói.

“Hừ nhớ đấy” nó hừ lạnh rồi bước lên lớp. Ông thầy hy thì bảo tụi noi noi giải tán.

“Con đấy là ai mà dám nói chuyện như vậy” Liên tức giận tay thành nắm đấm.

“Thôi đi lên” Ny xua tay rồi đi lên cùng mọi người.

Hấn thì im lặng. Thật tình thì hấn đã biết thân thế của nó là ai. Gia đình hấn uy lực còn nhỏ hơn nhà nó cơ mà. Với lại nó lại là Loly mà hấn yêu từ bé.

Chap cực nhảm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: ĐÁNH

Giờ ra chơi.

Nó nhận được một tờ giấy từ bạn nữ lớp kế bên bảo là ra về mới đọc. Nó cũng chả nghi ngờ gì mấy mà cất vào ra về rồi mở.

Ra về.

Mọi người đã về hết chỉ còn nó ở lại xem tờ giấy. Lời trong tờ giấy ghi là” ra sau trường gặp tao” ngắn gọn có một câu. Nó cười khẩy. Ung dung đi ra

sau trường.

Sau trường vắng tanh.

“Ài ra đi. Tôi không rảnh chơi trốn tìm” nó khoanh tay nói.

“Hừ... mày đến rồi à” từ đâu Liên xuất hiện cùng Ny và vài chục đứa con gái.

“Rồi sao?” nó hất mặt.

“Mày là cái gì mà vênh váo trong trường này?” Liên hỏi.

“Là ai cũng được...” nó đáp lại.

“Mày... lên đánh nó cho tao” Liên ngoắc tay mấy chục đứa con gái hồi này xông lên. Nó nhếch môi. Đánh nhau, tôi đây chấp tất.

Mười phút sau mấy chục đứa nằm la liệt dưới đất. Liên với Ny sợ xanh mặt. Không ngờ nó có võ lại còn là đai đen judo nữa cơ chứ.

“Sao? còn không?” nó hỏi.

“Mày... thật ra mày là ai...?” Liên lắp bắp hỏi.

“Sao mày hỏi dai thế?” nó hơi bực.

“Tao muốn biết. Cho bằng được” Liên nhấn mạnh chữ cho bằng được.

“Hừ... tao chắc chắn sẽ không nói. Nhưng có một điều tao cảnh cáo mày hãy giữ Kha cho cẩn thận.” Nó nói rồi bước đi. Liên hơi khó hiểu về lời của nó. Không biết nó có ý gì.

Tại nhà hấn và nó.

“Hôm nay em về trễ” hấn đứng khoanh tay trước cửa nói với nó như tra khảo.

“Liên quan tới anh à!” nó cau mày nói.

“Đương nhiên vì em là vợ chưa cưới của anh” hấn tự đắc.

“Chỉ là hôn ước... tôi không đồng ý thì như Không...” Nó.

“Em...” hấn cứng họng luôn.

“Tôi không phải em của anh... tránh đường cho tôi đi” nó lạnh lùng.

“Không”

“Muốn gì?”

“Hôn một cái đi” hấn lấy tay chỉ vào miệng.

“Mơ à...” nó tắt cái điện thoại ra phone cho Zin (còn ai nhớ ông này hông, quên thì xem lại CHAP 2 nhé)

“Chuẩn bị phòng trong bar cho chị tới liền” nó nói rồi cúp không cho Zin ú ớ câu nào.

“Này gọi cho ai đấy... chuẩn bị phòng làm gì... nhà có sao Không ở” hấn hơi hoảng.

“Anh cho tôi vào chắc?” nó nói ngược lại

“Em... em... haizzz thôi được rồi vô đi...” hấn thở dài tránh ra cho nó vào.

“Hừ...” nó lạnh tanh.

Rồi ai về phòng này, nó tắm xong đi xuống ăn tối thì thấy hấn đang ăn ngon lành dưới bếp.

“Hoa... dọn phần của chị ra” nó ngồi xuống không thèm nhìn hấn. Bơ hấn lun.

“ạ” hoa dọn phần cơm lên.

Kết thúc bữa tối thì chuông ai thì về.

Nó ngồi trong phòng onl face. Biểu tượng kết bạn hiện lên số một nó liền bấm vô chấp nhận bữa rồi định thoát ra thì có người nhắn cho nó.

[Nè] Trương Kha (tên nick hấn)

[ai] Hạ Băng (tên nick nó)

[nhìn tên người gửi giùm] Trương Kha

Nó đưa mắt nhìn lên, mày nhú lại rồi nhắn.

[biến] Hạ Băng

[ơ... sao vậy] Trương Kha.

..... Không có phản hồi.

Hấn thấy lâu quá liền mở vào mục những người đang hoạt động thì thấy đề

Hạ Băng hoạt động 5ph trước.

Hấn tức ánh ách, tại sao lại làm vậy với hấn. Đành off thôi chứ sao giờ. Muốn nói chuyện với nó khó vậy sao. Thật không thể hiểu nổi. Nó là Loly hấn yêu khi xưa. bây giờ cũng yêu. Chỉ là không có nó nên hấn mới quen chơi với người khác cho đỡ chán, khi nào nó về thì hấn sẽ chia tay. Nhưng hấn đâu có ngờ Loly là nó. Hấn đã xúc phạm nó ngay lần đầu tiên chạm mặt (anh ý nói chị ý chánh á, ai Không nhớ thì xem lại Chap 1) làm sao mà nó không giận được. Nhưng hấn có thể xin lỗi nó mà. Hấn phải làm cái gì bất ngờ cho nó mới được. Chắc chắn sẽ làm. Suy nghĩ một lúc hấn cũng chìm vào giấc ngủ. Bên kia nó cũng vậy.

—— end chap ——

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: BỮA TIỆC CHƯA BẮT ĐẦU ĐÃ BỎ

Sáng.

Hấn thức dậy, gọi điện cho ai đó rồi đi vào nhà tắm làm vsen.

“Hoa... cô chủ dậy chưa?” hấn đang đi xuống lầu thì liền hỏi.

“Cô chủ chưa dậy.... mời cậu chủ ăn sáng!” Hoa.

“Ừ... nếu cô chủ thức thì cứ nói là hôm nay tôi không đi học ” hấn ngồi xuống ghé thương thức bữa sáng.

“Dạ...” hoa lui xuống.

Ăn xong hấn đi đâu đó, rất rấp rút. Hấn vừa đi nó cũng vừa tỉnh dậy, làm vsen, thay đồng phục xuống nhà thì nghe Hoa nói hấn bảo là hôm nay hấn không học. Nó vui ra mặt.

“Tôi đi học... Không ăn sáng ở nhà đâu... anh ta có hỏi thì bảo vậy... không Cần lo” nó đi một Mạch ra nhà xe lấy xe tời tới trường.

Tại trường.

Vẫn là những lời bàn tán chỉ trích, chê bai thậm tệ mà thương cho nó... NHƯNG... nó thấy những người đó rất rất rất rất TÂM THUỜNG.

“Hôm nay sao Kha không đi học ta?” Liên Đi ngang qua nó rồi nói.

“Chắc bận...” Ny giải thích.

“Nào giờ ảnh có vậy đâu...?” Liên ngó qua ngó lại (oẹ oẹ ảnh đồ)

Nó đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Ny và Liên.

“Các cô không biết gì sao?” nó quay qua hỏi.

“Biết gì... người như mày biết gì chứ?” Liên ngهن mặt.

“Tao biết Kha ở đâu đấy!” nó cười nửa miệng. Lần này sẽ có trò vui.

“Mày... sao mày biết?” Liên và Ny tròn mắt đồng thanh.

“Đơn giản thôi... tôi với hấn SỐNG CHUNG mà” nó nhấn mạnh Chữ sống chung.

“Cái gì?” Liên hét.

“Sống chung...” Ny tiếp miệng.

“Ừ...” nó gặt đầu cái rụp miệng cười về đất ý trong đầu nghĩ [tôi sẽ chơi anh một vỏ thật đau. Thay cho năm xưa]

“Mày và anh ở đâu nó mau?” Liên tức giận.

“OK. Tôi sẽ dẫn cô đi... ngay bây giờ” nó.

“Được đi thôi” Liên.

“Nhưng chỉ có Liên đi thôi” nó ra điều kiện.

Nó cùng Liên đến nhà mà nó và hấn đang sống. Hấn thù đang ở nhà chuẩn bị một điều bất ngờ cho nó.

15p sau tại nhà nó (và hấn)

Dìng dọng...

“Này cô ở đây đi... tôi vào trước... tôi ngoắc tay cô mới được vào” nó nhấn chuông rồi quay qua nói với Liên.

“Tại sao?”

“Vậy thì về!”

“Được”

Trong nhà hoa nghe tiếng thì ra mở cửa.

“Ồ... Cô chủ về sớm vậy” hoa mặt xanh lại như đang giấu chuyện j.

“Hôm nay tôi nghỉ” nó lạnh lùng vào nhà và quay lại nói một câu. ”Đừng đóng cửa cứ để đó.

“Dạ” hoa.

Và nó bước vào. Trước mắt nó giờ là hấn đang hì hục làm bánh kem và đeo cái tạo dề màu Hồng, hấn vốn dĩ muốn cho nó một bất ngờ. Nó khề cười nhẹ như không cười. Hấn quay ra và..... tròn mắt. Sau nó ở đây. Chẳng phải nó đang học ở trường sau.

“Vào đi” nó quay ra ngoắc tay. Liên bước vào. Hấn lại ơ nờ on tròn on tron nặng tròn mắt. A hờ a ha sắc há mồm. Liên cũng ở đây sao.

“Anh Kha...” Liên chạy lại ôm hấn. Hấn cứng đờ. Nhìn nó.

“Này... này... em... à không cô buông ra cho anh... á lộn tôi đi rửa mặt” hấn lấp bắp Không nói nên lời. Liên vui về buông hấn ra cho hấn vào rửa mặt. Liên đi lại nó ”chát...” một tiếng chát lớn. In năm dấu tay vào má nó.

“Mày... sao mày ở chung với Kha... dụ đồ ảnh chứ gì?” Liên nghénh mặt.

“.....” Nó im lặng.

“Hừ... gái như mày không ai yêu đâu...” Liên tự biên và tự diễn. Nhưng khi thấy hấn ra thì liền đập vỡ chai rượu gần đó và gạch một đường khá sâu máu tứa ra, mắt long lanh tô bánh canh, rồi tự tát vào cái thất đau thật lớn (nhova này mà đi đóng phim chắc đoạt giải nữ Hoàng màn ảnh quế). Nó đứng nhìn chỉ biết khoanh tay nhếch mép xem Liên diễn kịch.

“Liên em bị gì đấy” hấn bước ra đã thấy Liên ngồi khụy xuống về yếu ớt. Liên chạy lại.

“Em ... em xin bạn ấy (con ấy thì có) ở lại chơi với anh bạn ấy liền tát em (tự mình tát nghe má Nội) rồi còn dùng miếng chai cắt tay em máu chảy rất đau (mất hết máu cũng dc)” Liên vừa khóc vừa nói.

“Này em làm gì đây? ”hắn nói với nó với giọng giận dữ.

“....” Nó vẫn IM LẶNG.

“Cô bị cầm à?” hắn kiên trì hỏi nó.

“....” Im lặng là vàng (Tg : mà la làng là Kim cương)

“Này?” giọng hắn gần lên.

“..... ” Vẫn câm và lặng.

“Em đau quá....” Liên la lên.

“Nào.. lên sofa đi anh bôi thuốc cho ” hắn Ân cần đỡ Liên lên chạy đi xoa thuốc. Nó nhìn chỉ biết nhếch mép mà nói với Liên. ” Đừng cười... đó chỉ mới là bắt đầu... ” Nó nói xong đi lên lầu luôn để hắn và Liên ở dưới tình và tứ. Và thế con Liên (bị điên) kia ở lại nhà nó (và hắn) một đêm.

———end chap———

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Sáng ngày hôm sau. Nó thức dậy xuống nhà đã thấy hai người kia ngồi coi phim ăn trái cây.

Nó thân nhiên lại ngồi cùng hai người đó xoi luôn vài miếng lê trên bàn của họ.

“Cô tự nhiên quá rồi đấy” hắn lên tiếng.

“Nhà này của tôi” nó đáp.

“Cô....” anh á khẩu.

“Nhà của mày... à không nhà của bạn nhưng cũng là nhà của anh Kha nữa” Liên xía cái miếng vỏ.

“Ồ... mà cô là khách” nó.

“Tôi....” Liên cứng họng lun.

Không ai nói gì nữa. Ba người họ việc ai nấy làm. Nó thì về phòng. Hai người kia thì vẫn ngồi xem tv.

“Bíng bong....” tiếng chuông cửa vang lên. Thảo Nhu ra mở cửa. ” Mấy người là ai?”.

“Bọn tôi là bạn của Kha” Ny lên tiếng.

“Mời vào... Cậu chủ đang ở phòng khách”

Huy và Ny đi vào.

“Hello Bò qua đây tá túc luôn à” Ny nhảy bổ tới Liên.

“Tao bị thương” Liên nói giọng khổ sở.

“Ai là mày bị thương?” Ny.

“Là Bả” Liên.

“Cái con đó...” Ny xem tí nữa là chửi thề may là có Liên ngăn cản.

Bên hấn và Huy.

“Ê... tính để em ở đây lun hả mậy” Huy ngồi xuống hỏi chuyện với hấn.

“Cổ bị thương tao cho ở đây chăm sóc” hấn.

“Ờ... coi là như vậy đi... à mà sao mày ở chung với con đó... Con Băng gì đó...” Huy lấy miếng trái cây bỏ vô miệng rồi hỏi.

“À... tao với Băng có hôn ước...” hấn Bình thần nói.

“CÁI GÌ... HÔN ƯỚC... VỚI BĂNG...” Huy đột nhiên bật dậy hét lớn. Là cho Liên và Ny giật mình.

“Này Anh có khùng hông dậy tự nhiên la làng lên” Ny lại đánh mạnh một cái vào Huy.

“Ờ... khùng tôi mới tin lời của thằng Kha...” Huy

“Chuyện gì?” Ny chống nạnh

“Bộ cô không nghe tôi la hả?” Huy chống nạnh lại.

“Ông là là... hôn ước với Băng” Ny vượt cấm nói. ”HẢ...?... HÔN ƯỚC VỚI BĂNG...” Ny hét lên y chang Huy.

“Ờ... Cô cũng như tôi thôi.” Huy Cười cười.

“Cái gì...? anh có hôn ước với Băng” Liên lúc này mới lên tiếng hỏi hấn.

“Ừ...” hấn trả lời thản nhiên.

“Tại sao?” Liên bắt đầu dờ chiêu mít ướt ra

Huy thấy vậy chạy lại ôm. Về về.

Mãi nói chuyện họ không để ý là nó đang đứng ở 1/2 cầu thang từ bao giờ. Chứng kiến hết tất cả mọi chuyện.

Thù xưa nó chắc chắn sẽ trả, chị ơi em sẽ trả lại công bằng cho chị.

Ngoài cổng có tiếng chuông cũng là Thảo nhu ra mở cửa.

“Chào ông bà chủ... chào hai bác.” Nhu cuối đầu chào ba mẹ nó và ba mẹ hấn.

“Con tôi có ở nhà không?” mẹ nó hỏi

“Dạ có” Thảo Nhu trả lời rồi đi vào họ đi theo sau. Và...

Họ bước vào trước mắt là cảnh hấn ôm Liên hai người kia đứng đó nhìn. Vụ gì đây? đi lộn nhà chăng? 3 người bọn họ là ai (Liên, Ny, Huy á) ?

“Chuyện gì đây? Tiểu Băng đâu?” mẹ nó thấy lạ lên tiếng.

“Ừ...” hấn quay qua bất ngờ. ”Ba mẹ... hai bác... sao... sao... lại ở đây” hấn lắp bắp sức nhớ đang ôm Liên trước mặt ba mẹ nó, hấn buông ra liền.

“Thảo Nhu... Tiểu Băng đâu?” mẹ nó nãy giờ nhìn thấy cảnh này đã bực lên.

“Dạ cô chủ đang ở trên phòng...” Thảo Nhu cúi người nói.

“Nãy giờ cô chủ có xuống đây không?” bà lại hỏi lần nữa, bà phải chắc là nó không nhìn thấy cảnh này.

“Dạ không...”

“Rồi lui đi” bà phẩy tay bảo lui.

“Tôi lên phòng Tiểu Băng” bà nói rồi đi thẳng lên luôn.

“Hai người đang làm gì vậy?” mẹ hấn cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, bà cũng không thích con trai mình ôm con gái khác ngoài nó ra.

“Con ... thật ra.... con... đây... là bạn con... cô ấy chỉ là... bị thương nên con ... con...” hấn giải thích càng lúc càng rối.

“Thôi... giải thích càng rối... đáng lẽ hôm nay tôi qua đây thăm anh và Băng không ngờ...” mẹ hấn tức giận nói.

Ba hấn và ba nó nhìn thấy nhưng không muốn xen vào chỉ lắc đầu rồi ra ngoài nói chuyện riêng.

“Anh đây là mẹ anh à?” Liên nói cắt ngang.

“Ừ...” hấn miễn cưỡng trả lời.

“Con chào bác... con là Bách Liên... con của tập đoàn Khuru Gia... rất Hân hạnh được gặp bác...” Liên bước tới giới thiệu gây Án tượng với mẹ hấn. Nhưng hiệu quả rất thấp, mẹ hấn chỉ thích nó thôi ngoài ra dù con gái nào đẹp đến cỡ nào đều ra ngoài tầm mắt của bà.

“Tôi biết tôi... và nếu có dịp cô nói với ba mẹ cô là chúng ta cắt đứt hợp đồng hợp tác với công ty cô... mong cô đừng buồn” mẹ hấn nói thẳng.

Liên mặt đánh lại, hơi đơ. Sao bà ta dám nói như vậy. Con nhà tập đoàn lớn như mình mà không thích sau, cũng tại con nhỏ đó mà mình không có vô được nhà này.

“Mẹ sao mẹ lại...” Hấn bức xúc, dù gì Liên cũng là bạn gái hấn (bạn gái cũ, trước khi có hôn ước của nó nhưng chưa chia tay với Liên).

“Anh đừng nói gì nữa không có mẹ con gì hết, tôi không cho phép anh yêu khác ngoài Băng”

“Bác... con là bạn gái anh ấy... con yêu anh ấy...” Liên nói lại ngay.

“Nếu chuyện này anh không giải quyết thì đừng có về nhà...” mẹ hấn tức quá đi lên lầu luôn.

——OoO——OoO——OoO——

Lâu rồi mới viết lại truyện nên tg phải xem lại từ đầu, có sai chỗ nào mọi người bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Mẹ nó và mẹ hấn đều đi lên lầu. Lên phòng nó. Cửa phòng khép hờ. Im ắng đến lạ thường. Hai người đẩy cửa vào trong, không thấy nó đâu. Ngó qua ngó lại một hồi thì thấy nó đang nằm ở trên cây táo bên cửa sổ (tg: chị là khi cơ à – Băng : khi cái đầu mị, ta là người đang hoảng, ăn nói tào lao, người gì mà kì cục, tại người ta thích mới nằm khi cái con khi nhà người – tg: nói gì nói lắm thế, tui nhớ là bà ít nói lắm cơ mà – Băng : nhắc mới nhớ tự nhiên con tg cho tui cái vai gì mà cảm như hén lạnh như nước đá thế – tg : tui thích, mà thôi tui viết tiếp 8 với bà mỗi hết cả miêng *** bây giờ quay lại truyện sau 5 phút lăm nhăm của con tg ***)

Do là cửa sổ phòng nó thông với cây táo được trồng lâu đời rất to, tán cây rộng có thể nằm được trên đó.

“Tiểu Băng con làm gì trên đó thế?” mẹ nó nói.

Nó bỗng giật mình suýt té xuống sân may là giữ thăng bằng đc, mẹ nó và mẹ hấn ở trong này giật thót tim sợ nó rơi xuống. ”Này vào đây mẹ với bác biểu” mẹ nó ngoắc tay bảo vô nó nghe theo lếch từ từ vô.

“có chuyện gì không mẹ, bác gái?” nó ngồi xuống ghé hỏi.

“Con biết chuyện thằng Kha nó cho bạn nó ở đây không” mẹ hấn hỏi.

“có ă!” Trả lời thần nhiên.

“Vậy con không hỏi nó về vấn đề này à”

“Có, nhưng anh ấy bảo là Liên bị thương nên ở lại”

“Ai làm cô ta bị thương?”

“Là tự cô ta làm” nó trả lời ngắn gọn lạnh lùng nhưng không thiếu lễ phép.

“tự cô ta làm thì tại sao lại ở đây?”

“Tại cô ta nói là con làm cho cô ta bị thương, nhưng con không có vì vậy anh ấy cho cô ta ở lại đây!”

“Là cô ta tự làm mình bị thương sao!” mẹ hấn hỏi lại lần nữa

“Vâng”

Mẹ nó này giờ không hỏi nó một lời nào, bà chỉ để mẹ hấn nói, hỏi rõ mọi chuyện và để mẹ hấn giải quyết, mọi chuyện chắc chắn sẽ êm xuôi.

Không ai ngờ là nó bây giờ rất ngoan, lại thật thà khác với thường ngày giọng nói bớt lạnh, thêm vào lễ phép kính trọng. Nếu nói vậy chẳng lẽ nó là người hai mặt. Nhưng không có ai biết rằng nó làm vậy vì có một mối thù, thù này nó không trả được thì nó sẽ ân hận suốt đời. Làm sao nó có thể trở mặt đứng nhìn người chị nó yêu thương nhất lại phải bỏ nó mà đi về nơi xa xăm như vậy.

“Cháu đi xuống dưới nhà với bác, cả chị nữa...” mẹ hấn nắm tay kéo nó xuống dưới nhà và mẹ nó đi theo sau.

Cảnh nhà dưới vẫn im lặng, hấn, Liên, Ny, Huy đang ngồi trên sofa suy nghĩ gì đó, mà người lo lắng nhất là hấn.

Thấy nó, mẹ nó, mẹ hấn đi xuống thì 4 người họ đứng dậy (ba nó và ba hấn đi đâu mất tiêu rồi)

“Kha, Tiểu Băng ngồi xuống, chị cũng ngồi xuống luôn” mẹ nó là người đầu tiên phá tan sự im lặng của gian phòng. Ny, Liên, Huy cũng không biết phép tắc mà ngồi xuống. ” Tôi không có bảo các người ngồi...” mẹ nó thấy chướng mắt bảo. Ba người giật thót đứng lên. ” Bác gái... đó...” con im ngay...” chưa để hấn nói hết mẹ hấn đã xen vào cắt lời.

“Bây giờ tôi muốn làm rõ chuyện này... * mẹ hấn nhìn Liên * cô Liên cô nói là bị thương?” mẹ hấn hỏi Liên.

“Dạ...” Câu trả lời của Liên có một chút lo sợ.

“Vậy ai làm cô bị thương? ” bà hỏi tiếp.

“Là..... Băng.....” lại một câu trả lời lo sợ nhưng có chút chần chừ.

“SAI...” bà nghe câu trả lời liền la lên.

Mọi người đều giật mình nhất là Liên, trừ nó, mẹ nó, mẹ hấn là Bình thường.

“Tôi nói cho cô biết cô gạt được Kha nhưng chúng tôi thì không!” bà gắt lên.

“Bác... bác.... nói vậy... là sao ạ” Liên nói mãi mới ra một câu mắt không dám nhìn thẳng vào bà.

“Trong nhà này có camera...” Bà.

Lại một câu nói nữa làm mọi người đứng hình, ngay cả nó và hấn còn không biết hướng chỉ là cô ta, chỉ có mẹ nó ba nó, mẹ hấn ba hấn biết thôi.

“Sao ? trong nhà này có camera...” Liên bắt ngờ, sợ là kế hoạch bị lộ tấy.

“Phải... và nếu như cô nói là Băng nó làm cô bị thương vậy hãy chứng Minh đó là sự thật. ”

“Tôi...” Liên biết cô đã hết đường lui.

“Và nếu muốn chứng Minh thì bây giờ mở camera lên coi” mẹ nó lên tiếng, bà im lặng này giờ rồi bà không thể nhịn nữa.

“Dạ... thôi... thật ra là... con... con tự ... làm mình... bị thương” mặt Liên toát mồ hôi.

Hấn bây giờ mới biết được sự thật, là nó không có sai, là cô ta tự làm mình bị thương, nó không có làm gì cả, việc hấn cho Liên ở lại nó cũng không cảm căng, nếu vậy hấn phải tức giận với Liên, hấn phải xin lỗi nó, phải nói rõ với nó. Nhưng hấn không làm như vậy ngược lại hấn còn nói một câu làm mọi người bất ngờ.

————— end chap 8 —————

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: HỌC SINH MỚI

Hắn đã biết hết sự thật, hắn phải xin lỗi nó. Nhưng hắn không làm vậy ngược lại hắn còn nói một câu làm cho mọi người bất ngờ.

“Mọi người có Cần làm quá vậy không... mẹ * quay qua mẹ mình * mẹ đã nói là để con tự giải quyết... Tại con muốn cho cô ấy ở đây... việc cô ấy bị thương chỉ là sơ ý thôi” hắn bức xúc nói.

Sau lời nói của hắn tất cả đều im lặng. Chỉ có Liên, Ny, Huy là mừng thầm.

“rồi... mọi chuyện kết thúc ở đây... không nói gì nữa?” mẹ hắn bắt lặc.

—— ta là giải phân cách ——

Chuyện đó kết thúc ở đây. Liên, Ny, Huy đương nhiên là sẽ về nhà của họ (ở lại cho nhục mặt à) ba mẹ nó và hắn thì cũng về nhà cho nó và hắn tự xử lý. Đã nói hết lời mà hắn vẫn không hiểu. Đúng là chuyện đó là chuyện nhỏ nhưng việc Liên nói là nó làm cô ta bị thương thì không chấp nhận được.

Hiện trường là còn hắn và nó.

“Cô cũng hay lắm!” hắn đột nhiên lên tiếng.

“Chuyện gì?”

“Việc Liên bị thương!”

“có liên quan gì đến tôi” nó nhún vai tỏ vẻ bất mãn.

“Nếu cô nói là cô làm cô ấy bị thương thì chuyện đó không trở nên rắc rối”

“À... ý anh là tôi sai đúng chứ...” nó nhếch mép.

“Tôi không có nói như vậy... chỉ là nếu như cô nói như vậy thì...”

“Thì... cô ấy sẽ không ra khỏi nhà này... và anh sẽ không bị mắng... Đúng chứ...” hắn đang nói thì nó cướp lời.

“Đúng... Nhưng em biết không (thay đổi đột xuất) thật ra anh thích em từ cái lần gặp ở bar rồi...” hắn bỗng nhiên nhẹ giọng lại.

“Nhưng chuyện anh thích tôi có Liên quan gì đến chuyện này... thôi tôi lên phòng đây” nó Phi thẳng lên phòng chả để cho hắn nói câu nào nữa. (tg chắc chỉ ngại á ^^ – Băng : ngại con khi khô)

Ngày hôm sau đi học nó và hắn chả thèm nhìn mặt. Nó thì vẫn trung nguyên cái mặt lạnh tanh vào lớp làm hắn khó khó chịu. Cái lớp như cái chợ mà nó cứ im ru chả ai thèm để ý. Nói chung là cái lớp ghét nó lắm.

“Cô dô cô dô...” một cậu học sinh là lên, thoát một cái tất cả 25 học sinh về lại chỗ của mình ngồi yên như học sinh ngoan.

“Lớp chúng ta có học sinh mới... em vào đi” từ cửa có một cậu học sinh bước vào.

“Tôi là Khương Nhật Khoa... xin chào mọi người” Khoa nở một nụ tỏa nắng.

“Đẹp trai quá...” hs1

“Hoàng tử kia...” hs2

“Ày... lớp mình toàn trai xinh gái đẹp ...” hs3

Và nhiều lời nói hơn nữa.

“Ừm... lớp mình còn một chỗ trống ở đó em xuống dưới ngồi đi” cô giáo ngó quanh rồi chỉ vào chỗ của nó. ” Vâng”

“Cô có công việc khoảng nửa tiếng nữa cô lên các em trật tự” cô nói rồi bỏ đi. Cái chơ tập hai lại tiếp diễn.

“Chào bạn... mình là Khương Nhật Khoa” Khoa thấy cô vạ kế bên không quan tâm gì tới mình nên mở lời trước.

“Chào... tôi là Băng...” nó nạnh nùng đáp lời.

“Bạn có thể quay qua nói chuyện với mình được không?” Khoa nghe giọng âm cực của nó có hơi run.

“Tuyệt...” nó quay qua. Khuôn mặt nó hiện ra trước mắt Khoa. Đẹp quá! đẹp như Thiên thần vậy. Nhưng khuôn mặt đó nhìn quen quen hình như gặp ở đâu rồi thì phải.

“Chào cậu... làm quen được chứ”

“Ồ... chào” Khoa đang suy nghĩ coi đã gặp nó ở đâu thì Ny nhào vô bắt chuyện với Khoa.

“Tại sao bạn nói chuyện với nó?” Ny hất hàm về phía nó.

“Ý bạn là sao?” Khoa nhúu mày trước hành động của Ny.

“Bộ bạn không biết nó là ai sao! Nó có biệt danh trong lớp này là ” cô gái kỳ lạ ”

“Cô gái Kỳ lạ ?” Khoa nhắc lại lần nữa rồi quay qua nó. Chỉ nhận được ánh mắt lạnh và lời nói âm cực. ” Phải...” rồi nói quay qua cửa sổ ngấm nắng.

“Đó bạn thấy không, cô ta đã thừa nhận rồi đó” Ny mặt hớn hờ nói với Khoa. ” Ừ...”

Này giờ chỉ có hấn là hơi khó chịu vì nó ngồi chung với tên con trai khác (tgc: cái này gọi là ghen đó bà con... có biển! có biển a!)

Cuối cùng cô giáo cũng vô lớp, cuộc trò chuyện của ba người kết thúc.

Cỡ này tại tui bận nên lâu ra chap số rỳ... Chap hơi ngắn.

Đừng bơ tui nha... đừng đọc chùa a...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: NỤ HÔN ĐẦU- LẦN ĐẦU ĐỎ MẶT

Giờ ra chơi.

“Nào chúng ta đi ăn thôi * quay qua Khoa * cậu cũng đi chứ?” Ny sau khi nghe tiếng chuông thì bật dậy kêu mọi người đi ăn.

“Ừ... đi thì đi... * quay qua nó * bạn đi chứ?” Khoa có ý muốn mời nó đi ăn chung.

“Không...” một câu trả lời ngắn gọn. Nó bước ra khỏi lớp đi thẳng xuống căn tin.

“đừng rủ nó, nó không đi đâu, nào bây giờ thì đi thôi...” Liên.

Khoa không hiểu sao mấy người đó lại ghét nó như vậy? thật là không hiểu nổi.

Tại căn tin trường.

Nó vẫn chọn khu 4 dành cho người có quyền hành trong trường...

Năm người kia thì chọn khu 3, từ khu 3 có thể nhìn thẳng lên tầng 4. Khoa ngồi ngay vị trí dễ nhìn thấy nó nhất.

Nhưng nó không nán lại khu 4 quá lâu mà đi tận lên tới sân thượng. Thấy nó rời khỏi tầm mắt mình nên Khoa liền đứng dậy đi theo không nói lời nào với 4 người kia. Hấn này giờ cũng chăm chú nhìn nó.

Tại sân thượng.

“Chị ơi!”

“Chị ở đâu?”

“Em nhớ chị lắm!”

“Chị ơi...” nước mắt nó bỗng trào ra. Đây không phải là lần đầu nó khóc. Mà rất nhiều lần. Khóc đến nỗi nước mắt cạn kiệt nhưng nó vẫn cứ khóc, khóc vì nhớ chị nó, người đã chết vì một tai nạn xe, mà thủ phạm lại chính là.....

“Sao lại khóc?” Khoa thấy nó khóc liền chạy ra ” khăn đây... lau đi!”

“Không có gì... cảm ơn!”

“Cậu đúng là cô gái kì lạ!” Khoa bước tới ngồi xuống bên cạnh nó.

“Ừ... tôi kì lạ”

“Có ai mà tự nhiên lên đây nói chuyện một mình rồi khóc đúng là kì lạ ”

“Sao? anh nghe thấy hết” nó nhú mồm về khó chịu.

“Ừ”

“Nhiều chuyện!” nó nhìn Khoa bĩu môi rồi quay sang chỗ khác.

“Ừ... nhiều chuyện cũng được!” Khoa mỉm cười nói ” Nhưng có chuyện gì vậy?” tò mò.

“Tôi tin anh được!” Khoa là người duy nhất trừ bama nó và người chị qua đời của nó mà nó nói chuyện nhiều nhất, giọng nói bớt lạnh phần nào.

“Đương nhiên” Khoa vỗ ngực.

Nó cau mày lại ra vẻ nghi ngờ sự thật Chí của Khoa. ” Không có gì hết ... chỉ là tôi kì lạ...”

“Sao?... thôi không nói nữa...”

“Vào lớp ”

“Ừ...”

Nó và Khoa bước vào cùng lúc. Làm mọi người nghi ngờ.

Những tiết học trôi qua êm đềm.

Cho đến giờ ra về.

“Tôi mời cậu đi ăn kem... được chứ?” khoa đề nghị với nó.

“Tôi không thích kem”

“Đi uống nước”

“Không khát”

“Đi chơi”

“Không rảnh”

“Vậy cuối cùng là sao?”

“Sao là sao? tôi không rảnh đi đến những nơi đó. ”

“Cậu không đi thì thôi vậy” Khoa mặt ỉu xiu đi ra khỏi lớp. Nó ở trong này cười nhẹ (tg: xin nhắc lại là ” cười nhẹ “, cười nhẹ đó bà con – Băng : có cười nhẹ không mà cũng làm góm – tg: kệ tui), tất cảnh hành động của nó thu vào tầm mắt hần. Quái lạ, nó nào giờ có cười với ai một lần nào đâu, sao tên này lại làm nó cười được nhỉ?

Với trạng thái lạnh lùng ung dung nó lái xe về nhà không nói với hần tiếng nào (tg: góm, lái xe oto đồ – Băng: rồi sao nào? * mài dao * tg: à không ,không có gì * chạy *)

Về tới nhà cũng vọt thẳng lên phòng. Hần ức chế dữ dội. Hần không phải là không khí, càng không phải là hơi nước, hần là con người mà, có cần lướt qua mà không nói tiếng nào! -.-

Buổi tối.

Hôm nay Thảo Nhu xin nghỉ, cơ việc gia đình, nó không biết nấu ăn, hấn thì lại càng ngu về việc đó nên cả hai quyết định ăn mì gói.

Nó nấu nước, hấn lấy mì bỏ vào tô, tình huống éo le bây giờ là chỉ có một cái tô không bự cũng không nhỏ đủ để hai vắt mì vào, cho bột nêm, dầu hành, thêm chút rau vào, đợi nước sôi chế vào đợi 3 phút. Và cuối cùng là chiến.

Hai người bây giờ rất đói, không nghĩ gì nhiều, chung Tô kê mẹ nó, lấp đầy cái bụng rồi tính gì thì tính. Nó và hấn chụm đầu vào ăn, tình cờ hai người gặp cùng cọng mì mà cả hai biết mà mà hút vào miệng cho đến khi sợi mì căng ra do hai bên kéo qua lại, khoảng cách môi nó và hấn chỉ còn 2 cm, nó định nhường hấn cọng mì, chưa kịp gì hết là hấn đã kề môi mình vào môi nó và ”chụt ” (tç: tung bông)

“Á....” Nó xô hấn ra hét thật to.

“Anh làm gì đấy hử?”

“Có làm gì đâu?” Mặt giả nai cúi xuống ăn tiếp, tim bị lỗi một nhịp.

“Anh... tôi... tôi... lên phòng đây ... no rồi” quái lạ, đây là lần đầu tiên nó lắp bắp. Mặt lại còn hồng hồng.

Sau khi nó về phòng hấn cũng không ăn nữa dẹp tô mì rồi tình tang lên phòng trong mình cực kì vui.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

1h khuya.

Nó có ngủ được gì đâu. Lăn qua lăn lại trong cái chăn như tôm lăn bột. Nó cứ nghĩ tới cái cảnh hấn hôn nó là nó cảm thấy sao ý (sướng chết bà). Nó bực quá mở face lên chơi (bà này tập làm cú đêm giống tui nè) đang lướt thì nó dừng lại ngay một ta-tút viết rằng.

[tôi là một cô gái không có kí ức, tôi chỉ nhớ là có một người em gái hiện giờ em ở đâu?]

Dòng ta-tút ngắn nhưng không hiểu sao nó lại cảm thấy cái gì đó gần gũi, em gái ư, một người chị bị bỏ rơi. Tò mò quá nên nó bấm tên người viết hiện ra một trang cá nhân tên là [Mộc Liên].

Con mắt nó mở to hết cỡ, nhìn vào cái tên nó nói không nên lời, sao lại trùng hợp như vậy, chị nó cũng tên là Mộc Liên, Vũ Hà Mộc Liên, là chị Mộc Liên, là Mộc Liên, người chị đã mất của nó.

Mà chắc là không phải đâu, chị ấy đã chết rồi mà.

Tắt face, nó nằm xuống ngủ, lay hoay một hồi mắt nó cũng nhắm lại và say giấc nồng.

Một ngày mới bắt đầu.

Mới sáng là đã chạm mặt hấn làm nó cảm thấy không vui, không tự nhiên chút nào.

Gần đến giờ vào học, chỉ còn 20p nữa,

Nó nhanh chân ra sân lấy xe đi học, chuyện vẫn Bình thường nếu như cái xe không phản chủ. Bánh xe tự nhiên bị bể, aizzz làm sao nó đi học giờ.

“Có muốn đi nhờ không?”

“Sao? đi nhờ...?”

Cái bánh xe của nó bị bể thật ra do hấn làm (ày... lầy quá anh ơi), để muốn được đi chung với nó thì phải dùng biện pháp mạnh. (T/g : lầy chúa... – Kha: áo bà si * cầm dép và tư thế cực kì đẹp trai * T/g ý bà là.... CHẠY * mất dép *)

“Phải ” hấn gạt đầu cái rụp.

Sau 1'30s suy nghĩ của nó thì nó đồng ý. Với hai cái lợi.

1 : lợi về tiền, không Cần phải tốn chi phí đi taxi, xe bus...

2 : tiết kiệm thời gian

“OK ”

Cuối cùng thì cái biện pháp chơi lầy của hấn cũng hành công, hấn đang đưa nó tới trường.

Úi zoi! phải nói là hôm bay cái trường nhộn nhịp hấn lên ấy chứ. Cũng là cái bọn hám trai lầy gái đấy chứ đâu.

Không hẹn mà đâu, cùng lúc chiếc xe của hấn, Liên, Ny, Huy dừng ngay bốn chỗ còn trống. Vừa bước xuống xe, thì cũng cái bọn đó hú hét banh trường, cái tạt không bao giờ bỏ được mà.

Nó không bước xuống liền mà ở trong xe hấn đeo khẩu trang, đeo kính đen, đội nó đen lên rồi mới bước ra làm mọi người một phen ngạc nhiên (hết hồn chưa ^^)

“Ủa ai đi xe mày vậy?” Huy thắc mắc hỏi.

“...” Im lặng, hấn biết trả lời sao giờ.

“Này ai đấy?” Liên bước tới trước mặt nó. Nó chẳng thèm trả lời mà vọt thẳng lên lớp.

“Ma hà ?” Ny hỏi một câu ngu nhất ngày.

“Ngu, mà mà nhìn được hà” Huy đi lại cốc một cái ” á đau...” Ny ôm đầu la.

“Cho chừa...” này.... anh đứng lại cho tôi...” và hai người đó rục nhau khắp trường (em khuyến khích hai người nên thi điền kinh đue)

“Anh Kha, đó là ai vậy?”

“Là bạn của anh thôi”

“Bạn nào?”

“Thì là bạn... thôi lên lớp ” hấn trả lời xong thì đi thẳng lên lớp để Liên thắc mắc không biết người đó là ai.

Tại lớp.

“Hello” Khoa nhảy vồ tới khi thấy nó bước vào. (từ từ thôi chết con tui)

“Gi?” nó không chào lợi cũng không cười.

“Có Cần lạnh thế không... chào một câu cũng không được à...” Khoa bĩu môi.

“Ừ...”

“Aizzz... không nói với cậu nữa” Khoa tức quá lật vở ra học bài luôn (trò ngoan của tui đóa khựa khựa)

Tiết học bắt đầu. Nhưng chỉ thiếu hai người là Ny và Huy. Tiết này là của bà cô ” sát thủ học đường ” kì này hai người kia chết chắc há há.

“Còn hai em Ny và Huy đâu?” bà cô STHĐ (sát thủ học đường) lên giọng.

Cả lớp im lặng. Không ai biết hai người kia đâu cả.

“Thưa cô tụi em đây... học ... học...” Ny, Huy đồng thanh.

“Vào trễ thì phải phạt...lớp trưởng đem 4 xô nước lên đây ” bà cô ra lệnh.

“Vâng” lớp trưởng chỉ biết làm theo.

Thế là tèn tèn, Ny và Huy mỗi người cầm hai xô nước đến muốn gãi cái tay.

Giờ ra chơi.

Hôm nay nó không chọn khu 4 để ăn mà chọn khu 3.

Thấy vậy Khoa đi lại đề nghị ngồi chung.

“Ngồi được chứ?”

“Tuỳ”

Đang ăn ngon lành thì căn tin ồn ào nay còn ồn hơn bởi tiếng la của bọn hám... gái...

Nó quay lại nhìn coi ai, nó chỉ thấy thoáng qua là một cô gái có mái tóc dài, đang đi lại.

Người đó là ai ?

Chap sau tui sẽ cho mấy bạn đọc giả biết.

Một tuần rồi đấy, con tg này mới viết được một chap, ý tưởng cạn kiệt, làm biếng chúa, mỗi lần đang lên một chap mới là lại vắn óc suy nghĩ cho chap sau nên mới ra cực kì cực kì lâu. Tui cũng đâu có muốn như vậy đâu.

Cho ý kiến về chap này của tui cũng như vote lun đi ^^.

Dạo này mắc học nghề nên bận hì hì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Cô gái có mái tóc dài, khuôn mặt như Thiên thần, đang tiến tới bàn ăn của hấn.

“Chào em trai...” cô gái đó đứng trước mặt hấn chào. Hấn ngược lên cực Kỳ bất ngờ.

“Chào chị...” hấn đứng lên chào lại.

“Lâu rồi không gặp.... Loly có học ở đây hông?” cô gái ấy hỏi hấn về nó,

Cô gái đó là ai sao biết được tên nó.

Đang ăn thì nghe thấy người nhắc đến tên mình liền ngược lên. Xém tí sặc vì sốc.

Gương mặt này, mái tóc này, giọng nói này, body này... (không Liên quan ==>) rất quen thuộc với nó.

“Chị ngồi đi..” Hấn chủ động kéo ghế cho cô gái đi ngồi.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên hấn đối xử con gái như vậy (hấn : chả lẽ trước đây tui hông tốt. ?)

“Anh Kha chị này là ai ? ” Liên hỏi.

“Là chị của tôi...”

“Chị ruột hả?” lại hỏi tiếp.

“Không... là chị họ”

“À...”

“Này... Loly học lớp 11 mấy vậy?” cô gái đó chả để ý mà cứ liên tục hỏi về nó.

“Chung lớp với em đừng lo...” Hấn trả lời rồi cúi xuống ăn típ.

“Này... định để bà chị này nhìn miệng hả thằng kia...” cô gái đó nghe hấn trả lời thì rất vui, xong lại nhắc nhở chửi hấn.

“Sao chứ...? không phải chị đã ăn trong xe rồi sao” hấn cứ tiếp tục ăn.

“Này... Mày quên câu châm ngôn sống của chị mày rồi à!” cô gái đó cáo. (sao thay đồ xưng hô nhanh thế)

“Không hấn là quên chỉ tại không nhớ nổi thôi!” hấn nói vậy như chọc tức cô gái.

“Mày thôi mệt quá ... ăn đi, xong rồi dẫn chị mày đi xem nó...” cô gái thờ dãi nói.

“rồi Chị định nhìn miệng thiệt à!” hấn húp một muỗng súp rồi ngược lên

“Mệt...chị mày chịu thua... cho ly nước ngọt đi...”

“Ok... con zê...” hấn.

Bên phía nó.

Chả là nó ngược lên gặp hình bóng đó, rồi lại nghe giọng nói đó thì nó ĐƠ TOÀN TẬP.

“Này... ê... wê...” Khoa ở bên đối diện thấy nó ngồi im mặt đơ ra liền gọi.

“...” đơ và im thính.

“BĂNG...” Khoa hét lên nhưng chỉ đủ hai người nghe.

“Hả... gì... à ăn đi... ăn tí đi...” nó giật mình.

“Bị gì à..?” Khoa.

“Không không... ăn lẹ đi rồi lên...” nó.

“Rồi...” khoa.

Sau khi xử hết đồng com thì hai người tình tang tí te lên lớp.

TÙNG TÙNG TÙNG.

rất may cho hai anh chị là vừa mới đặt Mông xuống đất... í lộn... Xuống ghế thì tiếng trống vang lên. Khởi phải chạy thực mạnh từ căn tin lên lớp(trường rất rộng, từ lớp cách căn tin rất xa)

Tiết này là tới tiết của bà cô Lan ” lê lếch “, bà có cái tên cực đặt biệt như vậy vì bà đi rất chậm, một bước của bà bằng 2,3 bước của người ta, cũng kể đến cái dáng đi của bà nữa nhìn thôi là thấy ghét, tính tình thì khó ưa, bà đi học sinh là số một.

Tiếng trống này giờ vang lên, mà chả thấy bà cô đâu, con lớp trưởng chạy ra coi thì ra là... bà đang đi ... à không lếch thật chậm lại lớp.

Sau vài ” chục ” phút, lếch của bà cũng tới lớp.

“Nghiêm...” lớp trưởng la.

“Rồi ngồi xuống... các em chuẩn bị là kiểm tra 15 tiết... í lộn 15 phút. ” Bà cô.

Bài kiểm tra được phát ra. Ai nấy đều cặm cụi viết như điên. Riêng chỉ có 4 người là ngồi đó suy nghĩ coi cái này làm sao, tính như thế nào, công thức nó viết sao. Vâng đó là chính là các anh các chị Liên, Ny, Huy, Kha nhà người ta đấy ạ.

Cũng mai là cô không canh kỹ quá, chỉ là nhìn sơ qua rồi lại quay qua cửa sổ hóng Gió. Thế là Phi vụ này chót lọt rồi. (làm như ăn trộm không bằng ==”)

15” sau. Bài làm của tất cả được nộp lên.

TÙNG TÙNG TÙNG

Tiếng trống lại vang lên. Ô sao tiết học gì chỉ có kiểm tra bài cũng thế? vậy còn bài mới thì sao? lí do chỉ là bà cô và lớp chậm mất hết cả mấy chục phút.

Tiết sau sinh hoạt cn.

“Hôm nay cô có việc bận nên các em cứ chơi thoải mái...” bà cô Tuyên bố.

“Yeah...”

“Quây đi bà con ơi...”

“Yahoooo...”

“Let’s go! listen to My heart~ ồ ô ... ồ ô... í lộn tại tui cuốn TFBoys.”

Cái lớp như cái chợ Bến thành.

Từ đâu hấn đi lại chỗ nó.

“Đi lên sân thượng một chút được không?”

“Có gì sao?” nó không thèm nhìn hấn mà trả lời.

“Coi như anh cầu xin em...”

“Được...”

Nó và hấn cùng đi lên sân thượng.

Tại sân thượng.

“Rồi nói đi.” nó ngồi xuống ghế đá

“Chị ra đi.” hấn nói.

Cô gái đó bước ra. Chạy lại ôm nó.

“Loly chị nhớ em lắm...”

Nó bị ôm bất ngờ. Nhất thời không nói nên lời.

“Loly... là chị nè... chị là Jolie đây...”

“Nhớ chị không...”

“Sao em không nói gì hết vậy... Bộ không nhớ chị à... giận à...”

.....

Nó chả hiểu gì cả, cái gì mà chị nó, Chị Jolie hả? chị ấy đã chết rồi mà.

“Chị...” nó lâu lắm mới thốt lên một câu.

“Ừ.. chị đây...”

“Là chị sao.....”

“Đúng... là chị đây..”

“Không phải! cô không phải chị tôi... chị tôi chết rồi mà....”

“Là chị đây... chị còn sống...”

“Không phải... chị không phải chị tôi...”

“Chị xin lỗi... xin lỗi vì đã không nói với em... Cái xác đó là chị nhưng...” “Đừng nói nữa... ÁAAAAAAAAA.....” nó hét lên rồi ngất xỉu, sau đó nó không biết gì nữa.

5 năm trước.

“Jeam... Cậu chơi với tớ đi... chị Jolie đi ra ngoài rồi...” Nó lúc 12 tuổi.

“Không được... tớ có việc bận rồi... là bạn tớ gọi...” Hấn lúc 12 tuổi.

“Sao vậy ...?”

“Tôi tôi mình chơi với cậu nha... mình đi đây...”

Nói rồi hấn lên xe cho tài xế chờ đi đâu đó.

Nó ngồi trong nhà chán quá, định gọi cho chị ấy, nhưng chị ấy bận rồi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nó cũng bấm máy gọi.

“Alo... Loly hả? chị bận rồi... tôi về hai chị em mình nói chuyện được không...” đầu dây bên kia bắt máy.

“Chị bận gì... sao ai cũng bận hết vậy...” nó bắt mẫn.

“Chị có việc thật mà... thôi bye nha...”

“Khoang đã... Nhớ về sớm nha...”

“Ừ rồi... ÁAAAAA.”” tút... tút... tút” Jolie vừa nói rồi hét lên sau đó là một tiếng tút dài...

“Alo... chị có nghe không... alo... chị... chị ơi...”

Nó không còn nghe tiếng của chị nó nữa. chiếc điện thoại từ trên tai nó rơi xuống. Chị của nó bị sao vậy.

————— tại hiện trường —————

Chiếc xe vừa tông chị nó đã bỏ chạy.

Trên đường mọi người bu quanh chị nó. Máu từ từ chảy ra từ đầu của chị.

Sau đó là tiếng của xe cứu thương chở chị nó tới bệnh viện trong tình trạng nguy kịch.

————— tại nhà nó —————

Bây giờ nó đứng ngồi không yên. Chị nó ra sao, chị ở đâu, có gặp mệnh hệ gì không... Vân Vân mây mây...

“Reng... reng.” Tiếng chuông điện thoại nó. Là số từ bệnh viện. Nó nhìn thấy, nhắc máy khó khăn.

“A...lo...” giọng nó run run.

“Cô có phải là người nhà của bệnh nhân không?” y tá.

“Ai là bệnh nhân...?”

“Là một cô gái tên là Mộc Liên, tên ngoại Quốc Jolie.” Cô y tá cầm CMND (chứng Minh nhân dân) nói.

“Phải...”

“Mời cô đến đây gấp... và hãy chuẩn bị tâm lí vì bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch.”

em điện thoại lại một lần nữa hun đất mẹ.

Nó vội vã đến bệnh viện. Ba Mẹ đã đi công tác nên nó kêu quản gia trông nhà.

Bệnh viện.

“Chị... chị tôi đâu...” nó chạy như điện vào bệnh viện.

“Cô là người nhà bệnh nhân..” ông bác sĩ.

“Phải...”

“Tôi thật sự chia buồn cùng gia đình.... bệnh nhân đã qua đời...” Ông bác sĩ buồn rầu nói.

“Sao?... chị tôi... chị tôi” nó chạy vào phòng bệnh nơi chị nó nằm.

“Chị ơi chị tỉnh lại đi... chị tỉnh lại đi...” Nó cầm tay chị lay lay, nước mắt chảy ra rất nhiều.

2 năm sau.

Sau chuyện Jolie qua đời nó rất buồn, cô bé hoạt bát, tươi cười ngày xưa đã không còn thay vào đó là một người lạnh lùng, ít nói. Ba mẹ của nó cũng biết chuyện này, dù không phải là con ruột nhưng ông bà rất thương đưa con gái này.

Trong hai năm qua nó đã tìm hiểu được một sự thật là chiếc xe đã tông chị nó là xe của hấn, đúng, thời gian mà hấn và chị nó đi ra khỏi nhà có công việc rất giống nhau, lại trùng hợp là hai người cùng đi trên một con đường, và chiếc xe mà hấn đi và chiếc xe tông chị nó là một, cùng màu xe và số xe. Khi biết được sự thật này nó rất đau lòng.

Còn về việc hấn thì hấn cũng biết. Nhưng người vi phạm là ông Tài xế đã chở hấn. Khi tông chị ông không dừng lại mà chạy luôn trong lúc đó thì hấn không hay biết chuyện gì.

Ông Tài xế anh tuyên án tù chung thân.

Nhưng nó vẫn hận. Tại sao lúc đó không dừng lại đưa chị nó đến bệnh viện, nếu đưa sớm hơn thì chị nó đã được cứu dù là tia hy vọng nhỏ nhoi.

Người nó hận nhất chính là hấn.

Cuối cùng nó quyết định đi Anh. Và bỏ luôn cái tên Loly mà hấn đặt cho nó.

Cuộc đời nó bước qua một Trang mới.

————— end chap —————

Không được đọc chùa.

Văn án có gì sai sót xin vui lòng mà bỏ qua.

Người viết : hannah-jolie...

14.3.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: LIỆU CÓ THA THỨ ?

Quay về hiện tại.

Tại phòng y tế.

Nó từ từ mở mắt. Đầu tiên là hấn, rồi đến chị gái.

“Đây là đâu?” nó hỏi.

“Phòng y tế, em khỏe chưa... sao tự nhiên lại xỉu. ” Chị nó hỏi.

“Chị là ai?” nó nhíu mày.

“Chị... là Jolie nè...”

“Jolie...”

“Phải...” chị nó gật đầu lia lịa.

“Còn anh... ở đây làm gì?” nó gượng dậy. Chị nó thấy vậy liền đỡ.

“Là anh đưa em lên sân thượng... nên mới ở đây...”

“Có chuyện đó sao...”

“* im lặng *” hấn cảm thấy ức chế dữ dội.

“Còn chị... chị nói chị là Jolie có gì để chứng minh...”

“sợi dây chuyền Ngọc hình con bướm, khắc chữ JL...” chị nó giơ lên sợi dây chuyền.

“CHỊ...” nó nhào tới ôm chầm lấy chị. Nó mừng lắm, chị nó còn sống, còn hiện diện trên đời này, cái cảm giác này rất đặc biệt, loại cảm giác người thân từ cõi chết trở về mấy ai thấu.

Hắn đứng kế bên cũng vui lây. Coi như hắn đã chuộc lại lỗi lầm năm xưa nhưng quan trọng là nó có tha thứ cho hắn không. Đó là một vấn đề lớn.

“Chị... chị còn sống... vậy cái xác thì sao...?”

“À... thật ra là vậy nè... lúc em ra chỗ y tá kí giấy gì đó thì trong này bác sĩ đang khám cho chị... một điều kì diệu đã xảy ra, nhịp tim của chị bỗng đập lại... ông bác sĩ rất tinh ý đã nhìn thấy ngón tay chị cử động và đôi mắt chị dần hé mở... Đôi môi mấp máy như đang nói điều gì... Chị cũng không hiểu tại sao lại như vậy nữa... Ông bác sĩ rất ngạc nhiên nhưng lại nói là khi bị xe đụng mũi và mắt chị bị chấn thương và sai lệch vị trí Cần phải phẫu thuật, kết quả thành công rất thấp. Vì không muốn em lo nên chị đã kêu bác sĩ nói dối là chị đã chết, chị biết là em đau lòng nhưng đành phải để em đau một lần rồi thôi...” nói đến đây chị nó như sắp khóc, nó cũng như vậy. (tg : tui thấy chị nó kể hư cấu sao ý)

“Vậy sao chị và anh ta gặp nhau * chỉ hắn *?”

“Chị được đưa qua Mỹ để Điều trị vì phải phẫu thuật... 4 tháng sau dần Bình phục lại... một hôm chị đang đi mua đồ trên đường về nhà chị đụng phải một người, và chị phát hiện ra đó là Kha... Kha đã mời chị ly cafe và kể hết mọi chuyện về vụ tai nạn, thủ phạm là Kha, chị cũng đã tha thứ, và quyết định gặp em...”

Nó khóc, nó cảm động, mọi chuyện suy đi tính lại cũng là chị nó chịu hết.

“Và... Loly này... chị có một chuyện muốn hỏi em...” chị nó ngập ngừng.

“Hừm...”

“Em... có định tha thứ cho Kha không?”

“Em... Không biết... tới giờ học rồi., em đi đây...” nó đánh trống lảng.

“Đừng đánh trống lảng với chị...”

“Em... thật sự... là chưa biết...” nó khổ sở nói.

“Thôi được rồi... mà bây giờ về luôn đi... chị xin nghỉ giúp em rồi...”

“Ừ... đi thôi...”

Chị nó, nó và hắn ra nhà xe lấy xe đi về.

Tại nhà nó và hắn.

Nhà chi có hai phòng, tất nhiên là nó ngủ với chị nó.

“Thảo Nhu...” nó gọi.

“Tôi đây thưa tiểu thư”

“Đây là chị tôi... sau này sẽ sống ở đây...”

“Dạ...”

“Rồi vào bếp làm đồ ăn đi... chút dọn lên...”

“Dạ...” rồi Thảo nhu vào trong.

“Chị ngồi nghỉ đi” nó kéo chị lại sofa.

“Ba mẹ... có biết chuyện này không?”

“Không”

“Tại sao?”

“Chị muốn cho họ bất ngờ”

“Ok, em đồng tình” nó giơ tay ra hiệu, miệng cười tươi. Trời ơi, nói cười kia, lâu rồi hắn mới thấy nó cười tươi như vậy.

“Này Quên tôi rồi à...” hắn thấy Bình bị bơ đẹp nên lên giọng.

“Đâu có quên... chỉ tại không thấy thôi...” chị nó nói vậy là tính trả thù vụ hắn chọc tức chị, ai dè hắn phán một câu xanh rờn.

“Chị mù à”

“Mày... nói chị mày thế hả?” chị nó nổi máu sùng.

“Ai thèm đôi co với chị.” Hắn bĩu môi.

“Hừ...” chị hừ một cái quay qua chỗ khác không thèm nói chuyện với hắn.

“Thôi thôi... em xin... vào ăn cơm đi...” nó khẽ cười, hai người họ cứ như mèo với chuột.

Rồi ba người cùng ăn vui vẻ.

———end chap———

Củng cố lại nhân vật và cũng như sửa đổi lại một chút sơ yếu lý lịch.

Hạ Gia Ly Băng (nó)

17t, xinh đẹp, giỏi võ

Cao 1m75, IQ 300/300.

Tính cách : lạnh, nhưng sau này sẽ khác.

Đã có chậu trong... tương lai (dự kiến là 2 chap nữa.)

Trương Huỳnh Nhựt Kha. (Hắn)

17t, đập chai, giỏi võ

Cao 1m80, IQ 300/300

Tính cách: sáng nắng chiều mưa, hơi lạnh.

Đã có bông trong nay mai... (dự kiến là y chang con ở trên)

Khuru Bách Liên

17t, hot girl, chị đại.

Tính cách : chanh, kiêu ngạo, sau này thay đổi tí.

Cao 1m74. IQ 295/300.

Chưa có chậu.

Lưu Tiểu Ny

17t, hot girl.

Cao 1m74. IQ 294/300.

Tính cách : tốt bụng, có xú chanh chanh do lấy con Liên

Sắp có chậu (dự kiến là vài chap nữa)

Nguyễn cảnh Nhật Huy

17t, đập chai.

Cao 1m79.5 ^^, IQ 299/300.

Tính cách: tự luyến, lẳng nhăng, sáng mưa chiều nắng.

Sắp có bông... (dự kiến là vài chap nữa)

Vũ Hà Mộc Liên

19t, xinh đẹp như Thiên thần.

Cao 1m74. IQ 300/300.

Tính cách : sáng nắng chiều mưa trưa Lâm râm hôm sau có bão. Trẻ con, có xúu lạnh lùng lấy từ nó.

Sắp có chap (dự kiến là vài chap nữa)

Hồ Vương Thanh Khang (ai nhớ ông này hông) thẳng Zin ó.

Đạp chai lăm (tui còn mê mà ^^), cao lăm 1m80, học giỏi lăm, trợ thủ Đắc lực của nó. Đã có bông... sau này tg sẽ cho ra mắt.

Khương Nhật Khoa

17t, đẹp trai.

Cao 1m79. IQ 299/300.

Tính cách : Tùy theo cảm xúc mà thể

hiện.

Sắp có bông.

Nhân vật mới.

Lý Minh Trung. Con nhà giàu.

19t, đẹp chai lăm a.

Cao 1m81. IQ 300/300.

Tính cách : lạnh lùng, nhưng khi gặp được nửa kia của mình liền thay đổi.

Không được đọc chùa.

Vấn án có gì sai sót xin vui lòng bỏ qua.

Người viết: hannah-jolie...

16.3.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: TÂM SỰ CÙNG BÀ CHỊ

Tối hôm đó tại phòng hai cô gái.

[I hate you. hey no no... I don't need you... hey no no... I hate you... Silheo silheo nan neo silheo....] bài Hate của 4Minute.

“Chị có tắt ngay hông banh cái tai em” nó đang lướt Ipad, nói.

“Ồ... chị mày bắt thì sao nào ” chị nó.

“Không hay gì hết... Chả hiểu gì cả” bực bội.

“Silheo... silheo... nan neo silheo...” chị nó vẫn lì mà rống lên hát.

“ỒZZZZZ... CHỊ CÓ IM NGAY KHÔNG...” nó hét.

“Rồi... rồi... làm gì dữ dằn... có cần làm quá vậy không.”

“Hừ...”

Căn phòng trở nên im lặng.

5' sau.

[Listen to My heart... ồ ô..~ ...] tình yêu xuất phát của TFBoys.

“Trời... cũng như chị mày thôi” chị nó bỗng lên tiếng.

“Zề...” nó liếc.

“Ừa... hồi nãy ai nói tắt nhạc vậy ta” chị nó.

“Em kêu chị tắt chứ đâu phải em.”

“Mày...” Chị nó tức.

Chị em lâu năm mới gặp mà bốn chuyện tình cảm ghê.

“Này... lâu rồi chị em mình không tâm sự... tắt máy nói chuyện với chị chút đi”

“Rồi ok” nó tắt máy.

Hai chị em ngồi xếp bằng, mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Không ai nói lời nào.

“Giờ ai nói trước” đồng thanh.

“Chị/em nói trước đi” tập 2.

“Giờ sau” nó chống nạnh.

“Chị nói trước cho”

“Lẹ”

Chị nó đang suy nghĩ.

2'30 giây. Sau

“Lẹ...” nó thúc.

“Chờ chút”

1' sau nữa

“MAU... EM BỰC À” nó cau mày.

“Ừ... từ ”

1' sau nữa nữa...

“MỆT NGHĨ... TÂM SỰ MÉO GI...” nó hét lên, tay quơ lấy iPad.

“CHỊ MÀY ĐÂU PHẢI THÁNH... TỪ TỪ ĐÃ” chị nó hét gấp đôi.

“VẬY THÔI... NGHĨ TÂM SỰ TÂM SÉO ĐI...”

“CÁI CON NÀY...”

“ÁO SISTER SI”

“HẢ?”

“Ý CHỊ SAO...”

“Ý CHỊ LÀ...” “IM” chưa kịp nói thì hấn la lên. Này giờ bức quá rồi. (tị: phòng con gái mà ba, đầu chui ra vậy má ...hấn : đứng đây này giờ rồi má ơi)

“Ồ im” chị nó.

“Ngủ không ?” Hấn hỏi típ

“Ngủ...” đồng thanh.

“Nằm xuống” hấn ra lệnh.

“Ồ nằm” tập 2.

“đập chăn ngủ”

“Ồ...” tập 3.

Sau khi kêu xong hấn đóng cửa lại nhẹ nhàng, đứng bên ngoài cười muốn chảy nước mắt, sao họ ngu thế.

Bên trong.

Sau khi hấn đi ra ngoài thì hai chị em mở mắt.

“Nó vừa nói gì vậy?” chị nó hỏi.

“Ngủ”

“what?why?... sao phải ngủ?”

“Ai đon nô...” nó lắc đầu.

Và

“Á... DÁM DỤ BÀ HẢ CON... CHẾT NÀY” hai chị em tức tốc chạy ra cửa.

Rồi đời anh Kha mình như là xong, hai chị em ‘ đập đầu đá địch ‘ anh Kha mình ‘ te tua toi tả ‘. Sau khi xử xong, một mỗi ai nấy về phòng, hấn phải lếch cái xác tàn tạ về ô.

“Này giờ chưa tâm sự được gì hết” chị nó.

“Ừ”

“Cho chị hỏi?”

“Nói”

“Em có thích Kha không?”

“Không hấn”

“Thật?”

“À. thì ... cũng thích. ... à không yêu rồi” nó đỏ mặt thừa nhận.

“Chị nói mà...” cười đất Chí.

“Còn chị?” đánh trống lảng.

“Không”

“Zoi... sau này sẽ có thôi... chị sẽ bị cura đồ thôi”

“Không có đâu nghe cưng”

“Cá”

“Chơi luôn. ”

“Nếu em thắng chị sẽ bao ăn búp phê”

“Từ khi nào mà ham ăn vậy”

“Mới đây”

“Ok ”

Rồi Cả hai chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

Tại trường học.

Tại lớp 11a1.

“Có thông báo ... học học...” một Nam sinh chạy vào nói.

“Tuần sau có bài kiểm tra... ai lọt top 6 được đi du lịch cùng trường. ”

“Cố lên bây oi” hs1

“Chai- đô” hs 2

..... V.V....

“Không vui à?” Khoa hỏi nó.

“Không”

“Đi chơi đó ”

“Chán phèo”

“Vui mà”

“Vui thì cậu tự mà đi ” cắm tai phone vào tai.

“Mệt...”

Tiết học êm ả trôi qua.

Giờ ra chơi.

Tại căn tin.

“Ngồi chung được không...” Hấn.

“Ờ...” nó.

what?why? Ai tin không, là hấn đang ngồi chung với nó. Bọn con Liên cũng bất ngờ. sao hấn lại ngồi chung với nó.

“Anh Kha sao lại...”” Tôi thích ngồi oi đây” đâu để Liên mở miệng hấn nói luôn.

“Ờ... mày sản à” Huy. ” Ừ...”

“Chuyện gì đang xảy ra?” Ny.

Khoa thì biến đâu rồi nên không thấy cảnh này.

Giờ chơi kết thúc. Lại vào học.

————— end chap —————

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ngày này qua ngày nọ. Nó vẫn lạnh lùng như xưa có điều là nói nhiều hơn lúc trước, cười nhiều hơn (mặc dù chỉ là nhếch nhẹ môi cũng tính là cười), đặc biệt là mỗi giờ ra chơi nó đều ngồi ăn chung với hần, tổng khứ tên Khoa đó qua bàn tại con Liên.

Hôm nay là ngày đầu tuần. Hôm nay có bài kiểm tra , hôm nay....

“Ây cố gắng lên.... Vì sự nghiệp à không vì công cuộc đi chơi nên quyết chiến quyết thắng” Khoa đang dò bài nói.

“Haizzzz.... không biết làm được hông mà đòi...” nó mĩa mai.

“Hừ.... chờ đi you, mị đây sẽ thắng” Khoa vỗ ngực ra vẻ ta đây trăm trận trăm thắng.

“Ờu.... ” Nó bĩu môi (đừng ngạc nhiên vì sao nó mĩa Khoa, Hãy đọc lại đoạn đầu)

“Cố lên em... anh và em cùng chiến cùng thắng” hần ngồi ở dưới bàn nó nói (đôi chỗ roài nghe mấy cung)

“Anh em đâu đây..... biến” nó mặt lạnh phán một câu, nó phũ quá. Hần câm nín luôn.

Bàn Huy và Ny.

“Cậu làm gì vậy?” Huy ngó ngó xem người kế bên viết gì mà chăm chú.

“Phao” một từ duy nhất phát ra ở miệng Ny là Huy lắc đầu ngán ngẫm, lần nào mà hông vậy, có khi bị bắt chữ chả chơi (sợ gì anh ời).

Có ai thắc mắt Liên đâu không, à để tg nói cho. Liên được ngồi một mình nhá, ở dưới bàn hần.

Sơ đồ lớp

Hs_hs

Nó_Khoa

Hần

Liên. (ngang qua) Huy_Ny.

—————
Bài kiểm tra được phát ra. 2 đề. Câu hỏi chả có gì khó cả, quan trọng là có thuộc bài không thôi.

Nó hần chung đề, Liên khoa chung đề, Huy Ny khác nhưng do là Ny đôi với một bạn khác cho nó chung với Huy luôn.

45’ phút sau nộp bài lên, ai cũng than thở. Trừ 6 người kia mặt tươi như Hoa mới nở. Chỉ chờ có kết quả thôi.

Tua nhanh Tới ngày có kết quả ->>>>>>

“Nghiêm” lớp trưởng

“Các em ngồi đi”

“Có điểm chưa cô?” hs 1

“Có rồi, trong 10 lớp chỉ có lớp mình lọt vào top 6 ”

“Đọc đi cô”

“Rồi... 6 bạn được vào top 6 là, Ly Băng, Nhựt Kha, Nhật Khoa, Bách Liên, Tiểu Ny, Nhật Huy...”

“Ồ yeah!!!! ” Khoa kích động hét lên.

“Đừng mạnh động” nó trêu.

“Em iu ơi~ (tui nổi da gà rồi) ... ” Hấn gọi nó (tgc có Cắn khoa trương vậy không -hấn : vợ tui mà... ^^)

“Muốn ăn da gà không?” Nó hỏi một câu chả ăn nhằm gì cả nhưng có hàm ý a

“Hả?” mặt ngu hỏi.

“Tôi hỏi muốn anh da gà hông?” nhin, nhin, phải nhin. Nó mà không nhin là hấn bẹp dí rồi.

“À... hông...” Hấn như hiểu ý nó.

“Biến” nó quát.

“* im lặng * ”

————— tua nhanh tới giờ về ———

“không biết đi chơi ở đâu ta?” khoa vừa dọn cặp vừa nói.

“Ai biết” nó hờ hững đáp.

“Em, hôm nay anh chờ đi chuẩn bị đồ đi chơi. ” Hấn đi theo sau nó nói.

“Tuy” nó.

“Anh Kha, chúng ta đi ăn nha!” Liên từ đằng sau nhảy xổ lên vai hấn nói.

“Không rảnh” hấn mặt lạnh đáp.

“Sao vậy?” Liên khó chịu hỏi.

“Tôi bận, đừng hỏi nhiề... ” hấn chưa nói xong thì Liên chọt một cái lên má, đúng lúc nó quay xuống định nói gì đó.

“Đi về... chuẩn bị” nó tức tối kéo hấn ra khỏi Liên rồi dắt về. Nó chả hiểu sao mình lại vậy.

Còn khoa và Liên ở đây.

“Đi... chơi không?” Khoa.

“Ừ... được ” Liên tức tối nhưng cũng đồng ý.

————— nhà nó và hấn ———

“Về rồi à... ăn cơm đi... chị và Thảo nhu nấu đó” Chị nó chạy ra.

“Ừ” nó hấn đồng thanh.

Tại bàn ăn.

“mai đi chơi không?” chị nó bỗng nhiên hỏi.

“Bận” nó.

“Không rảnh” hấn.

“Có gì sao?”

“Bạn đi chơi” nó

“Cho chị đi với...” mặt hào hứng

“Không được” hần và nó đồng thanh.

“why?”

“Đi với trường” tập hai.

“Chị có thể xin hiệu trưởng hoặc chủ tịch trường đi chung mà” chị nó mặt ngây thơ.

“Bộ chị tưởng xin dễ lắm hả” hần.

“Xời nói chi mấy cái đó... chị mày làm được hết à” chị nó.

“Vậy chị định dùng cách gì”

“Lâu lâu... phải tận dụng nhan sắc chút chứ” chị nó chớp chớp đôi mắt.

* oẹ...oẹ...oẹ * tiếng ói.

“Hừ... chị đẹp mà...” chị nó nhìn phản ứng cực kỳ khi thế của nó và hần thì xịu mặt.

“Ừ... ai nói gì đâu” nó giả nai.

“Tinh thần tự luyện của chị lên cấp rồi à” hần.

“Mệt...” chị nó tức, cầm cùi ăn bơ nó và hần luôn.

Sau giờ cơm.

Nó và hần đi ra sau vườn chơi. Chị nó thì giặt roài, bơ đẹp, ta đây vào phòng tự kỷ.

Sau vườn.

“Mát quá” nó vươn tay tay đón Gió.

Hần đi lại ôm từ phía sau làm nó giật mình.

“Ra...”

“Không”

“Mau”

“Không”

“Muốn gì” nó đành ra điều kiện.

“Anh muốn hỏi em là thật ra em là ai, và có quyền gì trong trường.?”

“Chỉ vậy thôi sao, được tôi nói luôn, tôi là chủ tịch của trường L.B”

Hần hốt hoảng nhưng rồi cũng lấy lại Bình tĩnh nói.

“anh thích em...”

“Ừ” nó hồ hững đáp lại, không một chút gì gọi là bất ngờ.

“Sao? đồng ý lắm... bạn gái anh không?” Hần Bình tĩnh hỏi nhưng trong lòng đứng ngồi không yên.

“Hả? bạn gái? tôi không biết nữa?” nó bây giờ mới bất ngờ.

“Sao? anh Cần câu trả lời ngay bây giờ”

“Ừ... thì... ờ... được.... nhưng chỉ là thử thôi... vì tháng rồi hãy chính thức..... Áaaaaa..... chóng mặt....” Nó vừa nói hần vừa bồng nó lên quay vòng vòng làm nó chóng mặt.

“Buông” nó.

“Ok, em yêu...”

“Rồi bây giờ đi chuẩn bị đồ để đi chơi được chưa?” nó cười.

“Rồi... à mà con cái vụ bà chị sao giờ...”

“Tôi làm chủ tịch mà... dễ như ăn cháo...” nó cười đắc ý.

“đôi xung hô đi, kêu là a e”

“Không”

“Hôn một cái bây giờ”

“Rồi” nó nghe tới hôn là sợ nên đồng ý.

Rồi cả hai dẫn đi TTTM mua sắm đồ.

————— end chap —————

Đừng đọc chùa.

Vấn án sai sót gì thì xí xoá bỏ qua.

Người viết: hannah-jolie....

23.3.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tại quán nước Ace Tea.

Tầng hai.

“Cậu uống gì?” Khoa hỏi.

“Cafe sữa và bánh Tiramitsu.” Liên.

“Uk... chị cho em một cafe sữa, một tiramitsu... một cafe đen ít đường”

“Rồi... em chờ chút” chị nhân viên vào trong.

“Sao cậu lại rủ tôi đi uống nước” Liên đột ngột hỏi.

“À... tại muốn thôi” Khoa không biết trả lời thế nào.

“Ừ” Liên không biết nói gì thêm.

Đồ uống được dọn lên, hai người chỉ biết ăn, không dám nhìn thẳng vào mặt nhau.

“Ngon không?” Khoa đột nhiên hỏi.

“Ngon, quán này coi cũng được.” Liên cười tí mắt.

“Ừ... cậu cười đẹp lắm. Thật ra thì trước đây tớ thấy cậu... ừm... phải nói sao ta... à phải nói là kiêu ngạo, hơi chảnh á”

“Vậy sao... Tớ là người vậy sao ?” Liên ngạc nhiên hỏi. (tợ: chứ còn gì nữa má)

“Ừ...”

“Vậy bây giờ tớ có vậy không?”

“À... có... nhưng nếu sửa đổi lại thì rất tốt. ”

“lúc trước... tớ yêu Kha... đã thuê người đánh Băng, còn làm Kha hiểu lầm Băng vậy có được gọi là xấu không?” (con này hỏi thừa)

“Rất xấu”

“tớ cũng không biết tại sao tớ lại vậy” Liên rầu rĩ, thờ dãi.

“cậu có thể sửa đổi được mà”

“Vậy tớ phải làm thế nào?” Liên hăng hái hỏi.

“Cái này là phải từ từ... à mà còn chuyện này nữa...”

“Chuyện gì ?”

“Cậu đừng gần gũi với Kha nữa” Khoa nói.

“Tại sao? Tớ và kha là Bạn mà”

“Sẽ có người ghen”

“Ai?” Liên tò mò hỏi.

“Là Băng”

“Gi cái con khốn đó hả?” Liên hét lên, hên là quán vắng người.

“Này... cậu lại vậy rồi” khoa Nhíu mày.

“Tớ làm sao nào? tớ thích Kha, tại sao lại...”

“Tớ nghĩ cậu nên từ bỏ cái ý định đó đi... Băng có hôn ước với Kha... và cậu đừng có yêu cậu ta nữa” Khoa khuyên.

“Không được... dù là tớ như thế nào thì ai dám cướp Kha thì tớ sẽ đánh nó...” Liên.

“Còn một chuyện nữa...”

“Chuyện gì?” Giọng Liên cộc cằn.

“Tớ... tớ...” Khoa lắp mồm không nói được.

“Mau... Cậu làm sao...”

“Tớ tớ.... thích... cậu” khoa không dám nhìn thẳng vào mặt Liên.

“Hả?????” Liên bất ngờ tả hông nổi.

“Làm... girl friend của tớ ha?”

“Chuyện này thì... tin sao đi, bây giờ đi mua đồ chuẩn bị đi chơi, được chứ?” Liên Lảng tránh

“Ừ... được... đi thôi” khoa gật đầu.

Hai người cùng đi đến TTTM.

Lia máy tới chỗ Huy và Ny nà!!!!

Tại khu vui chơi.

Tại chỗ gấp thú.

“Gấp cái này đi... cái kia nữa... ê ê cái này nè... thôi cái này đi... trời xấu quá... đổi lại đi... á cái này đẹp nè gấp cho tớ...” Ny cứ la cái này.... rồi cái kia xong cái nọ, làm Huy gấp muốn gãi cái tay mà không được con nào.

“Mệt nghĩ chơi” Huy tức đập vào cái máy.

“Chơi dở mà bài đặt” Ny chê môi, nãy giờ la banh cô mà có con nào trên tay đâu

“Hay quá ha...”

“Thôi, mệt rồi đi ăn kem đi...” Ny kéo Huy lại quầy kem

“Cho em một cây socola... Một cây vani”

“Sao cậu biết tôi thích ăn kem socola...” Ny thắc mắc hỏi.

“Hỏi nhiều...” Huy cốc nhẹ lên đầu Ny.

“Hừ”

Hai người ngồi dưới gốc cây ăn kem

“Ăn xong tụi mình đi mua đồ” Ny đề nghị.

“Ừ”

Hai người cùng đến khu TTTM.

Tại khu TTTM Royal.

Ba chiếc oto cùng đậu vào bãi giữa xe.

6 người họ đều bất ngờ. Thật là trùng hợp đến thế là cùng. Nhưng dù bất ngờ họ chỉ cười một cái như xã giao rồi cùng bước vào trong.

Khu Trung tâm rất rộng và lớn. Có 6 tầng. Mỗi tầng đều phụ trách những mặt hàng riêng, nhưng có điểm chung là đều chất lượng cao, hàng hoá được nhập từ những công ty có tầm cỡ Quốc tế... như chanel, Gucci, nike, adidas,.....v.v....

Sáu người họ mua sắm rồi về nhà, đánh một giấc thật ngon để chuẩn bị cho buổi đi chơi ngày mai. Bất mí là họ sẽ đi chơi ở Nhật 2 ngày và 2 ngày ở Hàn sau đó về.

————— gần cách tới buổi sáng ———

“Oa... mệt không chịu nổi...” nó Vuron vai ngáp

“ngủ ngon không?” hấn mở mắt đưa tay lên ôm nó.

“Cái gì vậy? sao anh... lại ở đây” nó bất ngờ.

“Chúng ta là ‘ vợ chồng ‘ thì phải ngủ chung chứ. ”

“Ai vợ nhà anh, nằm mơ à” nó Chu môi cười.

“Đừng nói nhiều mấy giờ rồi”

“Buông em ra, em nói”

Hấn lập tức Buôn ra.

“Nói”

“7h rồi” nó vừa nói vừa ngồi dậy.

“Mấy giờ bay”

“7 h30... Áaaaaaaa... thả em xuống”

“Không...”

“Bé em làm gì?”

“Đi... vsen và đi... Tầm hehe...” hấn cười gian.

“Đừng... đừng... em tự tắm... thả em ra..Áaaaaaaa...tên biến thái”

Và sau đó... mọi người tự suy nghĩ ha, ta đây rất là chong xáng a.

——— tua đi... tới lúc ra sân bay...———

Nó và hấn là người đến sau, có cả chị nó nữa.

“Đây này...” Ny ngoắc tay.

Nó hấn và chị nó đi lại.

“Chuẩn bị xong chưa, còn 10’ nữa là bay rồi” nó hỏi mọi người.

“Rồi...” all đồng thanh.

“Tất cả hành khách đi chuyến bay KB831 ổn định chỗ ngồi máy bay chuẩn bị cất cánh”

Ai cũng ổn định chỗ ngồi rồi, nhưng chỉ có 3 người là chưa.

“Anh Kha ngồi chung với em đi” Liên nắm tay hấn.

“Anh...” hấn khó xử nhìn qua nó.

“Đi mà...”

“Nhưng...””Kha đã có chủ... Cô biết điều thì qua ngồi với Khoa...” nó trừng mắt, giọng lạnh lùng, tay kéo hấn ngồi xuống. Liên tức giận dậm chân rồi vào chỗ

“Em sợ anh ngồi với Liên sao” hấn chọc nó.

“Sợ hồi nào.” Nó cãi.

“Vậy anh qua...””anh mà đi thì đừng... nói chuyện với em” nó

“Rồi... anh ngồi đây với em...” hấn bó tay trước sự đe dọa của nó.

Tất cả mọi người chìm vào giấc ngủ.

(tg thay đổi xíu về chuyến đi, là sẽ không có đi cùng trường)

——— end chap ———

Đừng đọc chùa a.

Vấn án sai sót gì thì xí xoá zùm.

Người viết : hannah-jolie...

28.3.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Tại sân bay Nhật.

7h PM

Sau vài chục tiếng trên máy bay mọi người mệt rã rời. Bây giờ thì đang ra cổng số 3 và bắt xe đến khách sạn.

7 người lên 2 chiếc xe taxi.

Tại khách sạn hạng sang.

“cho 4 phòng” hấn bước lại quầy lễ tân, đám kia theo sau.

“chỉ cho nhiều vậy, hai phòng đôi là được rồi” chị nó bảo.

“Ý chị là nữ ngủ chung, còn đàn ông tụi em ngủ chung” hấn hỏi.

“Chứ còn gì nữa”

“Không”

“Sao?”

“Em muốn ngủ chung với Băng” hấn.

“Còn em” Liên từ đâu chui vô.

“Cô ngủ với Khoa” nó lên tiếng, muốn cướp Kha từ tay bà hả coan, mơ đê.

“Ai nói? Kha là của tôi!” Liên cao giọng cãi.

“Chị cứ cho 4 phòng đi” hấn.

“4 phòng đơn hay đôi em” chị tiếp tân.

“Đơn”

“Rồi, tụi em đi lại đó nhận chìa khoá rồi nhận phòng. ” Chị tiếp tân chỉ tay về phía kia có anh nhân viên đứng trong quầy.

“Cám ơn” hấn cúi đầu cảm ơn rồi kéo đám nhoi đi.

“Đây là phòng của các em, phòng 300,301,302,303 ”

Họ bước vào thang máy lên tầng 5.

“Chị phòng 300 cho” chị bó giựt chìa khoá số 300 trên tay hấn.

“Tớ và Huy phòng 301 được rồi” Ny cũng nhanh nhẹn lấy, rồi kéo Huy đi

“Em với anh phòng 302 nha” Liên nói tiện tay giựt hai cái chìa số 302, chừa lại hai chìa 303.

“Này...” mặt nó đầy sát khí.

“Cô với khoa phòng 302 đi... chìa khoá cũng đã lấy rồi.

“Đây là chìa của em” hấn lấy xong liền trở mặt.

“Anh...” Liên tức nghẹn họng.

“Tớ ngủ với cậu đi thôi...” Khoa lấy chìa khoá kéo Liên đi Vào phòng.

Phòng 300

Chị nó đang sắp xếp đồ vào tủ, rồi tắm cho thoải thích.

Phòng 301

“Mệt quá” Ny vừa vào đã nằm bịch xuống giường êm.

“Xếp đồ vào này” Huy quăng cái vali lên giường.

“Con trai gì mà méo có cái gọi là ga lăng” Ny bĩu môi khinh bỉ.

“Vây để tớ xếp, à mà còn mấy đồ cá nhân thì sao” Huy mặt gian.

“Hừ... xếp thì xếp...”

“Phải vậy chứ... thôi tớ đi tắm đây” Huy thông thả vào nhà tắm.

“Đợi đó đi...” Ny mặt nhăn mày nhó chữi thầm Huy. Thề là thù này sẽ trả.

Phòng 302

“Này... sao lại kéo tớ... khùng à” Liên bực bội quát.

“Sao?”

“Sao lại kéo tớ đi lên đây...”

“Ồ... thì...” Khoa cứng họng không biết nói gì.

“Hừ... tớ đi tắm... tại cậu mà tớ không được ngủ với Kha đây này...” Liên bực tức. Mở vali lấy đồ rồi đi tắm.

15’ sau bước ra.

Trên người là Bộ đồ ngủ mong manh. Chính xác là quá mỏng. Định là ngủ chung với hấn nên đem theo mấy Bộ đồ ngủ sexy để câu dẫn hấn, ai ngờ lại chung phòng với tên này.

“Nhìn gì...? cậu mau đi tắm rồi nghỉ ngơi.” Liên tròn mắt. Bất quá không còn Bộ nào dày hơn bộ này nên đành liều mặc luôn. Vừa bước ra lại thấy ánh mắt kì lạ của Khoa liền bảo Khoa đi tắm.

Phòng 303

“Oai... mệt chết đi được.” nó Vươn vai, đặt vali xuống rồi yên vị trên giường.

“Đi tắm...” hấn

“Anh tắm trước em tắm sau...” nó lẩn qua lẩn lại nói.

“Tắm chung... um... um...” hấn chưa nói xong là nó bụm miệng lại.

“Anh nói nữa... em-thiền-anh-liên...” nó gặng từng chữ.

“Rồi... anh tắm một mình được chưa?” hấn cười khỏ.

“Ngoan... lệ đi”

“Làm như anh con nít không bằng”

“Mau đi...” Nó phang cái gối vào đầu hấn.

5’ sau.

“Mát quá” hấn từ nhà tắm bước ra, trên người chỉ có cái khăn quấn nửa thân ở dưới.

“Anh tắm xong...” nó vừa nói vừa quay qua, thấy Bộ dạng này của hấn liền đơ ra. Và...

“AAAAAAAAA.....” nó cất giọng hét.

“Mặc đồ... đồ... tên biến thái... mi mà lại gần đây ta chém a...” nó đứng lên giường trong tư thế chủ động.

Hấn mặt méo xệch. Là hấn Quên đồ nên ra lấy thôi mà có Cần làm quá vậy không.

“Anh giống mấy tên biến Thái ngoài đường lắm à” hấn vừa nói vừa đi lại, nó lùi từ từ. Em vali đang ở trên giường nên hấn phải trèo lên lấy, cơ mà có ai

đó hiểu nhằm hành động hấn đang làm ==”.

“Phải... ” nó trả lời.

“Này... đừng lại đây.... á... nô nô.... I don't want....” nó lùi từ từ.

“Anh chỉ lấy vali thôi mà... có cần làm không” hấn mặt ” ngo ngác “hỏi nó.

“Ồ... ờ... thì... em đi tắm” nó vọt thẳng vào nhà tắm. Hấn ở ngoài chỉ biết lắc đầu, nó lại quên cả việc lấy đồ để đi tắm rồi...

Vài giờ sau tại bàn ăn trong khách sạn.

“Ăn gì cứ kêu, tôi bao, Kha trả...” nó hùng hổ Tuyên bố.

“VẬY Ậ... ẬN NHIỀU VÀO NGHE MẤY ĐỪA...” CHỊ NÓ NGHE NÓ NÓI LÀ HẤN TRẢ TIỀN NÊN VUI RA MẶT, PHẢI TRẢ THÙ MỚI ĐƯỢC. NÓI GÌ CHỨ CHỊ MÀY ĐÂY THÙ DẠI LẮM CON. KA KA ^^

(tğ: tui cũng chả nhớ bã có thù với hấn từ đâu a)

“Cho e...”” để chị kêu cho... ừm... lấy hết tất cả đồ ăn ra đây, một món méo chưa, ai không làm theo tôi thiếu hết” Ny chưa kịp nói chị nó lại cướp lời.

Hấn thì mồ hôi mẹ, mồ hôi con túa ra như mưa. Sức ăn kinh thế cơ á. Hấn đưa mắt liếc qua nó, nó thấy, nhưng chỉ cười một cái cho qua chuyện.

[Em được lắm, tiền của anh không cánh mà bay, tối nay phải xử phạt] hấn nghĩ thầm (tğ: có Cần giúp gì hok, con tğ đây sẵn lòng – hấn : thôi khỏi! bà biến giùm – tğ: hức.... mệt)

Thứ ăn được dọn lên. 7 người bắt đầu ăn cho đến hết tất cả đồ ăn trên bàn.

Và tất nhiên là khâu cuối cùng không thể thiếu là thanh toán.

Quá đơn được đưa ra. ~ tổng Cộng là : 5 320 000 đồng~ hấn phải ngâm đắng nuốt cay dâng tiền cho tiếp tân.

Rồi mọi người cùng đi hóng mát.

——— end chap ———

Chap sau sẽ có một cặp đôi ra đời mọi người đón mừng tui tặng cho mỗi người 3 chap Liên tục.

1. Băng và Kha (hấn và nó)

2. Liên và Khoa

3. Ny và Huy

Kết quả sẽ có trong Nội dung của chap sau

Mọi người ngày cá tháng tư vui vẻ

Đừng đọc chùa a

Vấn án sau xót gì thì vui lòng bỏ qua.

Người viết: hannah-jolie...

1.4.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

ại bãi biển.

7 người đang đi dạo, vì trời tối, người cũng ít. Tiếng Gió thổi vì vu cùng tiếng reo rì rào của biển.

Bất chợt...

“Á....” tiếng hét của nó.

“Gi vậy?” Mọi người cùng quay đầu lại hỏi (nó đi cuối)

“Con... con của nó cắn... huhu...” nó meo máo nước mắt rơi ra ngoài.

“Có sao không?” chị nó vội vàng chạy lại. 5 người kia thì đứng như trời trồng, nó khóc kìa, là khóc đó. Nó bị cua cắn, khóc, mà mấy người này đứng nhìn, có lương tâm hông vậy.

“Đỡ chưa” chị bó xoa xoa chân bị xưng lên.

“Đỡ gì... có gì xứt đâu mà đỡ” nó.

“À quên” chị nó cười trừ.

“Kha, lại đây, điều Băng vào khách sạn đi, chị mua thuốc cho. ” Chị nó ngoắc tay.

> Hồn anh Kha trở về zìm em

Hắn bây giờ mới tỉnh lại, chạy qua chỗ nó điều nó về khách sạn. Chị nó thì chạy đi mua thuốc.

Khoa dẫn Liên ra gần bờ biển, ngồi tâm sự. Nói từ chuyện trên trời dưới đất, nói xuyên mái nhà tổ quốc, lời từ hồi xa xưa tới bây giờ, rồi đến của chuyện trong giới showbiz, nào là con ca sĩ này bị Bồ đá, ông nhạc sĩ này mới qua đời (Dị dụ: Trần lập chẳng hạn), rồi con này bà kia dính vào xì-căn-đang cực kì tai tiếng. Ôi trời!!!!

Hai người cùng nói chuyện vui vẻ. Lâu lâu Liên lại quay về phía sau kiểm Kha (đầu ra mà kiểm bà Nội). Hành động này làm khoa thấy buồn. Nhưng lại mỉm cười cho qua.

— cho Mị hỏi, Mị có đẹp hông, đẹp thì chúng ta lia máy qua chỗ Ny và Huy ha —

Cũng giống như hai người kia, Huy dẫn Ny qua gần bờ biển, hai người cùng đi dạo, cùng nói chuyện.

“tớ có chuyện muốn nói” Huy

“Cứ tự nhiên như con điên đi ” Ny nói đùa. (người ta sắp tỉnh tò mà còn giỡn được hả ???)

Huy đen mặt, người gì mà ưa ngắt mạch cảm xúc của người ta quá. Thôi kệ nữa về nhà dạy dỗ lại, bây giờ là phải nói chuyện này ra.

“tớ... tớ thích cậu à không là yêu cậu mới đúng, làm bạn gái tớ được không?” Huy nắm tay Ny nói.

“Vậy cho tớ hỏi một chuyện? cậu có muốn làm bạn trai tớ không?” Ny nghe Huy nói có chút ngây người, nhưng lại Bình tĩnh hỏi.

Huy bất động tại chỗ. Cứ tưởng là Ny sẽ đứng hình vì câu nói của mình ai ngờ đâu!!!!

“Sao vậy???? hử!!!” Ny lắc lắc tay ngay trước mặt Huy.

“Há à... ừ thì làm. làm chứ... anh đâu có ngu” Huy hoàn hồn, gạt đầu lia lia, đổi cả xưng hô.

“rồi... nhần đâu... bông đâu...” Ny xoè tay ra.

“Há???” Huy (lại) đứng hình.

“Hahaha.... coi cái mặt kia...” Ny cười ha hả, tên này đúng là.

“Dám trêu anh à...”

“Ai biểu anh ngu...” Ny lè lưỡi.

Huy không nói gì bước tới, xoay người Ny đối diện với mình. Cúi xuống hôn lên môi đang cười kìa. Ny bị hôn bất ngờ nên căn bản là không kịp phản

ứng, cứ đứng yên nó mà mặc Huy hôn. Tay đặt lên vai của Ny giờ chuyển xuống eo, tay Ny thì đưa lên ôm cổ Huy.

5' sau mới luyến tiếc mà buông ra. Cùng nhau dặt tay ngắm ánh Hoàng hôn... Á lộn... ánh trăng đêm. Một cảnh tượng thiệt là lãng mạn, hường bay tứ tung.

Rồi 4 người cùng về khách sạn.

Phòng 301

“đi dạo... mỗi chân quá” Ny vừa vào phòng đã than.

“Đây anh xoa bóp cho” Huy mặt gian lại gần Ny.

“Thôi đi ông” Ny.

“Ai ông???” Huy mặt đen khi Ny gọi mình là ông.

“À... không có gì” Ny cười trừ.

“Em ngủ trên giường anh thì sofa thẳng tiến đi” Ny hất mặt.

“Ai đời nào để chồng mình ngủ ở sofa”

“Ai vợ anh... mơ à... không ngủ thì thức đi” Ny then quá hoá giận.

“Haha... em giận dễ thương quá... Á...” Huy đang cười nghiêng ngả thì Ny bước xuống giường thẳng cẳng mà đập Huy dính lên vách tường.

“Đừng chọc bà nghe con... bà ngủ đây” Ny hất mặt đi lại giường ngủ.

Cơ mà nửa đêm có ai đó lì lợm mà mò lên giường, chui vào chăn, ôm vợ ngủ.

Phòng 302

“Tớ ngủ sofa cho... cậu ngủ giường đi” Khoa.

“Ừ cũng được... mà ngủ ở đó rất lạnh cậu... chịu được không” Liên hơi khó xử.

“Không sao!” Khoa

“Ừ vậy ngủ ngon” Liên chúc xong liền đi ngủ. Có lẽ Liên cũng nhận ra Khoa cũng tốt, có nên... ây mà thôi... ngủ thôi...

Kết thúc trong yên bình.

Phòng 303

“Á... đau...” nó hét khi hấn chạm vào vết thương.

“Ráng chịu chút xíu... để anh bôi thuốc” hấn an ủi nó.

“.... Ừm...” nó gật đầu.

Sau khi thoa xong,

“Đi được không?” hấn thấy nó nhăn nhó mặt mày khi đứng dậy.

“Được... á...” nó tét xuống.

“Thấy hông... để anh bông lại cho” vừa nói vừa làm, bông kiểu Hoàng tử bông công chúa.

“Rồi cảm ơn.... Anh sofa làm bạn đi” nó không thương tiếc lấy tay chỉ thẳng chỗ an tọa cái sofa.

“Có Cần ác thế không...” hấn uất ức.

“Không có ác...” nó.

“Thôi để anh ngủ ở đây” hấn lập tức chui vào chăn. Chính là lợi dụng việc nó bị thương không thể đi hoặc đánh hấn ngủ chung. Ôi tao cảm ơn mày lắm của a. Tiếng lòng của anh Kha nhà mình đây ạ.

Nó cũng không làm được gì thêm.

Ngoài trời chỉ có ánh trăng và vì sao đang phát sáng, mọi người chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau 7 người họ đi tham quan chợ, phố xá, rồi chơi trượt tuyết, leo núi Phú Sĩ, rồi đến khu vui chơi. Nói chung là đủ thứ.

Ngày kế đó họ ra sân bay, qua Hàn.

Chuyến bay đáp cánh tại sân bay Incheon.

Lịch đi chơi bị thay đổi, họ chỉ được đi trong ngày hôm nay mai lại phải về nước nên họ tận dụng từng giây từng phút ở lại đây.

Qua đây, ai cũng có ý là tách ra không đi chung nữa mà là theo cặp, nó và hân, Ny và Huy, Khoa và Liên, chị nó lại đi một mình.

Tại Trung tâm thương mại.

Chị nó đi lanh quanh trong khu Trang sức, chợt dừng lại tại chỗ có bán một sợi dây chuyền hình con bướm cực đẹp. Chị nó bị thu hút bởi cái đó, giá thì cũng được, cỡ khoảng 15 triệu, cũng rẻ thiệt (trời ơi rẻ của tui đó chời).

“Lấy cho em cái này đi chị” hai tiếng đồng thanh vang lên.

“Tôi lấy trước ” cô gái mặt thì cũng đẹp, cũng xinh, nhưng chết cả Đồng phần thấy mà kinh lên tiếng.

“Vô lý, là tôi” chị nó cãi.

“Của tôi”

“Là của tôi”

“Anh, nó dám chống em kìa” cô gái đó quay qua anh chàng kế bên, tạm gọi là bạn trai đi.

“cô * chỉ chị nó * mua cái khác” anh chàng đó lên tiếng.

“Mắc cười anh quá à, tôi là tôi lại trước nên là của tôi, anh là ba tôi hả ợ” chị nó cả khinh nói.

“Mau” anh chàng đó lặp lại

“Không” chị nó kiên quyết rước em chuyển bướm về nhà.

“Lần cuối”

“không”

“Bảo vệ ” anh chàng kêu.

“Tôi đây thưa Quý khách”

“Đuổi”

“Không được ạ” chú bảo vệ khó xử nó với anh chàng đó

“Tại sao”

“Đây là tiểu thư của tập đoàn Hạ gia, con của chủ tịch TTTM này” chú bảo vệ sớm biết chị nó là ai.

“VẬY... chúng tôi đi...” cô gái sau khi nghe xong liền xanh xanh mặt. Cô biết đất tòi với Hạ gia là một điều xấu.

“Không cần” chị nó liền chặn lại.

“Sao.... v... vậy” cô gái run.

“Dù gì thì tôi cũng không muốn mua nó nữa, thôi thì coi như tôi ‘bỏ thí’ nó cho cô” chị nó nói rồi hất tóc bỏ đi.

Anh chàng đó thẳm đánh giá chị nó.

Chị nó đi vệ sinh một chút, khi bước ra do đi vội liền định trúng 1 người.

“Ui” chị nó té nhào xuống đất.

“Đi không nhìn đường” người kia nói.

“Anh mới không nhìn đường”

“Là cô tự nhiên đâm sầm vào người tôi trước ”

“Là... an...” chị nó lúc này mới ngược lên, liền thấy khuôn mặt của người kia thì bất ngờ. (quá đẹp chẳng- Chị nó : đẹp bà nội mày, bà đây không mê chai- tg: em biết... em biết)

4 mắt chạm nhau và.....

“Là cô/ anh. đừng trúng tôi ” hai người đồng thanh.

“Sao bắt chước theo tôi” tập 2

“Là cô/ anh ” tập 3.

“Thôi”

“Tại cô bắt chước nói theo tôi”

“Hơ... anh thì tốt gì... coi như tôi đứng trước, bye, đồ dơ hơi ” chị nó vội vàng chuồng lẹ.

“Nè... cô... aizzz gặp toàn người gì đâu. ”

Tại chỗ chị nó. Nói đúng hơn là quầy bán thức ăn nhanh.

“Chị cho em một phần gà rán” lại đồng thanh.

“Anh là ma sao mà ám tôi hoài vậy”

“KhÔNG” anh chàng một buông một câu kiếm lời.

“Vậy sao lại ở đây?”

“Đây là nơi công cộng.”

“Anh...” chị nó không biết nói gì nữa, cãi với tên này thật tốn calo, chất xám.

“Phần gà rán tổng Cộng bao nhiêu vậy chị” chị nó.

“52000 đ”

“Sao này đừng để tôi gặp anh” chị nó nói một câu rồi xách bọc gà rán ra cửa cùng tụi kia về nghỉ ngơi, chiều về nước. Tính ra sáng giờ tụi kia cũng chơi nào là đủ thứ đến nỗi xập TTTM nhà mình luôn (ta chém...).

Sau khi chị nó đi thì anh chàng kia có một cuộc gọi.

“Alo”

“Chiều nay về nước. ”

“Sao vậy chú”

“Về rồi biết nhất định là chiều nay nghe chưa, chú đã nói với bama của con rồi”

“OK, ”

Anh cúp máy rồi ra khỏi TTTM.

3h PM , tại sân bay Incheon.

[chuyến bay TLM525 chuẩn bị cất cánh, xin mời tất cả các hành khách lên máy bay, ổn định chỗ ngồi]

7 người cùng lên máy bay.

Nó ngồi với hân, Ny ngồi với Huy, Liên với Khoa, chỉ mỗi chị nó là ngồi với một tên nào đó mặt thì đeo kính đen, đeo khẩu trang, mặc Nguyên cây đen

đang ngồi ở ghế trong.

“Làm ơn để hàng lý của anh lên trên gác được không?” chị nó lịch sự kêu.

Anh ta quay qua, ngạc nhiên, bất ngờ. Đây chắc phải là cô gái đụng mặt với anh nhiều lần ở TTTM sao.

Rồi đứng lên lấy hành lý để lên gác sẵn tiện giúp chị nó để luôn, vậy mới ga lăng chứ.

Máy bay cất cánh được 30' chị nó bắt đầu buồn ngủ rồi thiếp đi, đầu gục qua anh chàng kia. Anh hơi giật mình nhưng cũng để yên rồi mình cũng đi vào giấc ngủ.

————— end chap —————

Có dài hơn mấy chap trước Nếu Cần thêm tg sẽ viết nhiều thêm nhưng vấn đề là thời gian. Tâm trạng tg không vui cũng không buồn có hứng là viết, có buồn không đụng tới nó lun.

Đã có hai cặp thành rồi a (nó và hân, Ny và Huy) còn hai cặp nữa thôi, là Liên và Khoa và M. Liên và Trung.

Kết quả đã có rồi, chap sau tg sẽ tặng cho bạn nào trả lời đúng.

Đừng đọc chùa, thương tui thì Bình chọn cho tui đi.

Vấn án sai sót gì thì xí xoá a.

Người viết : hannah-jolie....

8.4.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: HOÀ RỒI CẬU NHÉ!!!!

Chap này tặng cho bạn @nhiwendy và bạn @bangnhi19112002

(sau này sẽ gọi chị nó là cô nha)

—————
cánh....bla ... bla... bla >

Tiếng thông báo làm cho cô bừng tỉnh. Bật dậy không để ý người kế bên.

“* cộp * ui... cô tôi...” anh chàng kế bên do cô bật dậy đột ngột nên ngả dúi xuống ghế, cặp kính theo đó mà rơi ra bề tan tành.

“A... tôi xin lỗi... tôi không cố ý” cô quay qua.

“Không sao...” anh chàng nói.

—————Tui là Quảng cáo đi ngang ———

Anh chàng : tên là Lý Minh Trung.

19t

Con nhà họ Lý, tập đoàn SLS. Nổi tiếng nhất ở Châu á về Những sản phẩm Robot.

Cao 1m81, đẹp trai.

IQ 300/300

Tính cách: hơi lạnh, có chút trẻ con.

Đã giới thiệu ở chap 13. Giờ nói lại.

Bây giờ sẽ gọi là anh.

—— em Quảng cáo xin trả lại chương trình cho con tg ——

“Còn kính của anh” cô nhìn đồng vụn ở dưới chân

“Tôi còn một cái khác” anh lúc này ngược lên.

4 mắt chạm nhau.

“Sau mà đeo theo tôi dai thế” cô há hốc mồm. Tên này sao mà...

“Chỉ là trùng hợp thôi” anh điềm nhiên nói.

“Ừ.... đúng là định mệnh... ha” cô nói giọng mỉa mai.

“Ý cô là sao...” Anh khó hiểu.

“Không có gì... chỉ là trùng hợp thôi...” cô

“Ừ...” anh Ừ một cái rồi, lấy cặp kính dự bị ra đeo.

Chuyến bay Hạ cánh lúc 4h sáng, trời Còn hơi tối. Cả bọn quyết định về nhà nghỉ ngơi rồi đi học. Cả anh cũng vậy nhưng không đi học mà là đi công chuyện.

Tại nhà nó

“Ây mệt quá” cô vừa vào là ngồi lên sofa.

“Một thì nghỉ” nó phán một câu rồi lên phòng.

“Có vậy mà chị cũng than... em đi lên phòng đây” hấn cũng để lại một câu cho cô tức hộc máu rồi đi lên.

“Thảo nhu lấy cho tôi ly nước, đem lên phòng dùm” cô bảo rồi đi thẳng lên.

Phòng nó.

“Em yêu ơi~” hấn kêu.

“Gi” nó.

“Đi tắm ha”

“Ừ”

“Yeah... “Rồi hấn tự nhiên như chó điên bước vào phòng tắm, chân còn cách cánh cửa la 1 cm là nó nói.

“Anh làm gì vậy?”

“Đi tắm” hấn mặt tỉnh bơ.

“Sao không về phòng mà tắm” nó biết tổng là hấn định làm gì.

“Ồ em đồng ý đi tắm rồi mà”

“Em đâu nói là tắm chung”

“Ừ... thì... bây giờ tắm chung” hấn hết chỗ nói.

“khùng... tránh ra cho em đi tắm” nó bước tới đẩy hấn ra bước vào nhà tắm. Sẵn tiện khoá cửa,

“Em ác quá...” hấn như sắp khóc(tg: mít ước quá má oi- hấn: biến giùm cái đi bà -tg: đi thì đi... sau này có gì nhờ tui thì mơ đi * biến không Cần phép màu *)

“Em không muốn ‘châm ngòi lửa’ đâu” nó nói một câu đầy hàm ý (quả là hàm ý)

“chờ đấy” hấn tức giận đi lại giường ngồi. Chợt hấn nảy ra một ý kiến hay. Là...

Một lúc sau.

Nó bước ra, xác định là hấn không có trong phòng mình. Nó đi lại tủ đồ lấy quần áo mặt. Mở tủ ra đập vào mắt nó là cái tủ trống không. Chỉ có một tờ giấy ghi.

[dọn qua phòng anh ở coi như là thay thế cho ý định tắm chung với anh, qua lẹ nha em yêu ~]

Nó bật cười vì tính trẻ con của hấn. Rồi nó cũng dọn qua phòng hấn ở.

Phòng hấn

Đồ của nó được hấn sắp xếp gọn gàng. Bàn Trang điểm được hấn khiêng qua luôn. Từ nay phòng hấn đã là một nửa của nó.

“Anh hay quá ha” nó bước vào trên người chỉ mặc áo choàng tắm.

“Anh rất hay” hấn.

“đồ em để đâu”

“Tủ của anh”

“Vậy.... mấy đồ.... Đồ....” nó ấp úng nói mãi không được.

“Đồ gì...” hấn cười gian, biết ý nó đang nói gì.

“Ừ... là đồ... đồ.... nội... y... á...” nó nói mãi mới xong, mặt đỏ như gấc không dám nhìn thẳng vào mặt hấn.

“À... anh để ở tủ dưới á.... cứ tự nhiên mà lấy ... đừng để ý đến anh...” hấn mặt cũng hơi đỏ.

“Ừ... anh đi tắm đi” nó giục hấn đi tắm.

“Rồi...” hấn cười, hôn nó một cái rồi đi tắm.

.....

Phòng cô.

“Azzzz... cái tên đó.... đúng là...” Cô lẩn qua lẩn lại.

“Thôi... đi tắm đi...” lại tự nói tự làm.

Kết thúc trong sự tự kỷ.

6h sáng

“Chào buổi sáng...” nó từ trên lầu bước xuống. Chào cô

“chào” cô chào lại.

“vừa về đã đi học nữa rồi” nó ề oái.

“vậy thì nghỉ” cô.

“Không”

“Chăm dữ bây” cô nói rồi vào bếp bung đồ ăn ra.

“Em đi đây.... anh lẹ lên coi” nó ngược lên lầu hỏi hấn.

“Tối liền” hấn lon ton đi xuống.

“Đã có mặt thừa.... bà xã~” hấn để tay chào theo kiểu Quân đội.

“Xả xéo gì. đi thôi” nó ngượng đi thẳng ra xe.

“Em đi nha chị” hấn nói rồi đi ra xe chờ nó đi học.

Cô ăn xong bữa sáng, không có gì làm, ra xem tv thấy chán, đọc sách thấy chán, chơi game cũng chán.

Vậy là chị nó quyết định đi lại trường nó chơi một bữa.

—————/—————

Tại nhà anh.

“Alo chứ” giọng anh ngáy ngủ nói.

“Thằng này giờ mà còn ngủ, lại chỗ chú làm việc mau lên” chú anh.

“Đến đó làm gì?”

“Chú nhờ có việc.”

“Rồi 5’ nữa có mặt” anh gạt máy bay thẳng vào nhà tắm. Rồi đến chỗ làm việc của chú anh.

————— trường L.B ———

“Chào” Ny giờ tay chào nó. (tg: chuyện lạ à nha)

“Chào tôi” nó lấy tay chỉ mình.

“Ừ... ” Ny cười.

“ỪM.... chào...” nó chỉ cười cho qua.

“Lên lớp thôi ” Huy kéo Ny.

“Ấy từ từ đã... gấp là gì” Ny nhăn mặt gạt tay Huy.

“Anh có bắt ngờ cho em ” Huy ghé vào tai Ny nói nhỏ.

“Thiệt hả? đi đi...” Ny bị kích động lôi Huy lên lớp.

“Hai người chào buổi sáng...” Liên xuống xe bước lại chỗ nó và hấn.

“Chào...” Nó mặt lạnh chào lại.

“Nói chuyện với tôi một lát được không” Liên.

“Không phiền. đi thôi” nó đồng ý.

“Hai người đó có chuyện gì à” Khoa đỗ xe xong liền đi ra.

“Không có gì. ... lên lớp thôi” hấn.

“Ồ ”

Tại sân thượng.

“Có chuyện gì cứ nói” nó mở đầu trước.

“Cô có yêu Kha không” Liên.

“Có ”

“Thật?”

“Ừ”

“Vậy tôi. nhường cô... thật ra tôi đã có tình cảm với Kha... nhưng chẳng bao giờ được nhận được gì từ Kha cả... tôi bỏ cuộc... Tôi thích Khoa...

chúng ta có thể làm bạn tốt...” Liên cười thật tươi.

“Được thôi... nhưng tôi không thích ai nhường gì đó cho tôi, mong cô rút lại lời vừa nói... Chúng ta là bạn tốt OK ” nó cười.

“Cám ơn... trước đây tôi biết tôi đã đối xử không tốt với cô... cho tôi xin lỗi” Liên cúi đầu.

“Không Cần vậy Cô biết mình sai là tốt... tôi cũng không muốn nhắc lại... về lớp thôi” nó

“Ừ...” Liên đứng dậy kéo nó vào lớp. Liên đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Quyết định này rất đúng.

Tại lớp.

“Hai người...” hần thấy nó bước vào lại nắm tay Liên.

“Hoà rồi cậu nhé... tôi sẽ không làm gì đâu” Liên tinh nghịch nói, đối xưng hô với hần.

“Thật sao?” hần nghi ngờ hỏi nó.

“Ừ... Hoà rồi” nó gật đầu

“Tốt” hần.

Tiết học bắt đầu

Đang ngồi nó bỗng nhận được tin nhắn từ cô.

[chị đang đến trường em~]

Nó chỉ đọc rồi cất vô. Ung dung bước ra khỏi cửa trước sự ngạc nhiên của mọi người trong lớp, trừ hần.

Chiếc xe hơi đậu ngay trước cổng trường. Từ trong xe bước ra là một chàng trai. Người đó là anh. Anh đi thẳng lên phòng hiệu trưởng. Cùng lúc anh vừa vào thì lại một chiếc xe hơi nữa đậu ngay trước cửa, đó là xe của cô.

[chị tới trường rồi... em lên phòng hiệu trưởng đi] cô nhắn tin cho nó rồi đu lên phòng hiệu trưởng.

(sắp có cái lộn nghe bà con, mà thật sự phải nói thì cái cặp này đúng là mèo với chuột cơ)

————— end chap —————

Tui đọc lại thấy mấy chap trước nó ngắn quá, chỉ có 800 từ trở xuống, nên bây giờ tui quyết định tăng đến mức tối Đa tui có thể viết là từ 1000 đến 2000 từ nha. Độ dài của mỗi chap trong phạm vi đó a.

Chuyện thứ hai là việc đăng chap của tui không đều cho lắm nên mọi người thông cảm, rảnh là viết, rảnh là đăng, chứ nếu theo lịch thì tui cảm thấy áp lực lắm, sợ đăng sai lịch lại sợ mấy bạn giận không ủng hộ tui. Nói tóm lại là việc tui đăng chap không ổn định ngày giờ xin mọi người thông cảm cho

Đừng đọc chùa. Đề lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Người viết: hannah-jolie....

11.4.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: ĐẤU TAY ĐÔI- LỤC QUÂN YÊN

Con tg quay lại sớm hơn dự định nè mấy chế.

Chap này tặng cho bạn @nhiwendy và bạn @bangnhi19112002.

Rồi vô truyện.

Phòng hiệu trưởng.

“Mới sáng sớm chú bảo con qua đây làm gì” anh đẩy cửa bước vào là nói ngay.

“Làm hiệu trưởng giúp chú vài hôm” ông chú trả lời tình bơ (hiệu trưởng trường này là chú của anh nha)

“what thờ heo? con không rảnh” anh lắc đầu, bước lại ghế sofa ngồi.

“Vợ chú đang ở Mĩ không khỏe... chú đi đợt này rước vợ qua đây ở lun”

“Thím bệnh có nặng không? ”

“Cũng nặng”

“Có lách khỏi giường được không”

“Cái thằng này! thím mày đi được chưa què đâu”

“VẬY kêu người đưa về”

“Chú không yên tâm”

“Kệ chú, con về” anh không thương tiếc mà đứng dậy đi ra ngoài, nhưng. ...

“Chuẩn bị cháy túi đi con” tiếng của chú anh.

“Con còn rất nhiều. ... chú cứ kêu ba rút đi... con không lo” anh.

“Trung ơi Trung coi như chú xin mày Trung ơi... vợ chú bị bệnh mà ” ông chú hết cách đành nài nhĩ anh.

“Nếu con Đồng ý ... chú phải cho con ra điều kiện” anh quay lại nói.

“Điều kiện gì?”

“Mỗi ngày con đi bar chú không được nói với ba con”

“Rồi rồi” chú anh gật đầu.

“Ok... làm cái chức này chỉ là ngồi ở đây hả”

“Ừ... mọi chuyện cứ để chủ tịch lo”

“Ai là chủ tịch?”

“Là...” chú anh chưa kịp nói xong thì cánh cửa mở ra.

“Là tôi...” Cô bước vào.

“Cô sao...” Anh ngạc nhiên, là cô ta.

“Không...” cô bất ngờ đến không thể tin, trời ơi ám hoài vậy.

“Vậy sao ...” “Tôi không phải chủ tịch. ... tôi là chị của chủ tịch ”

* RẦM * té ghế.

“Cô.... cô là chị của chủ tịch... mơ giữa ban ngày à” anh nghe cô nói xong muốn té ngửa (au: té rồi ba oi... muốn hay ko muốn gì nữa... – anh: bà kia! đau Mông muốn chết...)

“Ừ”

“Vậy em cô là ai?”

“Thì là em thôi” cô Bộ định chọc tức anh đây mà.

“Mà em cô là ai á?” máu điên chuẩn bị sôi.

“Em tôi là em tôi chả lẽ là bà cố nội...” cô.

“Tên gì? nhà ở đâu?”

“Tên ở trong giấy khai sinh á! nhà thì ở trên đường á”

“Cô... cô...” anh cứng họng lắp bắp.

“Cô sau con... cô hay lắm phải hông con” cô đắc thắng nhìn anh.

“Haizzz... trời ơi chắc tuổi chết...”

“Em tới... rồi đây” nó bây giờ mới có mặt.

“này ngủ ở đó luôn đi... à mà đâu ra tên dở hơi này vậy.”

“Tại xa chứ bộ... ai... à là hiệu trưởng mới á mà.. * quay qua anh * anh làm tạm vài ngày... có chuyện gì cứ hỏi tôi... tôi là chủ tịch trường này”

“Cô là chủ tịch...” anh nghi ngờ hỏi.

“Ừ...” Nó trả lời chắc nịch.

“Ừ, tôi tin”

“Làm gì mà nãy giờ um xùm vậy” nó hỏi

“Cãi lộn”

“Muốn đầu nữa không” nó nói một câu như muốn châm dầu vào lửa.

“Thích thì chiều” cô

“Rồi... là cô nói nha”

“Rồi... màn một... chơi thách đố” nó cảm thấy hai người này rất có duyên. Cô không nói nó cũng biết là hai người này đụng mặt nhau cũng nhiều lần, coi chừng là duyên nợ kiếp trước.

“Thu đi để lại lá vàng” cô.

“Ghê đi để lại muôn vàng vết thâm” anh cười nói

Tỉ số : 1-0

“lời chia tay anh nói hay như hát” anh

“Em quay lại em tát anh đẹp như phim” cô suy nghĩ một hồi rồi nói.

Tỉ số : 1-1

“Ly Băng xinh đẹp nhất hành tinh” cô nói rồi nháy mắt với nó.

“Nhưng... ờm... à... nhưng thần kinh lại chả có ổn định” anh suy nghĩ rồi tả lòi, anh đâu biết tên đó là của nó,

(anh: tôi vô tội à nha)

Tỉ số: 2-1

“con gái là để con trai nhờ vả, không nhờ được thì mình vả” anh.

“Ừm... con trai là để con gái dựa dẫm không dựa được thì mình dẫm...” Cô

Tỉ số : 2-2

“Tinh... yê... ” [reng reng reng] tiếng chuông reo

“Dừng tại đây... hoà... rồi nghỉ...” nó nói rồi đi thẳng ra ngoài, mặt thì hầm hầm.

“Tôi đi đây... Đừng để tôi gặp lại anh” cô nói bước ra ngoài đi thẳng về lớp 11a1.

“Đồ dở hơi... cơ mà cô ấy thú vị nhể... ý mà chưa biết tên... thôi kệ” anh tự lảm nhảm.

Lớp 11a1

“Cho hỏi em là ai vậy” cô giáo đang đi tới lớp.

“Tôi là chị của Ly Băng... cho tôi gặp em ấy” cô

“Chờ cô chút”

“Băng... có người gặp”

“Đầu xong rồi còn kiếm em làm gì... mới về lớp”

“Đi ăn...” cô

“Chưa ra...”” còn có mấy chục phút chứ nhiều... em là chủ tịch có thể cho ra mà” cô mắt long con nhà bác lạnh nói.

“Nhưng... được thôi” nó lấy máy ra điện cho hiệu trưởng ‘ tạm thời’

[cho ra chơi... liền...] rồi cúp thẳng tay.

[reng reng reng] chưa đầy 1 phút.

“Đi ăn...” cô

“Kêu Kha cái đã” nó nói.

“Biết mà” cô cười.

Căn tin.

Họ gọi món ăn. Họ ngồi ăn. Họ ăn rồi họ tám... nhưng... Tất cả mọi hoạt động đều dừng lại khi...

“Ê ai mà đẹp vậy này...” Hs1

“Thiên thần bậy ời...” hs2

“Tiên Giáng Trần ghé qua trường học này...” hs 3

“Xinh đó...” Hs4

Nhiều lời bàn tán. Làm rộ cả căn tin. Ổn hơn là lúc họ Tám nữa.

“Chào anh” y... cô gái đó chào ai vậy cà.

“Cô là...?” cái người mà được ‘ thiên thần ‘ chào hỏi chính là Kha nhà ta đây.

“Em là Lục Quân Yên đây nè”

“À... tôi không nhớ...” Hấn à... một cái rồi phán một câu hết sức có duyên.

“vậy em nhắc cho anh nhớ” nói rồi Yên chèo lên người hấn và... hôn.

—— đến giờ Quảng cáo ——

Lục Quân Yên

Xinh có, đẹp có, cao có (1m70)

IQ 260/300.

Nhà giàu, tiểu thư nhà họ Lục,

Tính cách: ‘ hiền’ , cái loại mà sắc đẹp có hạn mà thủ đoạn vô biên,

Thích hấn, bạn thân hấn hồi xưa.

—— rồi tui đi đây, ” CHỊ AU ƠI, EM TRẢ LẠI CHƯƠNG TRÌNH NÈ ” bye mọi người nha ——

what???

Cô ta hôn hấn, trước sự chứng kiến của hàng ngàn con mắt. (cả au nữa).

Hấn bất ngờ, đẩy cô ta ra. Rồi.

—— end chap ——

Đừng đọc chùa, để lại lời cmt trước kho rời khỏi.

Vấn án sai sót gì thì xí xoá a.

Người viết hannah-jolie.

20.4.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: TÔI GHÉT LOẠI CON GÁI CHẢNH CHÓ.

P/s: chap này có ngắn hơn chap trước, nhưng bù lại chap sau sẽ dài. Đọc xong chap này xin mọi người đừng vì quá bức xúc mà đập bàn, đập ghế, đập giường, đập điện thoại, đập những gì xung quanh mấy chế và cả con au này.

Tui có dùng những từ có hơi mạnh một tí.

Rồi tui vô truyện.

Hấn đẩy cô ta ra, làm cô ta té mạnh xuống nền gạch.

“Sao anh đẩy em” cô ta nói giọng nhão nhệch.

“Vậy sao cô hôn tôi?” hấn.

“Thì ngày xưa vẫn làm vậy mà” cô ta đứng dậy.

“Xưa...?” hấn thắc mắc hỏi, xưa gì ai nhớ cái gì đâu.

“Ừ đúng rồi, em là cái người mà bị anh hôn trộm á” cô ta nói.

“Tôi có sao” hấn lấy tay chỉ vào mặt mình.

“Phải, anh yêu~ thật sự anh không nhớ sao” cô ta mặt dày lại bước lên đùi hấn ngồi, mà phải nói tới cô ta mới gọi hấn là gì, ‘ anh yêu ‘ á, con Băng còn chưa dám gọi hấn là anh yêu sao cô ta dám (au: tui ức chế, con bánh bèo vô dụng kia.... hừ.... bà đây liều mạng với mi yaaaaaa.... * cầm chảo chuẩn bị phang bánh bèo *)

“Tôi khô....” “ xuống” nó này giờ nhìn thấy, này giờ chứng kiến

“Cô nói tôi” cô ta quay qua nhìn nó.

“Lẹ” nó không nên nói nhiều với hạn người này. Không đáng, không đáng.

“Cô là ai mà dám Bảo tôi, cô biết tôi là ai không, là tiểu thư nhà họ Lục đó” cô ta hất mặt ra về ta đây giàu có.

* RÀM *

“Hừ... được muốn cái thì tôi chiều” nó đứng phắt dậy dùng hết Nội công mà đập mạnh vào bàn ăn.

“Tôi sợ cô chắc” cô ta vẫn mạnh miệng.

“Được.... cô nghĩ sao, tiểu thư nhà họ Lục hả? tầm thường thôi cưng, chị đây đủ sức làm cưng tiêu Tùng rồi huống chi là tập đoàn Lục gia còn con đó. Loại người như cô là cái loại mà miệng còn hôi sữa mà thích múa lửa làm màu, nhìn mặt cô đi, tốn bao nhiêu để mua phấn về mà chết, mà tha, mất thì về màu đậm lè, môi đỏ còn hơn trái gấc, ừ thì đẹp lắm, đẹp theo kiểu mấy con 21 đứng đường á, xòi toàn thứ cận bã ” nó lấy tay chỉ thẳng mặt cô ta rồi chửi.

Mọi người đơ toàn tập, hòng thì mờ hết cỡ, lỗ tai thì dành lên mà nghe nó chửi.

“Cô....” cô ta cứng họng lun

“Cô cháu gì ở đây” nó lại nói.

“Em thôi đi” hần nghe nó chửi cũng sợ.

Này giờ Lục lợi lại kị ức thì mới nhớ ra cái tên Lục Quân Yên là ai? thì ra là cô bạn theo đuổi mình năm xưa, hồi đó vô tình thấy cô ta đang ngủ mà hôn trộm lên môi, từ đó gây hiểu lầm cô ta cứ bám mãi, sau này cô ta ra nước ngoài mới thôi.

“Anh kêu em thôi” nó bắt ngờ.

“Chứ này giờ em chữa người ta không phải là quá đáng sau” hần lên tiếng bênh vực cho cô ta. (au: tui xử anh... yaaaa * cầm chài chuẩn bị phang tên Kha đánh ghét *)

“à... là tôi quá đáng... phải tôi... RẤT QUÁ ĐÁNG ” nó cố tình nhấn mạnh từ cuối.

“.....” Hần không thể nói gì nữa.

“Sao câm rồi à...” nó nhếch môi cười khinh.

“... Anh chúng ta qua bàn khác ăn” cô ta cầm hần lôi lôi kéo kéo.

“Này Kha... cậu...” cô chưa kịp lên tiếng thì bị cô ta kéo đi hoà lẫn vào đám đông.

“Hết hứng... cứ ăn đi, lấy thẻ tôi mà quét” nó lạnh lùng nói rồi đi thẳng lên.

“Đề nghị lên với nó, các em cứ ăn” cô nói rồi đuổi theo nó.

Bốn người còn lại thì lắc đầu, sắp có biến rồi đây.

Sau giờ ăn là giờ học.

“Hôm nay lớp chúng ta có bạn mới. ”

“Xin chào, tôi là Lục Quân Yên, tiểu thư nhà họ Lục, tôi là bạn gái của Kha, mong mọi người giúp đỡ. ” Cô ta giới thiệu một cách kiêu ngạo.

Cả lớp thəm khinh bỉ, lại một con chó hoang lạc vào đây. Toàn là thứ chảnh chó cả.

“Em ngồi kế bạn Kha được không cô” cô ta chỉ về phía hần đang khều khều nó xin nó tha lỗi.

“Được”

Cô ta ung dung đi thẳng xuống, đặt đĩnh ngồi xuống.

“cô ta là cái thá gì mà vênh váo” hs1

“Loại người không coi ai ra gì” hs2

“Loại mà chảnh chảnh á...” Hs3

Bla... bla...

“Các người có im ngay không” hần lên tiếng.

Tất cả im bật.

“sao lại phải im” nó bất ngờ quay xuống.

“Em thích vậy” hần nhíu mày.

“Phải” nó.

“Em thật sự rất ghét Quân Yên” hần

“Phải tôi rất ghét loại chảnh ‘ chó ‘ như nó” nó đáp lại cô tỉnh nhân mạnh chữ chó.

“Em ... không phải lúc đầu vào lớp này em cũng vậy sao” hần khinh bỉ nói nó.

“Phải tôi là vậy đó... anh bắt mẫn sao” nó nói.

“Không... anh...”” tôi nói lại tôi rất ghét loại gái bao chính hiệu như cô ta” nó đứng lên nói.

“Em... * chát *” hần tát nó.

Nó giật mình, lớp hết hồn, 4 người kia thì ngạc nhiên, chị nó đứng ở ngoài cũng vậy, cô thì thì nhếch môi cười thâm.

Hần đang làm cái gì vậy????

——end chap——

Đừng đọc chùa, để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Vấn án sau sót gì thì bỏ qua.

Người viết:hannah-jolie.....

23.4.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: ANH TIN HAY KHÔNG THÌ TUỖ!!!

“Này Kha, cậu làm gì vậy” cô hoảng hốt chạy vào.

“Em.... * chát*” lại một cái tát mạnh, nhưng lần này người tát lại là cô ta.

“Cô.... sao cô tát tôi” cô ta bất ngờ, ôm má.

“Em làm gì vậy, sao lại tát Yên, em không thấy nó quá đáng sao” hần lấy tay đỡ cô ta.

“Ừ... thì quá đáng, không phải cô ta tự nhận mình là bạn gái của anh sao, bạn trai mình làm thì mình gánh thôi” nó

“Nhưng người đánh là anh” hần nhíu mày tức giận nói.

“Kha, cậu thôi đi, đã tát Băng rồi còn bênh cô ta” Liên tức tối vì hành động của hần.

“tao thất vọng về mày quá” Huy lắc đầu.

“Bạn bè lâu năm bây giờ tao mới nhìn rõ mày” Ny cũng hùa.

“Tình tay ba hả mày?” hs1

“Tôi thấy Băng nói có lý” hs2

“Cô ta mới zô lớp mà đã make color rồi” hs3

“Tôi thấy Băng làm vậy là đúng” hs4

Bla...bla...

“là cô ta tát tôi sao mọi người bênh cô ta” ả (gọi bằng ả đi) quay qua nói.

“Bạn trai làm thì mình gánh thôi” cả lớp đồng thanh nhắc lại lời nó vừa nói.

“Mấy người...” ả cứng họng hết nói.

“Chị không ngờ em lại vậy, Em bị sao vậy Kha” cô.

“Em không có ...” hấn mặt như hối lỗi.

“tôi không muốn nói nữa, tôi về ” nó đi một Mạch ra cửa. Trong lớp đang hỗn loạn, cô giáo la mải mới im. Hấn ngồi gục xuống bàn, ôm đầu, hấn vừa làm gì vậy.

“cậu hãy nhớ đó , Băng có chuyện gì thì đừng trách tôi tàn nhẫn” cô tức giận nói với hấn rồi về nhà.

~Lần này tao về đây là để chia cắt hai người, Kha là của tao~. Ả ta nghĩ.

———— ta là dây phân cách tới tới —

“Băng... em mở cửa cho chị” cô từ chiều tới giờ đập cửa không biết bao nhiêu lần.

“...” Không động tĩnh.

“Băng... ba mẹ tới thăm kìa”

“....” Vẫn không.

“Băng... Hạ Gia Ly Băng em mở cửa cho chị”

“... Vào đi” từ trong phòng vọng ra.

Cô từ từ mở cửa.

Căn phòng trở nên u ám hẳn đi. Chỉ có bóng đèn ngủ mập mờ. Máy lạnh mở hết công suất. Cái lạnh trong phòng khiến cô run run đôi chân.

“Em ở đâu vậy” cô.

“...” Không trả lời.

* phập *

Cô mò tới công tắc. Và mở lên.

Một cô gái, đang đứng ở cửa sổ, trên người chỉ có cái khăn tắm, người tỏa ra Hàn khí lạnh lẽo.

“Ăn mặc gì mà kì cục thế hử... lạnh lắm biết không” cô mắng , đi lại tú lấy cái áo khoác lông thú khoác lên người nó.

“Trên đời này vẫn có người quan tâm tôi sao” nó nói, giọng lạnh lẽo.

“Chị không thương em thì thương ai” cô.

“chị vào đây làm gì”

“Chuyện hồi sáng em đừng để tâm” cô.

“Chị bảo em không để tâm, đúng là gạt người, chuyện như thế mà bỏ qua em không phải là em” nó nói.

“Chị biết em không dễ bỏ qua, nhưng...” em Cần không gian, phiền chị ra ngoài” nó ngắt ngang.

“Chị. thôi em muốn sao thì muốn... chị ra đây” cô lắc đầu thờ dãi, nó mà đã nói thì có trời mới xoay chuyển được nó. (au: có ta nữa chi má)

Cô bước ra. Không Quên tắt đèn.

Dưới nhà hấn đã về, mọi khi đi học về là về thẳng nhà luôn hôm nay lại về trễ như thế chắc chắn là có Liên Quan tới ả ta.

“Đi đâu mà giờ mới về” cô bước xuống nhà đã thấy hấn.

“Đi chơi” hấn trả lời cộc lốc.

“Với ai”

“Yên”

“Tôi không nói nhiều với cậu, chủ là nếu như Bắg có chuyện gì thì cậu chết chắc” cô gần từng chữa rồi một Mạch đi lên phòng.

Tối hôm đó hấn dọn qua phòng dành cho khách ngủ.

—— sáng hôm sau ——

Tại trường

6 người có mặt tại trường, không ai nói một lời nào. Bắg...

“Anh Kha, sáng tốt” ả ta từ đâu chạy đến.

“Ừ...” hấn không buồn mà Ừ với ả ta, hành động này là 4 người kia thấy chướng mắt, nó không nói chỉ lẳng lặng lên lớp.

Đang ngồi học thì nó nhận được bức thư từ ả ta. [ra về gặp tao ở sân thượng] Nội dung chỉ có vậy.

Tua đến giờ ra chơi.

Nó kêu mọi người xuống căn tin trước, mình đi có chút việc, mọi người chỉ gật đầu rồi thôi.

Nó lên sân thượng làm việc gì đó, rồi bước xuống.

Nó đến căn tin Hoà nhập cùng mọi người, nó không thắc mắc cho lắm về việc hấn không có ở đây, người như nó đủ biết là do ả ta kéo hấn đi chỗ khác ngồi.

Yên tâm trò chơi chỉ mới là bắt đầu.

—————

Giờ ra về.

Nó làm theo lời ả ta lên sân thượng.

“Có chuyện gì cứ nói”

“Cô biến khuất mắt Kha giùm tôi”

“Ồ... tôi không làm thì sao nào” nó hất mặt.

“Nếu cô không làm... tao sẽ xô cô ta, và sẽ đổ tội cho mày, nên ngó đây là tầng 10 cũng là tầng cao nhất” ả ta bước lại gần bạn nữ sinh đang đứng ngay lang cang cao 1m.

“Nếu được cô cứ làm” nó thách ả ta, nếu ả ta xô bạn nữ sinh đó chả có ảnh hưởng gì tới nó cũng như kinh tế nhà nó.

“Khoan đâu dễ vậy” ả ta lấy con dao thái, cắt vào tay mình.

“AAAAAAAAAAAA” tiếng hét của bạn nữ sinh đó, ả ta đã đẩy xuống, nó vội vàng chạy lại, nhân cơ hội ả ta nhét cây dao vào tay nó, rồi ngồi khụy xuống, đúng lúc hấn lên, nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi hoảng hốt.

“Có chuyện gì vậy?” hấn chạy lại.

“Em... em... Xin lỗi bạn ấy vì dụ mấy hôm nay, bạn ấy liền dùng dao cắt vào tay em, còn hù là sẽ xô bạn kia rồi đổ tội cho em” ả ta giờ trò nước mắt cá sấu.

Hấn vội vã chạy lại lang cang nhìn xuống là một xác nữ sinh nằm trên Vững máu.

“Băng... em là gì vậy?” hấn gần từng chữ, không ngờ người như nó lại.

“Tôi không có...” nó nói, ánh mắt cầu mong hấn tin nó

“Đừng nói nữa.. tôi mãi mãi sẽ không tin cô... cô biến đi đồ sát nhân” hấn hét lên rồi đưa tay bỗng ả ta lên đi xuống dưới.

“Tôi nói vậy đó... anh tin hay không thì tùy” nó hét, nước mắt mém rơi. (ầu: xin nhắc lại là mém thôi nha chứ chưa có rơi, chị Băng nhà ta đâu yếu đuối vậy)

Hấn không một lần ngoảnh lại mà cứ đi thẳng xuống dưới.

Nó ngồi khụy xuống. Cuối cùng hấn vẫn không tin nó.

Nó lao đảo đi xuống dưới. Và Quên mất một chuyện quan trọng mà mình đã làm. Cứ thế mà đi trong vô hồn.

Ở phía dưới học sinh bu quanh. Một con ma-đơ-canh đang nằm, trên Vững máu được là bằng si-rô đỏ.

Tại nhà.

“Cậu làm gì vậy.... sao lại về cùng cô ta” cô vừa bước ra đã thấy hấn bỗng ả ta.

“Yên bị thương” hấn đi ngang qua cô

Cùng lúc đó nó về

“Băng em bị gì ... sao người em máu không vậy” cô lo lắng hỏi.

Nó không nói chỉ đi vô.

“Tôi có chuyện muốn nói với anh” nó lạnh lùng ngồi xuống ghế sofa.

“Cô còn chuyện gì nói với tôi sao” hấn khinh bỉ nói với nó.

“Chỉ là trong trường mình có một con ma-đơ-canh bị giết chết” nó.

“Cô giết người xong bị khủng rồi à... ma-đơ-canh làm gì mà chết được” hấn vừa xoa thuốc cho ả vừa nói.

“Thì gì mới hay” nó nói, cười lạnh rồi lên phòng.

“Hai đứa có chuyện gì sao?” cô thắc mắc hỏi.

“Không có gì...à mà tối nay Yên sẽ ngủ ở đây” hấn.

“Tôi có cảm cậu cũng đâu thay đổi” cô nói rồi đi thẳng lên luôn

Ả ta nghe nói có ma-đơ-canh liền xanh mặt, nhưng hấn nói như cậ làm ả bớt lo, rồi trưng ra Bộ mặt vô cùng thoả mãn, tuy chịu đau một chút nhưng rất đáng.

————— end chap —————

Đừng đọc chùa. Để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Vấn án sai sót gì thì bỏ qua.

Người viết : hannah-jolie...

25.4.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: CHIẾC MÁY CAMERA

Sau vụ đó nó và hấn ít gặp nhau hơn, hằng ngày ở nhà dù là chạm mặt nhưng chủ lướt qua xem nhau là không khí. Cũng nhờ Đó mà ả lại được gần gũi với hấn hơn.

Hấn cũng không ý kiến. Nhưng mỗi lần nói chuyện chỉ có mỗi ả là tự biên tự diễn, hấn chỉ là ậm ừ cho qua.

Mọi chuyện vẫn như vậy cho đến mấy hôm sau. ...

“Sao cỡ này Băng không đi học” Liên lại chỗ hấn và ả hỏi.

“Không biết” hấn làm lơ trả lời.

“Cậu không biết là sao, không phải hai người ở chung nhà sao. ” Liên tức giận.

“Không Liên quan” hấn.

“Cô không nghe anh nói gì ả, chuyện của cô ta không Liên quan tới anh” ả nhanh miệng nói.

“Không Liên quan tới cô,” Liên liếc xéo ả.

“Cô....” ả cầm nín tại chỗ.

“Cậu nhớ đấy, Băng mà có chuyện gì thì đừng trách tôi, ả mà còn chuyện này nữa nghe nói cậu và cô ta đang hẹn hò phải không... ồ... ‘ Xin chúc mừng ‘ ” Liên nói với giọng mỉa mai rồi đi lại bàn mình ngồi.

[reng. Reng. ...] chuông vào học.

“Các em ngồi xuống đi. ... ả mà hôm nay có chuyện quan trọng cô muốn nói với cả lớp là bạn Băng sẽ chuyển trường, bạn ấy sẽ sang nước ngoài học, cụ thể là nước nào thì cô không biết” cô giáo nói với giọng tiếc nuối.

“Trời Băng sao tự nhiên lại chuyển” hs1

“Chắc chắn là có liên quan tới ai đó” hs2 vừa nói vừa liếc cái người-mà-ai-cũng-biết đó.

“Liên băng chuyển trường rồi sao giờ” Ny quay qua Liên nói.

“Tớ không biết nữa. ” Liên lắc đầu

“Lần này phải cho tên Kha đó một bài học” Huy tức giận

Hấn sao khi nghe cô nói có chút không vui. Là cô ta làm rồi tự cô ta trốn. Hấn muốn hận lắm chứ nhưng hận không được, chỉ là hấn muốn lạnh lùng với nó vì như vậy nó sẽ xin hấn tha lỗi. (au: tui đập anh một cái bây giờ.)

Ả ta thì vui như vừa mới bắt được vàng.

Giờ ra chơi.

Hấn không cùng mọi người và ả xuống căn tin mà lại đi lên sân thượng.

Nơi đây là nơi mà chia rẽ tình cảm hấn và nó. Nếu như lúc đó hấn quay lại nhìn nó, chịu nghe nói giải thích, xem nó có bị gì không, sự thật là có, lúc ả ta nhéc con dao vào tay nó vô tình hay cố ý mà quẹt vào tay nó đường khá sâu, làm nó phải băng bó mấy ngày nay.

Hấn đi lại ghé đá nằm xuống. Ánh nắng chói mắt làm hấn không Tà nào ngủ được. Đang quơ tay lên định che lại mắt nhưng vô tình trúng ngay cái gì làm vật đó rớt xuống lảng ra.

Tò mò hấn nhặt cái đó lên nhìn kĩ một vòng xác định đó là máy camera mini hàng xịn.

Máy còn hoạt động tốt, liền bấm nút play.

Chiếc máy chiếu lại cảnh ả và nó trên sân thượng. Hấn bắt đầu run run đôi tay, là ả ta làm, là ả ta xô cô bạn nữ sinh đó, lại còn tự mình rạch tay, cái gì đây lại còn có cảnh cô bạn nữ sinh nhận tiền từ tay ả

Thì ra là vậy, mọi chuyện là ả ta tự biên tự diễn. Vậy còn lúc nó nói có mơ-đo-canh bị giết chết là sự thật cái xác mà nằm dưới lầu chỉ là giả.

~Cô được lắm Lục Quân Yên, cô chờ đấy~ hấn vì tay thành nắm đấm.

“Băng... Băng... em đâu rồi băng...” hắn chạy xuống lầu, chạy với tốc độ nhanh hơn cả gió, mọi người đều phải tránh đường cho hắn đi.

Lấy xe chạy về nhà.

“Chị... Băng đâu?” hắn đi thẳng vào nhà hỏi cô

“Băng... không phải nó...”” em hỏi cô ấy ở đâu” hắn mắt kièm chế mà nói.

“Em bị gì vậy... không phải Băng nó đi học sao ” cô khó hiểu nói.

“Cô ấy chuyển trường ra nước ngoài rồi” hắn

“Cái gì?... nó mà đã đi đâu thì có trời mà kièm” cô tức giận quát. (au: xin nhắc lại là còn ta kièm được à nha)

“Em... không biết nữa...” Hắn bắt lực ngồi khụy xuống. Băng, em ở đâu.

Tại sân bay Tân Sơn nhất.

Nó đang ngồi ở hàng ghế chờ. Lần này nó quyết định đi ra nước ngoài sống, ba nó cho nó về đây là một sai lầm.

Nó không biết làm gì nữa. Khóc hả? nó khóc nhiều rồi! ai nói nó lạnh lùng là không biết khóc, chỉ là nó không muốn ai thấy sự yếu đuối trong nó khi nó đang tạo một vỏ bọc lạnh lùng ở ngoài. Mấy đêm nay nó ngủ rất ít, nó chui vào một góc trong phòng mà khóc. Những gì hắn làm cho nó đã quá đủ.

~ chuyến bay TBA303 chuẩn bị cất cánh... bla bla....~

Nó lặng lẽ kéo vali, đi về phía cổng vào, nó quay đầu nhìn lại mong chờ ai đó nhưng có lẽ Là không, việc nó bỏ ra nước ngoài hắn còn không biết làm gì đến đây mà giữ nó lại. Tự cười chua chát rồi bước lên máy bay. Cuộc sống sau này vẫn sẽ như cũ thôi, nó vẫn cô đơn.

Tại nhà.

“Cậu mau đi tìm Băng lại cho tôi” cô hét.

“Em không biết cô ấy ở đâu” hắn.

“Sao lại không biết.... Cũng tại cậu mà nó đã khóc suốt mấy ngày nay.... tại cậu không biết đấy thôi” cô đau khổ kể.

“Em... xin lỗi” hắn

“Đi tìm nó về mà xin nó tha thứ” cô.

“Để em lên phòng coi” hắn nhớ ra gì đó liền đi lên.

* cách*

Căn phòng trống không, chỉ còn giường ngủ, cái bàn Trang điểm, và cái tủ không còn một Bộ đồ nào.

Hắn nhặt được một tờ giấy. Trong đó ghi :

| chào anh, lúc anh đọc được bức thư này thì tôi đã đi rồi, đi xa lắm, sẽ không còn xuất hiện trước mặt anh nữa đâu. Nhưng tôi không chắc là anh sẽ tiết nuối, sẽ đau buồn khi tôi ra đi, bởi vì tôi biết anh sẽ không bao giờ như thế, đã hiểu lầm anh không muốn cho tôi giải thích thì tôi đành im vậy, tôi biết anh hiểu mọi thứ nhưng chỉ làm tôi phải không * đến đoạn này mắt hắn đỏ lên, nước mắt chuẩn bị rơi* đừng tìm tôi, đừng hy vọng tôi trở về, và đừng chờ tôi hãy hạnh phúc người tôi từng yêu. Kí tên Hạ Gia Ly Băng|

————— end chap —————

Chap này ngắn nhẽ. Tui sắp thi rồi nên sẽ up chap rất trễ lun nên mọi người thông cảm, đề cương nhiều thấy mệt mà vẫn viết chap mới cho mấy chế đây này.

Đừng đọc chùa, để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Vấn án sai sót gì thì xí xoá.

Người viết: hannah-jolie....

28.3.2016

Chương 24: RA TAY VỚI YÊN- CUỘC SỐNG Ở Ý

Em đi rồi.

Em đi thật rồi.

Nếu như lúc đó anh giữ em lại

Nếu như lúc đó anh tin em

Nếu như anh không lớn tiếng la em

Thì anh sẽ không mất em như ngày hôm nay.

Nhưng đời làm gì có ‘nếu’.

Hãy chấp nhận là hấn mất nó thật đi.

“Anh Kha anh làm gì mà ngồi đó vậy” giọng chánh cún của ả vang lên khắp phòng.

“Biến” hấn hét.

“Anh sao vậy” ả ta hỏi.

“Tôi bảo cô biến, đồ giả tạo.” Hấn tức giận nói.

“em có làm gì đâu” ả ta.

“Hừ... được, nếu cô không biết hay là giả nai, thì tối nay hẹn cô ra bar nói chuyện” hấn toan tính trong đầu.

“Anh..... có ý gì”

“Tôi không nói lần hai” hấn.

“Được.... em đến” ả ta gật đầu

“Rồi. CÚT” hấn thẳng tay chỉ ra cửa.

Ả ta đành ngậm ngùi đi về.

Hấn rời khỏi phòng

“Băng đâu, ” cô vội vã đi lại gần hấn.

“Em... không biết” hấn.

“Cậu.....” cô tức đến nói không được.

“Em... xin lỗi” hấn bất lực chỉ nói được hai từ xin lỗi.

“Tôi nói rồi... đi tìm nó về mà xin lỗi, cậu ănnói với ba mẹ tôi làm sao” cô

“Em không biết” hấn cúi gầm mặt, tay nắm bức thư nó viết đến nỗi muốn rách ra.

“Giờ đây...” cô nhìn xuống tay hấn.

“Thư”

“Thư gì” cô lấy tay giật mạnh ra.

Cô đọc từng chữ mà nó ghi, nét mặt càng trở nên tức giận. Thật ra giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì ?

“Vấn đề gì ở đây mà sao Băng lại đi” cô ném bức thư vào mặt hắn. Gần từng chữ.

“Là do em” hắn.

“Mà...”” chị đừng hỏi, em không muốn nói đâu. Em về phòng đây” hắn lảng lảng về phòng, từng bước chân nặng nề dường như là không nhấc nổi.

Cô đi lại ghé ghế ngồi xuống. Tay xoa xoa thái dương. Mọi chuyện là sao vậy?

Tiết học bị bỏ nửa chừng, ả ta thắc mắc mà về theo hắn. Nên ả mới biết được phần nhỏ nào mà hắn lại vậy, lúc này bị hắn đuổi, chưa kịp hỏi, cũng như chưa kịp nhìn tờ giấy hắn cầm trên tay. Lỡ hắn phát hiện hết rồi sao.

“Liu... vào gặp tôi” ả ta gọi cho ai đó

“Cô chủ” Liu.

“Điều tra về Hạ Gia Ly Băng cho tôi, xem cô ta có ra nước ngoài chưa” ả ta nói.

“Vâng...”

5’ sau.

“Tôi đã có thông tin...Hạ Gia Ly Băng thật sự là có của nước ngoài cụ thể thì tôi không biết” Liu thành thật khai báo những gì mình biết, do nó đã che dấu mọi việc rất kĩ

“Lui đi” ả ta ra lệnh.

Đời này cô sẽ không thắng tôi đâu ~ ả ta nghĩ~

(ả: chưa chắc đâu ả cưng)

Tối hôm đó.

Bar BK.

“Em đây” ả vẫy tay

“Lại đây” hắn nói, tối nay hắn sẽ cho cô ta một bài học.

“Hiếm lắm anh mới rủ em đi chơi” ả ta vui ra mặt, hôm nay ả đặt biệt mặt đồ cực sexy. Đến nỗi muốn lộ hàng. Nếu ai chuyên về mấy cái này sẽ nhìn ra ả ta là một gái bao chính hiệu.

“Uống đi” hắn đưa ly rượu.

Ả ta không ngần ngại mà cầm lên uống.

“Cô biết tại sao tôi lại rủ cô lại đây không” hắn bắt đầu vào chủ đề.

“Không” ả thấy sự khác thường của hắn.

* búng tay *

“Đây là ai ?” hắn quay qua hỏi mấy người đàn ông ăn mặc coi Bộ cũng đại gia trở lên.

“Đây là cô Yên, thường xuyên lại đây tiếp khách, còn qua đêm với người ta nữa” một trong những người đàn ông trong đó nói.

“Mấy... người.... nói gì... vậy” ả nghe nói liền giật mình.

“Thật” hắn

“Tôi chắc chắn” người đó nói.

“Mấy người im... đi” ả.

“Sao cô lại sợ.... bị nói trúng tim đen rồi sao” hấn cười khinh nói.

“Em.... không có” ả lắc đầu.

“Ừm....” ả tự nhiên cảm thấy người mình nóng lên. Cơ hồ nhìn người trước mặt.

“Sao vậy?” hấn cười thâm nói.

“Ừm... em nóng...” ả đi gần lại chỗ hấn và mấy người kia.

“Nóng thì sao nào?” hấn khinh bỉ nói.

“Em....muốn... ừm” ả.

“Tôi giao lại cho mấy anh” hấn nói. Đi thật nhanh ra khỏi bar, thì ra cô ta là gái bao.

Hấn đã cố tình để Xuân được vào trong ly rượu. Chúc cô có một buổi tối thật là ‘ vui vẻ’.

Tại Italy. Ý.

Chuyến bay đáp cánh lúc 7h AM.

Ở đây nó sẽ bắt đầu lại tất cả. Cuộc sống lại lần nữa không có hấn, không có người thân. Nó lại tự lập.

Ở đây nó mua một căn hộ tương đối to. Đầy đủ tiện nghi.

Nó vẫn tiếp tục học. Do là học giỏi quá nên nó được xếp vào lớp đặc biệt. Ở đây nó ít nói chuyện. Hằng ngày chỉ học rồi về.

Cho đến hôm đó. Nó chợt quen được một người bạn. Là Nam.

Cậu ấy tên là Vương Minh Khánh. Là người Anh lai Việt qua Ý sinh sống. Cậu bạn thường bắt chuyện với nó. Dù nhiều lần bị nó bơ đẹp nhưng vẫn kiên trì mà bám đuôi. Nhưng nó không lấy đó làm phiền phức. Cứ để cậu ta bám đi.

Nó mở được một tiệm cafe nhỏ nhỏ, nhưng rất bắt mắt. Tiệm có tên là See You Again. Có nghĩ là khi ai vào đây chắc chắn sẽ quay lại lần nữa. Nó muốn nhân viên phục vụ, Đa số là nữ.

Thường ngày đi học về nó lại ghé qua quán, cậu bạn Khánh đó cũng thường lại đây để chơi.

Cuộc sống của nó trôi qua êm đềm. Cùng cậu bạn mới quen.

————— end chap —————

Giới thiệu.

Vương Minh Khánh.

Đẹp trai. 17t.

Cao 1m80. IQ 299/300.

Gia đình giàu có. Tập đoàn Vương Thị.

Bạn của nó ở Ý.

Hết.

Sẵn đây tui nói luôn. Là tui sẽ lặn cho đến hết kì thi. Nên mọi người cứ chờ ha.

Đừng đọc chùa. Văn án sai sót gì thì bỏ qua. Để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

1/5 vui về.

Người viết: hannah-jolie. ...

1.5.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: PHẦN 2

Hai Năm Sau

Tại tiệm cafe See You Again.

“Chị ơi cho em một ly cafe” một người khách nói.

“Có liền” nó cầm khay đựng ly cafe ra cho khách.

Cuộc sống của nó có thể thấy cực Kỳ Bình yên ở đây. Hằng ngày rảnh thì lại đây bán phụ nhân viên. Tuy nó lạnh lùng nhưng mấy nhân viên trong đây quý nó lắm.

“Hello” Khánh từ đầu chui ra đập mạnh vào vai nó.

“Hé với chả lô. ... ” nó phũ phàng nói.

“Aizz. ... chào tớ một câu cũng không được hả. Hai năm nay có mỗi cái lạnh là hay” Khánh tỏ vẻ bức mình

“Thì sao nào” nó khẽ cười vì tính trẻ con hay giận lẫy người khác.

“Thì thôi. ... chả ăn nhằm gì tới kinh tế nhà tớ cả ” Khánh bí thế.

“Đạo này sao rồi, việc ở công ty sao rồi” nó hỏi.

“Cũng được. ... à mà tối nay nhà tớ có tiệc, tớ mời cậu” Khánh.

“Uk, đi” nó

“Rồi. ... giờ về thôi, tớ dẫn cậu đi mua sắm” Khánh hào hứng nói.

“Đồ tôi không thiếu” nó vừa pha nước vừa nói.

“Vậy sao. ... à mà cậu chưa bao giờ nói thân thể của cậu cho tớ nghe ”

“Cần gì phải nói. ... này bùng ra bàn số 2 giùm tôi” nó đưa khay đựng ly sinh tố cho Khánh.

“Khổ quá..” Khánh chán nản.

“Rồi về” nó thấy Khánh quay lại nói.

“Tớ mời cậu anh trưa” Khánh đề nghị.

“Không phiền. ... đi thôi” nó tháo tạp dề.

“OK” Khánh cười tươi cùng nó bước ra khỏi quán.

Nó tự dưng mỉm cười hạnh phúc. Cuộc sống ở đây thật tốt. Nhưng nói vậy thôi chứ nó lâu lâu bắt giác lại nhớ tới hần. Vừa hận vừa nhớ. Nhưng cũng cho qua. Chắc gì bây giờ hần nhớ nó.

—————//————//————//————//————

Tại Việt Nam

Công Ty tập đoàn Trương Gia.

Phòng làm việc của chủ tịch.

“Chủ tịch có người Cần gấp” cô thư ký bước vào nói.

“Mời” hấn lạnh lùng nói

“Anh yêu” cái người gấp hấn nói

“....” Hấn im lặng không trả lời. Không cần nhìn. Chỉ Cần cái lỗi tai nghe thôi là hấn cũng biết.

“Kì nha..... em kêu không trả lời” người đó ôm cổ hấn. Vâng người đó là ả đấy ạ.

Sau cái vụ bị hấn làm nhục. ả ta rất tức giận. ả sẽ sẽ tra thù được hấn, sẽ làm cho gia đình hấn sụp đổ, cái này có thể nói như ăn không được đập đổ.

“....” Hấn im, tập trung lo làm việc.

* cóc.... cóc.... *

“Vào” hấn

“Hello em trai.... Bản báo cáo đây” là cô bước vào.

“Đưa đây em xem” hấn trở lại gương mặt Bình thường, không có lạnh lùng nữa.

“Đây.... ả mà cỡ này mày nuôi rắn đầu mà dính mày dai thế” cô đưa Tài liệu cho hấn rồi nói.

“Oan hồn không tan thôi” hấn vừa xem vừa nói.

“Hai người nói tôi là gì” ả tức giận nói.

“Ừa..... này giờ có nói tới cô ả” cô

“Cô” ả

“Biến khỏi phòng” hấn

“Anh.... anh nhớ đó.... em sẽ quay lại nữa” ả tức giận đi thẳng ra cửa.

“Sao rồi.... tìm được Băng chưa” cô

“Chưa... em rất mệt” hấn Buông viết đi lại chỗ sofa ngồi.

“chị đã tha thứ cho em thì phải tìm cho bằng được băng về, ba mẹ chị đã lo êm xuôi” cô dựa lưng vào ghế nói.

“Em sẽ cố gắng” hấn thờ dài.

“À.... nghe thư ký nói ngày mai em sẽ đi công tác ở Ý một tuần liền. ” Cô

“Uk.... nhân tiện sẽ điều tra lun, chỉ mỗi nước đó là chưa làm thôi” hấn

“Rồi” cô toan đứng dậy thì hấn nói.

“Anh Trung đâu rồi” hấn

“Đang làm việc, tính làm gì chồng bà đó” cô nói.

“Không có gì, tôi dẫn Minh Tuấn và anh rể qua nhà em chơi” hấn .

“Ừ” cô ừ rồi rời khỏi phòng.

Sau hai năm cuộc sống của họ thay đổi rất nhiều. Cô và Trung đã quen nhau sau vụ cải lộn đó. Là anh tỏ tình trước. Anh nói có tình cảm với cô. Hai người quen được 1 năm 7 tháng thì quyết định lấy nhau dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người nhưng chỉ thiếu nó. Hiện tại cô làm Phó chủ tịch. Anh làm chủ tịch công ty Tập đoàn Lý Gia. Hai người có một đứa con tên là Lý Hà Minh Tuấn. Tuy mới có 2 tuổi mà rất đẹp trai.

Hắn ngồi trên sofa. Suy nghĩ về nó. Không lẽ cuộc đời này hắn mãi mãi không tìm được nó. Hai năm rồi một tin tức về nó cũng không có lấy đâu mà tìm. Tự cười chua chát một mình rồi trở về bàn làm việc.

Tại nhà hàng LK.

“Anh mời tôi ra có chuyện gì” Liên vừa ngồi vào bàn liền hỏi Khoa.

“À anh. ... anh có chuyện muốn nói” Khoa áp ứng

“Ừ... nói đi”

“Khoan đã... ăn trước đi rồi nói”

“Ừ”

“Em ăn gì tôi kêu”

“Gì cũng được....”

“Chỉ phục vụ cho tôi.... cái này và cái này” Khoa chỉ vào cuốn menu

“Hay là trong khi chờ anh nói lun đi” Liên thắc mắc cái chuyện mà Khoa muốn nói.

“Anh yêu em” Khoa lấy hết sự tin vốn có của một người con trai mà nói thẳng ra.

“Quay sò mó?” Liên nghe xong thì đơ lun.

“Anh không nói lần hai” Khoa tự nhiên hết ngại lún. Mà còn bá đạo Tuyên bố là mình không nói lại lần nữa.

“Anh... yêu tôi” Liên

“Phải” Khoa gật đầu, mặt cười đến nỗi không thấy mặt trời nằm ở đông hay bắc.

“Ồ... tôi... thì tôi không yêu anh” Liên nói làm cái nụ cười của Khoa bỗng đơ rồi từ từ khép lại. Lỡ tai khoa lúng búng hử đi.

“Em.... em nói sao....”

“Tôi nói tôi không có yêu anh” Liên nói lại lần nữa.

“.....” Hết nói lun.

“Tôi có bao giờ yêu anh đâu... mà chỉ là tôi rất yêu anh cơ” Liên nói, mặt ngây Thơ như trẻ con.

“Hả????” Khoa.

“Em không nhấc lại lần nữa.”

“Yeah!!!!” Khoa kích động hét lên. Cũng may đây là phòng kín nên Khoa không bị mất hình tượng.

“Lại đây” Khoa ngoắt.

“Ừm...” Liên vẫn ung dung đi lại.

“Anh yêu em như cây yêu lá, lá rụng còn cây anh vẫn yêu, đồng ý làm người yêu anh nha” Khoa cầm chiếc nhẫn quý xuống trước mặt Liên.

“Vậy sao..... vậy em yêu anh như quần yêu áo, mặc xong rồi em tháo em quăng ha” Liên cười tươi đáp lại.

“Em.... cũng hay ha” Khoa.

“Rồi sao đồng ý hông” Khoa bỏ qua chuyện đó, hỏi lại.

“Đồng ý gì cơ....” Liên giả nai. (au: đồng ý mẹ đi, dài dòng, lòng thòng và tốn công tui viết)

“Làm người yêu anh hông” Khoa nhin, sao này cười về Dạy dỗ sau. (au: tui thập phần ủng hộ ý kiến này)

“Em đồng ý” Liên (ại zị đó hay hơn hông, Liên: biến giùm đi bà, chỗ người ta cầu hôn mà phá hoại * cầm dép lao Phi vào đầu au *)

Khoa đeo nhẫn vào tay Liên. Sao đó là màn.

[cóc cóc....]

“Đồ ăn có rồi thưa quý khách. ” Phục vụ.

“Vào đi” Khoa mặt nhăn mày nhí bảo, đang khúc gay cần.

“Quý khách ăn ngon miệng ” phục vụ.

“Ăn thôi anh” Liên

“Ừ... mà để anh ăn tráng miệng trước Cái đã...” Khoa

“Ăn... um....” à chị Liên nhà ta bị anh Khoa hôn rồi.

Hôn thì chạm môi thôi chưa đủ, Khoa còn hôn theo kiểu Pháp cơ. Rút hết khí trong người Liên xong Khoa mới thả ra.

“Ăn thôi” Khoa

“Ừ...” Liên mỉm cười hạnh phúc.

“Của em... nho của em mà” Ny đứng dậy nhón chân giành trái nho mà Huy cầm lên cao.

“Của anh” Huy giờ cao lên nữa

“Cái đầu chứ của anh, đưa đây” Ny

“Ầy.... hông vậy đầu cung...” Huy

“Muốn gì” mặt mày nhăn nhí hỏi

“.....* chỉ vào môi *...” Huy.

“Lắm chuyện.... cúi xuống em hôn cho” Ny.

Huy cúi thấp người, cánh tay theo đó cũng hạ xuống. Ny thừa cơ chộp ngay chùm nho rồi chạy.

“A... em chờ đây....” Huy lập tức đuổi theo Ny.

Hai người chạy giỡn làm người hầu trong nhà cũng vui theo.

Ny quen Huy được 1 năm 3 tháng rồi a. Họ bây giờ đang có ý định kết hôn rồi cơ.

Tại Ý. 18 h 30.

“đẹp không” nó nói với Khánh. Nó và Khánh đang ở trong phòng chờ.

“Đẹp” Khánh tấm tắc khen.

“Xin mời cậu Vương Minh Khánh ” tiếng ông MC.

“Anh ra đi hồi tôi ra” nó

“Ra cùng luôn tôi có một chuyện muốn nói” Khánh.

“Cũng được” nó

Tại sân khấu bữa tiệc.

“Kính thưa mọi người tôi là Vương Khánh con trai của Vương Luân, hôm nay tôi xin chính thức là tân chủ tịch của công ty Tập đoàn Vương Gia. ” Khánh vừa dứt câu tiếng vỗ tay lần lượt vang lên.

“Và tôi có một chuyện muốn Tuyên bố.... * đi xuống kéo nó lên * tôi xin ra mắt bạn gái tôi cô Hạ Gia Ly Băng...”

————— end chap —————

Tui viết chap này là có hứng mới viết, chứ để mấy chế chờ lâu tui thấy hơi kì.

Về cái dụ hỏi ý kiến thì tôi sẽ viết theo ý kiến của đại Đa số. Là nó với hần, hần là nam chính.

Ai chúc tui thi tốt gì hông. Ai chúc tui thi cho tui biết lại mấy chế có thi hông thì tui chúc cho.

Trời cỡ này nóng dễ sợ. À mà cho tui hỏi có ai là cô, fan TFBoys hông, cỡ này trên face đang có vụ Bình chọn thần tượng thì ó. Tui cũng hưởng ứng Bình chọn cho Khải a, Lu han vượt mặt quá trời, ai muốn Bình chọn thì nói với tui, tui gửi link cho, Facebook của tui là tên là Hồng Nhung

Đừng đọc chùa, để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Vấn án sai sót gì thì bỏ qua.

Người viết: hannah-jolie.....

4.5.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: P2

Nó bất ngờ. Sao cậu ta lại...

“Này cậu đang làm gì thế điên à” nó ghé vào tay Khánh nói nhỏ.

“Tớ không điên” Khánh phủ nhận

“Tôi không giận” nó hậm hực bước xuống trước sự ngạc nhiên của mọi người.

“Này đứng lại” Khánh

Nó vẫn không nghe, lì lợm cứ cố mà bước đi thật nhanh trước khi xuất hiện lời bàn tán.

“Bảo vệ... đóng cửa” Khánh chạy thật nhanh, vừa nói.

Nó vừa chuẩn bị đi ra khỏi thì cửa đóng lại. Mặt nó lạnh đi. Ép nó sao.

“Mở ra... nếu không Vương Gia sẽ phá sản” nó lạnh lùng nói.

“Cậu nói gì?” Khánh sửng sốt.

“Cô ta nói gì vậy...?” người 1

“Làm như nhà mình giàu lắm” người 2

“Chỉ là một cô gái được Vương Thiếu gia để ý tới thôi” người 3

Nó nhếch môi. Nó nghe hết. Được lần này nếu không phiền thì nó sẽ nó ra hết.

“Tôi nói mở ra” nó hét lên.

“Không... trừ khi...” tôi nói rồi... nếu không, sau 30 phút nữa Vương Gia lập tức phá sản.” Nó

“Cậu là ai?” Khánh nghi hoặc hỏi.

“Tôi ư... ha trước giờ tôi không có mấy hứng thú với cái việc kể về thân phận của mình cho ai nghe...” nó lấy tay chỉ vào mình.

“Cậu không muốn nói thì thôi nhưng đồng ý làm bạn gái tớ đi, tớ thích cậu” Khánh

“Tôi chưa nói xong... nếu mọi người muốn biết thì tôi xin thành thật khai báo... tôi là Hạ Gia Ly Băng, con gái của Hạ Gia Mạnh (ba nó) tập đoàn Hạ gia ” nó nói. Mọi người sững sốt. Khánh bắt ngờ.

“Cậu cậu... là Đại tiểu thư Hạ Gia à” Khánh lắp bắp nói.

“Ừ”

Mọi người ở đây cảm thấy bối rối. Gì chứ đại tiểu thư Hạ gia nghe danh đã lâu hôm nay mới được gặp, không hổ danh là tiểu thư lạnh lùng. Qua cách nói chuyện và hành động cũng thấy. Thôi rồi lần này đất tội lớn rồi.

“Rồi.... Tôi đi được chưa” nó hất hàm.

“Mở cửa đi” Khánh nhỏ giọng nói.

Nó bước thật nhanh ra khỏi bữa tiệc.

Vì sao Khánh lại cho nó đi?

2 ngày trước.

Tại nhà Khánh

“Ba kêu con có gì không” Khánh từ ngoài bước vào.

“Ba có chuyện muốn nói” ba Khánh.

“ba cứ nói ”

“Con biết Đại tiểu thư Hạ gia không?”

“Biết ”

“Ba muốn con tiếp cận cô ta để đánh bại Hạ gia”

“Sao con có thể làm được” Khánh e dè nói.

“Con sẽ làm được, nghe nói Hạ tiểu thư đã qua đây sống được hai năm, ”

“Con không biết nhưng, con sẽ cố gắng” Khánh nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Quay về hiện tại

Khánh bây giờ rất rối. Hận tại sao lại không biết nó là ai, tại sao nó lại là tiểu thư Hạ gia. Hận nhất là tại sao lại thích nó. Khánh bây giờ thực sự sợ, sợ là mình sẽ không làm được ý định của ba giao cho, sợ là nó sẽ ghét mình, sợ nó sẽ rời xa mình, làm sao có thể làm những điều đó với người mình yêu.

————— sân bay Ý —————

Máy bay vừa hạ cánh.

Hắn bước xuống. Kéo vali ra khỏi cổng. Nhanh chân lại công ty bên này làm việc. Lại tranh thủ kêu người tìm nó.

“Trương tổng.... chào ngài.” Một cô gái trông khá xinh, cúi thấp người chào hắn. Con mắt quét ngang người kia. Ăn mặc kín đáo, không hở hang, đáng vẻ không điệu Đà cho lắm.

“Cô là thư ký của tôi bên đây sao ” hắn. Hỏi.

“Vâng... mời ngài lên xe” cô thư ký lịch sự nói.

Hắn ngồi trong xe ngắm cảnh vật.

—————
Nó sau khi chạy ra khỏi bữa tiệc liền bắt xe về nhà.

[reng. Reng.]

“Nói” nó Nhìn tên người gọi tới, mặt đành lại.

“Ra gặp tớ ngoài công viên. ... coi như tớ xin cậu”

“Chờ chút” nó cúp máy, vợ đại cái áo khoác lúc này mới cởi ra, nhanh chân đến công viên gần nhà.

“Có chuyện gì” nó khoanh tay, đứng sau lưng Khánh nói.

“Ngày mai, có thể mời cậu đi dự tiệc gặp mặt đối tác được không?” Khánh run run nói.

“Sao? định lấy tôi ra làm trò cười của cậu nữa sao?” nó bất mãn nói.

“Không. ... chỉ là... à thôi cậu không đến cũng được” Khánh.

“Là sao?... mời tôi lại rút ý định à.... được thôi mai tôi sẽ đến” nó nói. Quay chân bước đi. Để lại Khánh đứng như trời trồng.

————— phân cách ta đây là xinh đẹp nhất —————

12h khuya tại Văn phòng làm việc của hấn.

Hấn đang bận soạn lại mấy Tài liệu 1 năm rồi chưa coi. Quả là nguồn lợi nhuận cho công ty ngày càng thấp. Chỉ trách ông giám đốc trước đó làm tham nhũng.

“Thư ký Jan vào tôi biểu”

“Giám đốc anh tôi có việc gì” cô thư ký hỏi. Hôm nay cô tăng ca nên ở lại tới khuya.

“Lịch làm việc của tôi đâu. ... đưa xem”

“Đây”

“Ngày mai phải đến dự tiệc của tập đoàn Vương gia sao.... được chuẩn bị đi mai tôi sẽ đến” hấn nhìn sơ quay lịch làm việc của mình.

“VẬY tôi xin phép” cô thư ký đi ra ngoài tiếp tục làm việc.

Hấn tựa đầu vào ghế. Lại nhớ đến nó. Không biết nó có ở đây, trên đây nước xa lạ này.

Nếu nuối tiếc tan trong bao tiếc nuối để yêu xa thật xa. ...

Nếu nỗi nhớ tan trong cơn buồn giá và thời gian sẽ qua. ...

Cố giữ lấy dù chỉ là nước mắt. ...

Để ngày mai được khóc giấu muộn màng.

Để giữ lấy dù chỉ là những nỗi xót xa. ...

Tiếng hát của hấn cất lên trong không trung. Đêm nay đều như mọi đêm khác chỉ có một mình hấn và nỗi tiếc nuối.

————— end chap —————

Tui chưa thi xong đâu. Chỉ là còn một môn thôi nên tui mới rảnh mà viết. Rồi đăng cho mấy chế nè.

Ôi tui hận môn toán. Thi xong ra mặt vui lắm, đi nghênh ngang ra cửa, tỏ vẻ ta đây làm bài tốt, ai ngờ kêu ông thầy giám thị (ông ở tổ toán) cho biết đáp án, mới hay là mình bị mấy tổng 2.5 điểm. Con mẹ nó cái dờ mờ. !!!!

Nói vậy thôi chứ, vui là vui à.

Đừng đọc chừa, để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Vấn án sai sót gì thì bỏ qua.

Người viết: hannah-jolie. ...

Chương 27

Sáng ngày hôm sau.

Hôm nay Vương Gia tổ chức tiệc! và gặp gỡ đối tác. Nhà cửa trang hoàng long lẫy. Một bàn tiệc dài rất nhiều thức ăn. Người người đứng ngay sảnh chờ buổi tiệc bắt đầu. Gặp gỡ đối tác đương nhiên là các ông chủ lớn, nổi tiếng và các cô nàng tiểu thư sang trọng.

Khánh đang trong phòng chờ. Nó sao giờ này vẫn chưa đến. Một phần lo một phần sợ là nó đổi ý.

Ngoài kia. Cánh cửa mở ra một cô gái xinh đẹp bước vào. Nó hôm nay mặc một Bộ váy cúp ngực màu xanh Dương phủ thêm một lớp ren trắng dài tới đầu gối, có đính pha Lê ở phần eo. Tóc búi cao cài thêm một bông Tuyết trắng nhỏ trên đầu. Ví cầm trên tay hợp với màu của váy cả đôi guốc cũng màu xanh. Nhìn nó chẳng khác nào là nửa Hoàng Băng giá.

Ai ai cũng ngoái nhìn nó. Ngoài cái danh phận của nó là tiểu thư Hạ Gia còn vì hôm nay nó đẹp. Rất long lẫy. Mấy cô nàng tiểu thư khác cũng phải khen nó.

Nó không để ý xung quanh mà tiến thẳng vào phòng chờ.

“Xin lỗi, tôi trễ” nó nói.

“Không sao” Khánh ngăn người. Nó đẹp quá.

“Đi, bữa tiệc sắp bắt đầu” nó đứng dậy nói. Theo lí nó phải khoác tay Khánh nhưng nó không làm vậy.

Bữa tiệc bắt đầu. Mọi người nhập tiệc. Nó và Khánh thì đi tiếp với gặp gỡ đối tác làm ăn.

////////

Xe hán vừa đậu trước cổng nhà Vương gia. Hán thật là đúng giờ một giây cũng không trễ, xe vừa mới đậu là bữa tiệc đã bắt đầu.

Hán đi vào sảnh, rồi tiến thẳng vào bữa tiệc. Ở đây hán gặp rất nhiều đối tác làm ăn. Mỗi người hán đều vui vẻ bắt chuyện.

Phía nó và Khánh.

“Trương tổng đến rồi. Tớ và cậu lại đó chào hỏi. ” Khánh nói với nó. Hai người đang đi chung. ” Và có một yêu cầu nữa là có thể khoác tay tớ được không”

Nó không nói. Lặng lẽ khoác tay Khánh, cùng Khánh đi về phía có người đang quay lưng.

“Trương tổng chào ngài” Khánh lịch sự bắt chuyện cảm ly rượu cao lên một chút để định mời hán một ly.

Nghe có người gọi mình. Hán quay lại.

“A... Vương tổng chào ng...” hán cũng lịch sự chào hỏi. Tiện mắt nhìn qua nữ nhân xinh đẹp nào đi cùng, không ngờ nhìn qua lại ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu mà lời nói không thốt ra được nữa.

“Trương tổng ngài bị gì vậy?” thấy biểu hiện khó hiểu của hán Khánh liền hỏi.

“Băng... là em...” Hán đây chính là đem lời nói của Khá bỏ ngoài tay mà chạy lại ôm chầm lấy nó.

“Lộn người ” nó lạnh lùng thốt ra.

“Anh không lộn.... là em... là em” giọng hán nghẹn lại.

“Xin lỗi. Tôi tên là băng. Bạn gái của Vương tổng đây” nó gỡ tay hán ra, cúi người xin lỗi.

Hán nghe xong. Mắt liếc thấy nó khoác tay Khánh, cứ nghĩ là thật, nhưng vẫn cố chấp khẳng định nó là Băng. Bạn gái hán.

Khánh nghe nó nói thì người đơ. Nó nói là bạn gái Khánh. Là mơ hay thật.

“Cậu nói gì va...”” anh chúng ta qua kia gặp Hàn tổng” nó chặn lời Khánh. Kéo Khánh nhanh nhất có thể.

Hắn vẫn đứng đó nhìn theo bóng lưng nó. Cứ để nó đi vậy. Nhưng hắn đã xác định là đã gặp nó. Đã nhìn thấy nó sống rất mạnh khỏe. Lại là bạn gái của Vương tổng đáng lẽ hắn phải vui nhưng sao tim đau quá.

Sau vườn.

“Này cậu kêu tôi đi gặp Hàn tổng mà?” Khánh nói.

“Làm bạn trai giả của tôi đi” nó bình thản nói.

“Hà?” Khánh trở mắt nhìn. Lỗ tay cổ tiếp thu lời nói của nó.

“không hay được”

“Được thôi... nhưng...” Khánh định nói ra nhưng lại bị nghẹn ở cổ họng không thốt ra được. Không phải vì quá vui mà là buồn, chỉ là bạn trai giả.

“Không nói nhiều.... đi tiếp khách” nó nhẹ nhàng khoác tay Khánh đi vào bữa tiệc.

“Nhưng mà cho tôi hỏi? Trương tổng có quan hệ gì với cô?” Khánh vừa đi vừa tò mò hỏi.

“Người cũ thôi, đừng nhắc nhiều” nó bây giờ là không muốn nhớ tới chuyện đó cũng như là hắn.

“Thì thôi! đi chúng ta tiếp tục đi gặp đối tác” Khánh cũng đối với chuyện của nó không quan tâm nhiều. Lại còn chủ động kêu nó.

Bữa tiệc dần kết thúc, nó và Khánh ở lại chào từng người một.

Lâu sau tất cả mọi người đều về hết. Người hầu trong nhà bắt đầu dọn dẹp.

“Tớ đưa cậu về” Khánh nói.

“Không...”” Bỗng gặp anh một chút” hắn từ đâu đi ta nắm tay nó.

“Không... anh đi đi” nó giật mạnh tay ra. Lớn tiếng nói.

“Cho anh 5’” hắn nói như cầu xin.

“Anh... cho em đi với anh ta được chứ” nó dùng ánh mắt e dè nhìn qua Khánh. Chỉ là diễn thôi.

“Được Trương tổng ngài cứ tự nhiên” Khánh hiểu ý nó gật đầu.

“Đi tới chỗ này” hắn nhanh tay kéo nó đi.

————— end chap —————

Khuya rồi.

23h36’.

Chap này ngắn ạ. Em bị ‘ đi cả ‘ hành hạ nên ra chap chậm.

Ta đã thi xong, ta đã được tự do.

Đừng đọc chùa. Để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Vấn án sai sót gì thì bỏ qua.

Người viết hannah-jolie...

15.5.2016

Chương 28

[” nếu anh nói anh tin em thì sao “]

Câu nói đó cứ văng vẳng trong đầu nó.

Lúc này hấn chỉ nói một câu là nếu hấn tin nó thì sao , rồi bỏ đi, nó cứ nghĩ là hấn sẽ xin lỗi nó, rồi kêu nó tha thứ, nhưng nó làm, người như hấn không bao giờ Hạ thấp lòng tự trọng mà làm vậy. Đang mãi nghĩ thì có tiếng chuông điện thoại reo lên.

[reng. reng. ...]

” Nghe” đang mãi suy nghĩ nó không thèm nhìn số người gọi.

” Bắg. ... em phải không. ... em pha. ... tút. ... tút. ... tút” đầu dây bên kia bắt ngờ hỏi. Chỉ là cô định gọi cho Trung nhưng lại bấm nhầm số nó, cứ nghĩ là sẽ không còn xài nữa định tắt lại nghe tiếng của nó.

Nó cúp máy liền. Nói thật bây giờ nó không muốn nói chuyện với ai. Nhưng vì gì mà chị nó lại điện cho nó.

Việt Nam. 17h.

Tập đoàn Lý gia, phòng làm việc của chủ tịch.

” Anh, hồi lúc này em gọi nhầm vào số của Bắg. Cứ nghĩ là không ai bắt máy nhưng có một chuyện đã xảy ra. ” Cô từ của phòng bước vào.

” Chuyện gì?” anh bỏ bút xuống rồi nói.

” Có người bắt máy, là Bắg” cô đi lại chỗ anh ngồi, anh Thuận tay kéo anh ngồi trên đùi mình.

” Rồi sao” có vẻ như anh không để tâm đến.

” Anh này. ... anh không thấy lạ sao” cô vỗ nhẹ vào vai anh.

” Lạ làm gì. ... có người bắt máy, thì chúng tớ người đó không muốn cắt đứt mọi liên lạc với mình” anh nói lý.

” Ừ. ... anh nói cũng đúng” cô gật đầu.

” Đi. ... Anh tan làm, chúng ta đi ăn, anh đã kêu quán gia đưa Minh Tuấn đến đây rồi” anh nói, tay vén tóc cho cô.

” Đi thôi” cô hớn hờ.

Anh mỉm cười. Cô vẫn trẻ con như thế, nghe tới đồ ăn là vui vẻ.

... ..

Nhà hàng.

” Papa. ... con muốn. ... ăn gà rán” Minh Tuấn bập bẹ nói.

” Được. ... còn em ăn gì ” anh xoa đầu bé rồi quay qua cô.

” Cho em. ... cái này. ... này lun. ... ơ kia nữa. ... cái này này. rồi xong rồi hi hi ” cô liên tục chỉ vào menu.

Anh quay qua cô phục vụ nói gì đó rồi lại quay qua chơi game cùng Minh Tuấn. Cô cũng chẳng có gì làm lấy iPad ra chơi. (au: nhà giàu quá mà)

Mọi chuyện sẽ rất êm đẹp khi không có sự xuất hiện của cô gái kia.

Cô gái đó ăn mặc hờ hán, cũng không phải dạng thiếu vài gì nhưng nhìn chung là không đẹp. Gương mặt thì đẹp, nhưng không biết tâm địa có đẹp giống người hay không.

Cô anh và Minh Tuấn cũng chả để tâm vào cô gái đó, nhưng cô ta lại không thích thế, tiến thẳng lại bàn đó mà lớn giọng nói.

” Con đ* kia, mày làm gì chồng tao” cô ta nói.

” Chị nói tôi” cô giật mình, buông iPad xuống nói.

” Phải...” cô ta khoanh tay, gật đầu.

” Xin lỗi nhưng chị nhầm người rồi” cô nhỏ nhẹ nói,

” Không nhầm... anh ta * chỉ vào anh * là chồng tôi, anh ta tên là Lý Minh Trung” cô ta là đang cố ý gây sự.

” Bằng chứng” cô hát mặt.

Anh ngồi kế bên cũng chả hiểu gì, con mẹ này đầu lòi ra rồi tự nhận là vợ anh, ảo tưởng vừa thôi, ông đây là chậu đã có chủ rồi nhá.

” Đây.... cô xem” cô ta quăng xấp ảnh hai người đang làm đăng ký kết hôn.

” Lừa tôi chắc.... ảnh photoshop thôi mà” cô cười khẩy nói rồi quay qua anh.

” Cô... cô...” cô ta cứng họng.

Bốp.... bốp..... tiếng vỗ tay lần lượt vang lên.

” Chị làm tốt lắm....” Liên từ bàn ngoài sau bước lên nói.

” Hà?” cô khó hiểu.

” Đây là Ánh Khanh, bạn em...” Liên khoát tay cô bạn.

” Ý em là.... diễn kịch” cô

” Phải để thử chị có tin tưởng anh không” Liên.

” Ránh ha....” Cô bịu môi giận dỗi ngồi xuống tiếp tục chơi iPad.

” Giận à....” Liên.

”” Im lặng không trả lời.

” Em lần này quá đáng lắm đó” anh ngồi kế bên tuy không hiểu gì nhưng vẫn nói.

” Thôi được rồi.... em xin lỗi được chưa.... em sẽ chuộc lỗi bằng cách đưa chị đi du lịch được không” Liên mặt hời hởi.

” Em xin lỗi vì đã gạt chị” Ánh Khanh cúi đầu.

” Thôi thôi.... chị cũng không muốn giận lâu.... à mà em Hứa rồi nhá... ngày mai đưa chị đi chơi.” Cô quay lên nói.

” Rồi... đi ý đi” Liên.

” Cũng được.... có đến cùng Khoa không?”

” Có còn có cả Huy và Ny...”

” Kêu họ lại đây”

” Rồi”

Thế là 7 người ngồi ăn với nhau vui vẻ chuẩn bị cho chuyến đi du lịch ngày mai.

Tại Ý.

Tiệm cafe SYA (see you again)

” Chị Băng lại tới à” Tiểu Thuần đang dọn bàn thì thấy nó mặt hớn hờ.

”Ừ... hôm nay sao?” nó bước vào quầy.

”Tốt đẹp hết... chị lại đây phụ tiếp bộ em sao,” Tiểu Thuận.

”Ừ.... có khách tới để chị cho” nó bước ra.

”Chào quý khách” nó cúi đầu.

”Ồ... là anh...” nó bất ngờ,

”Em... làm ở đây sao” hấn cũng không kém.

”Chừ” nó lạnh lùng nói. tính bước vào lại bị hấn nắm lại.

”Nói chuyện với anh chút đi” hấn nói.

”Không phải hôm qua đã nói rồi sao?” nó hất mặt.

”Anh...” hấn

”Dù sao cũng là khách... tôi mời anh một ly” nó giật tay bước vào trong. Hấn theo sau.

”Đây... không Cần trả” nó đưa ly nước cho hấn, rồi quay vào trong làm tiếp.

”Băng” Khánh từ cửa bước vào, lại thấy hấn đứng đó, lòng cảm thấy khó chịu

”Anh tớ rồi... đi thôi” nó mặt vui vẻ, tháo tạp dề.

”Đi” Khánh vui ra mặt, đưa tay cho nó khoát, vui vẻ ra ngoài.

”Băng” hấn thấy vậy liền giật tay nó lại. Và hôn nó trước mặt mọi người, có cả Khánh.

————— end chap —————

Có thấy cái đoạn đi ăn nhà hàng có nhầm hông, tui thì thấy là cực nhầm luôn, tự mình viết rồi tự chê.

Tui cỡ này max lười luôn.

Đề lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Văn án sai sót gì thì bỏ qua.

Người viết:hannah-jolie.....

18.5.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Sân bay Tân Sơn Nhất.

”Mọi người tập trung hết chưa...” Liên ngó quanh.

”Còn thiếu Ánh Khanh” Ny nói.

”Chờ xúu đi” cô nói rồi lại ghé chờ.

”Xin lỗi vì tới trễ,” Khanh hót ha hót hải chạy lại.

”Đủ rồi, đi thôi” cô nói, bồng Tuấn vào lòng, bảo anh kéo đồ.

Chuyến bay cất cánh lúc 9h30 sáng.

Trở lại với tình cảnh hiện tại.

Nó bây giờ là không thoát ra khỏi người hắn được. Hắn ôm rất chặt. Lại hôn rất sâu làm nó khó thở.

”Vương tổng xin anh buông bạn gái tôi ra” Khánh nhảy vào giúp nó.

”Bạn gái anh?” hắn nghi hoặc hỏi.

”Phải, cô Hạ đây là bạn gái tôi, không phải tôi đã nói ở bữa tiệc rồi sao” Khánh khinh bỉ nói.

”Thì sao?” hắn nói, nó thừa dịp hắn đang thả lỏng tay mà thoát ra.

”Xin anh cẩn trọng, tôi xin phép” Khánh cúi đầu, nắm tay nó kéo đi.

”Hãy nhớ, nếu anh tin em em sẽ quay lại chứ” hắn nói to, cố để nó nghe thấy.

”Tôi không quên, cũng chưa từng nhớ” nói đáp lại.

Nó và Khánh khuất dần, mọi người liền trở lại Bình thường, ly nước nó đưa cho hắn bị hắn do tức quá mà hất đổ.

Lời giải thích nó cũng không cho hắn nói, nhất định là lần này phải đem nó về Việt Nam, cùng nó làm lại từ đầu.

”Cậu và anh ta có chuyện gì sao?” Khánh vốn dĩ là không quan tâm nhưng không thể không biết.

”Đã nói là người cũ” nó gắt gỏng nói

”Tớ biết là người cũ nhưng, có chuyện hai người mới giận nhau”

”Cậu định làm hoà cho hai tôi”

”Không, tớ còn định chia rẽ hai người là đằng khác” Khánh cười nói.

”Tôi và anh ta mãi mãi không là gì của nhau, đừng tốn công vô ích” nó quay qua nói. Hai người đang ngồi trên xe

”Cậu tin là tớ làm thật”

”Thật hay là không thì vẫn vậy”

”Ha ha... đi, tớ dẫn cậu lại công ty tớ làm”

”Được” nó gật đầu. Xe được khởi động đi tới công ty.

Công ty. Tập đoàn Vương Gia.

”Chào chủ tịch, đây là...?” cô tiếp tân thấy nó và Khánh bước vào liền chào hỏi.

”Đây là cô Hạ, bạn gái của tôi” Khánh nói làm mọi người trong công ty phải bất ngờ ngược nhìn.

”À... chào cô Hạ, chủ tịch, lão gia đang chờ bên trong” cô tiếp tân.

”được” Khánh.

Phòng làm việc chủ tịch.

”Ba, đến đây làm gì?” Khánh.

”Ba ở nhà nhàm chán, mấy việc tro... đây là ai?” ba Khánh đang nói thì quay qua nó, liền hỏi.

”À... đây là cô Hạ, bạn gái con” Khánh e dè nói, mong là ba mình không biết nó là ai.

”À... lớn rồi, cũng nên có bạn gái, không sao, mà cô Hạ đây tên đầy đủ là...”

”Chào ông, tôi tên là Hạ Gia Ly Băng” nó vốn dĩ là không biết ba Khánh, người ta hỏi mình cứ nói.

”Hạ Gia Ly Băng sao?” ông ngạc nhiên, xen lẫn khó hiểu, quay qua con trai mình nói.

”Vâng...” Khánh nhỏ giọng đáp.

”Chào cô” ông nghe tới tên nó từ bất ngờ chuyển sang vui mừng.

”Ba rảnh lại đến đây” Khánh ngồi vào bàn làm việc.

”Phải, ba đã xử lý xong mấy việc trong bang, liền tới đây xem thế nào” ông từ tốn nói.

”Ừ...” Khánh.

Không khí hiện tại là rất căng thẳng. Không ai nói một lời nào. Nó thấy ngột ngạt nên xin phép ra ngoài.

”Con làm rất tốt” ông cười nói khi thấy nó ra ngoài.

”Nói thật, con rất yêu cô ấy” Khánh thở dài nói.

”Ánh Khanh, Mộ Ánh Khanh, con nên nhớ là có hôn ước với Mộ gia, cô ta chỉ là con mồi” ông tức giận quát lớn.

”Con... cô ta, Mộ Ánh Khanh, con không biết cô ta tại sao con phải lấy” Khánh tức giận nói.

”con làm sao thì làm, con không thể yêu cô ta, ba về” ông bước nhanh ra ngoài.

.....

Nó vừa bước ra ngoài liền nhận được sự quan tâm của tất cả nhân viên trong công ty. Nhân viên trong đây đặc biệt hoà thuận, không phải cái kiểu ganh ghét đố kỵ mà nhìn nó bằng ánh mắt ghen tức. Cách nói chuyện cũng không phải cái giọng mỉa mai, khinh thường.

”Cô là bạn gái của, Vương tổng sao? oa... thật có phúc” Một nhân viên nói.

”Phải rồi... nhưng cô không nghe gì sao, Vương tổng có hôn ước với tiểu thư Mộ gia” nhân viên ngồi kế bên nói nhỏ vào tai, nhưng nó vẫn nghe được.

Nó không nói gì, chỉ lạnh lùng bước ra khỏi công ty.

—— end chap ——

Lười.

Đề lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Người viết: hannah-jolie.....

21.5.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Bước thật nhanh ra công ty. Lại bị Một chiếc xe chặn lại nó.

”Lên xe đi, anh có một chuyện muốn nói, ” hần ngó đầu ra ngoài

”Anh năm lần bảy lượt xin lỗi tôi, giờ lại muốn nữa” nó bực bội nói.

” Không... anh có chuyện muốn nói thật”

” Chỉ một lần này thôi” nó nói, nhanh chân bước vào xe.

Hắn chờ nó ra bờ biển.

” Rồi anh nói đi” nó xuống xe, đứng khoanh tay nói.

” Đây... anh không biết đâu ra, nhưng coi đi” hắn đưa cho nó cái camera.

Nó im lặng cầm máy coi. Mặt từ từ biến sắc, chiếc máy này...

” Anh lấy đâu ra?”

” Anh không biết ai để... nhưng anh thấy ở chỗ sau đồng bàn ghế cũ” hắn nói.

” Là tôi để ... vậy anh đã coi?”

” Ừ... anh hồi hận ” hắn cười buồn.

” Vậy thì rõ rồi... Cần gì phải nói với tôi” nó quăng cái camera xuống đất, quay đầu bước đi (au: móá! con kia mầy lạnh vừa thôi)

” Về với anh đi” hắn ôm từ phía sau nó. Nói nhỏ.

“Không thể ”

” Có thể”

“Không”

” Có”

” Không”

“Có”

” Đã nói là không anh đi đi” nó gạt tay hắn, gạt mãi không được.

” Anh biết em giận anh vì điều gì... cho anh xin lỗi” hắn chẳng những không buông mà còn ôm chặt hơn.

” Anh biết sao? anh lúc đó có hiểu cảm giác của tôi thế nào không! lúc anh ôm cô ta đi xuống dưới anh biết tôi như thế nào không hả!” nó nói lớn, gần như hét, mắt có nước, như chịu ảm ức lâu lắm.

” Anh biết, anh biết... cho anh xin lỗi”

Nó bỗng nhiên quay lại ôm hắn khóc to, đây là lần đầu tiên nó khóc vì một người nào đó. Nó chưa từng nghĩ là sẽ có ngày này, cũng chưa từng mong là hắn sẽ xin lỗi nó.

” Khóc cho đã đi... đánh anh cũng được anh chịu hết... có điều theo anh về Việt nam được không” hắn.

” không thể được” nó

” anh sẽ nói chuyện với cậu ta” hắn vỗ vỗ lưng nó. Xem nó như con nít khóc mà vỗ dành.

“Anh nói gì? mà thôi” nó buông hắn ra, gương mặt thay đổi 360 độ. Lạnh lùng bà đây đã trở lại.

” Đi về Việt Nam” hắn hớn hỏ.

” Ai nói?”

” Em”

” Khi nào?”

” Không phải...”

” Tôi nói là tha thứ cho anh khi nào”

“ơ” hấn mặt ngu ra.

nó cười, lần đầu tiên nó cười lớn.

“Em... ” hấn mặt bóc khói. Bị nó trêu nặng.

“Vậy là cuối cùng có tha thứ cho anh hay không”

” Anh nói... gì... um...” nó chưa kịp nói thì hấn đã hôn nó rồi.

10 phút sau.

” Học... anh chơi ăn gian... học...” hấn vừa buông ra thì nó liền thở, như thiếu ôxi.

” vậy là tha thứ rồi nha ” mặt hớn hỏ

” Ừ... nhưng tôi chưa nói là sẽ yêu anh lại một lần nữa”

” Alo... chị” vừa định nói nhưng hấn nhận được một cuộc gọi.

” Ừ... em tới liền” cúp máy.

” Đi đi lại sân bay đón chị”

” Nay đừng nói anh đem binh đoàn qua đây kéo tôi về nhà. ”

” Không chắc, ngay cả việc chị qua anh còn không biết” hấn nhún vai.

” Ê mà sao tự nhiên tôi tha thứ cho anh nhanh vậy” nó bắt đầu hỏi ngu.

” Tự nhiên là sao, tại em còn yêu anh nên mới dễ dàng tha thứ” hấn cốc vào đầu nó một cái.

” A... aizzz tôi yêu anh khi nào” nó ôm đầu.

“Nói nhiều, ” hấn khởi động xe chạy lại sân bay.

Tại sân bay.

” Sao họ chưa ra” nó cần nhẫn.

” Im đi, nói nhiều, em hết lạnh lùng rồi kìa”

Nó giật mình, ờ ha từ khi nào mà nó hết lạnh lùng rồi ta.

” Chị ra rồi kìa” hấn chỉ tay về công số 4.

8 người bước ta khỏi cổng, nhìn xung quanh kiểm được hấn liền đi lại. Do là bó đeo kính đen mặc áo khoác đen lại xả tóc nên họ không nhận ra.

” Chị qua mà không báo trước” hấn.

” Bất ngờ ý mà,... mà ai vậy ” cô

” Băng”

” Cái gì... Băng hà... đâu... giờ kính ra chị coi” cô kích động.

Nó không nói gì chỉ lẳng lẳng mở kính. Không phải là nó không muốn nói mà là nó phải lạnh lùng.

” Ó... là Băng nè...” cô kích động nhảy dựng lên mém làm rơi Minh Tuấn. (au: mê gái bỏ con)

” Băng là cậu thật rồi” Liên vui vẻ.

” Lâu ngày không gặp” Ny đang nói chuyện với Huy, nghe tới tên Băng liền quay qua.

” Chào mọi người” nó chỉ lạnh nhạt thốt ra ba chữ.

Hấn kể bên mặt méo xệch. Có Cần thay đổi nhanh vậy không.

” Về khách sạn đi ”

Hắn chờ cô, anh, nó, Minh Tuấn về trước còn bốn người kia thì bắt taxi về (au: tội!!!! Huy, Ny, Liên, Khoa, Khanh : kệ mẹ tụi tôi)

Lúc này. Tại công ty Vương gia.

” Chủ tịch, có tin về Mộ tiểu thư ” thư ký.

” Nói đi ”

” Mộ tiểu thư đã qua đây chơi, nguồn tin từ Mộ gia ”

” Cái gì!!! ” Khanh

” Là thật ”

” Ra ngoài đi ”

” Vâng ”

Mộ Ánh Khanh, cô ta đã qua đây. Ngày kia gia đình bắt phải đi gấp mặt. Thật là đau đầu.

Khách sạn.

Họ đặt luôn một khu VIP. Gồm 4 phòng ngủ. 1 phòng bếp. Có hồ bơi.

” Hay là Băng em bán nhà đi, qua đây ở ” cô đề nghị.

” Không ”

” Đi mà ” Liên

” Đi Băng ” Ny

” Tôi dọn qua đây rồi sao đi làm ”

” Nghỉ đi ” cô phán một câu xanh rờn.

“Khùng, công việc của em” nó cũng không kém.

” Vậy cậu làm gì? ” Liên

” Chủ tiệm cafe ”

” Bỏ đi, tiểu thư Hạ gia mà đi làm chủ một tiệm cafe ” cô xua tay.

” Chết ai ”

” Chết tụi tôi ” cả bọn đồng thanh trừ Khanh.

” Không nói với mấy người nữa tụi tôi về. ” Nó toan đứng dậy thì có người kéo lại.

” Cậu ở đây đi, ” Khanh nắm lại.

” Không liên quan tới cô ”

” Ồ... ”

Reng... reng

” Alo ”

“.....” Người kia

” Ở đâu ? rồi tới liền”

” Bye, ” nó vẫy tay chào rồi bước ra khỏi phòng.

———end chap ——

Cho tui xin lỗi vì cái chap trước a. Tâm trạng không vui. Có cái lười nữa.

Đừng đọc chùa. Để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Vấn án sai sót gì thì bỏ qua.

Người viết hannah-jolie.....

22.5.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Công viên lên đèn. Buổi tối có nhiều người đi dạo trong công viên, những toà nhà cao ốc sáng trưng, nhấp nháy. Tạo nên khung cảnh nhộn nhịp.

Nó trả tiền taxi, nhìn quanh kím ai đó. Hẹn ở đâu không hẹn lại ra công viên. Thật sự là ồn ào làm nó có chút không quen.

” Ở đây” chỗ băng đá gần hồ nước. Khánh lấy tay vẫy vẫy. Nó do tinh mắt liền nhìn thấy, đi lại.

” Rảnh, hẹn tôi ra làm gì?”

” có chuyện muốn nói. ” Khánh làm mặt nghiêm trọng. Nếu lần này nó đồng ý thì Khánh nhất định sẽ làm mọi cách để bảo vệ nó, sẽ không đính hôn với Mộ Ánh Khanh.

” Nói lẹ đi, ở đây thật ồn ào” nó bắt chéo chân.

” Cậu thật sự, có yêu tớ không?, thích cũng được!. ”

” Sao lại hỏi vậy?”

” Chỉ muốn biết ”

” Không, tôi chưa hề có tình cảm với cậu” nó nói.

” Hả là vậy, tớ chắc cậu sẽ nói thế ” Khánh cười buồn.

” Kêu tôi ra đây chỉ hỏi bấy nhiêu thôi sao?”

” Còn một chuyện nữa, cậu biết ba tớ chứ, cái người lúc trưa đó, tên là Vương Luân”

” Có nghe qua, nhưng liên quan gì tới!” nó nhún mày.

” Thật ra, ba tớ định kêu tớ tiếp cận cậu để lật đổ Hạ gia, lúc đầu tớ cũng sợ lắm, sợ là không biết tìm cô gái Hạ tiểu thư đó ở đâu, nhưng khi biết được thân phận của cậu mình đã thật sự rất sợ”

” Sợ là làm tổn thương tôi, hờ.....!!! tôi còn chưa nghĩ là cậu sẽ làm vậy” nó cười.

” Sao cậu chắc thế ?”

” Không sao cả, tại quen với cậu lâu rồi nên tôi biết thôi, Mộ Ánh Khanh? người sẽ đính hôn với cậu” nó chuyển chủ đề.

” Sao cậu biết?” Khánh giật mình hỏi.

” Vô tình nghe thôi”

” Phải, tớ có hôn ước với Mộ gia, đó nguyện vọng của mẹ tớ trước khi mất”

” Chúc mừng, sẵn đây tôi nói luôn, tôi đã tha thứ cho Kha rồi, ý tôi nói là Trương tổng. ”

” Vậy sao!! cũng xin chúc mừng” Khánh mặt buồn thiu.

” Tôi nghĩ là Mộ tiểu thư là một người tốt, tuy chưa gặp qua nhưng tôi chắc vậy”

” Mong là vậy thôi” Khánh cười.

Reng....reng....

” Em nghe chứ” nó bắt máy.

”” Bên kia.

” Rồi, em sẽ dẫn thêm một người bạn về ”

“.....”

” Bye, lát gặp”

” Ai vậy?”

” Là chị tôi, cậu có thể lại ăn tối với nhà tôi, được chứ, chắc được mà đi thôi” nó không để cho Khánh nói liền kéo đi.

Tại khách sạn.

Nó và Khánh đi vào phòng VIP.

” Bâng.... Về rồi, ai đây?” Cô nghe tiếng mở cửa liền chạy ra.

” Bạn em.... thơm quá, đang nướng thịt à”

” Phải, vào đi, cậu gì đó vào luôn, à mà tên gì vậy?” cô hỏi.

” Em chào chị, em tên là Khánh ” Khánh lễ phép cúi đầu.

” Không Cần lễ phép vậy đâu, vào đi” cô cười, cậu nhóc này lễ phép quá làm cô cũng ngại.

Tại phòng bếp.

Khung cảnh rất ư là nhộn nhịp. Liên và Ny đang thái thịt. Vâng thái thịt là chuyện rất đơn giản nhưng thái có đẹp hay không mới là một chuyện khác. Hai chị nhà ta đây thì miếng mỏng miếng dày nhìn zô là hết muốn ăn, tới hần và Khoa nướng thịt, bắt nguồn từ hai bà kia mà nướng cũng khó, miếng mỏng thì dễ chín nên dẫn tới khét lẹt còn miếng dày thì chỗ chín chỗ sống ăn cho đau bụng à. Có ai thắc mắc là anh Trung ở đâu không? đây nói luôn là anh Trung phải vỗ con ngu, lúc mới này lại tè dầm nên phải thay tã, chuyện đó khiến anh đau đầu vì cái đồng tử, nhìn mà tội.

” Đồng tử thế cơ à” nó bước vào. Theo sau là Khánh.

Ai ai cũng vì tiếng nói của nó cũng ngược nhìn.

” Tôi đứng lúc lăm, phụ hai tớ đây này” Liên ngoắc ngoắc.

” Đi lại đằng đây với tôi phụ hai con kia” nó nắm tay Khánh đi lại chỗ thái thịt, nó đâu biết phía bên kia, chỗ nướng thịt có người đang ghen nha.

” Aizzz.... Kha làm gì vậy miếng thịt rút xuống lò than rồi, trời ơi miếng đó ngon lắm đó” bỗng nhiên Khoa la lên làm hần giật mình, phải thôi, này giờ ko nhìn nó và Khánh mà.

” Có miếng thịt thôi mà” hần cần nhân.

” Aizzz.... khùng, nghỉ nướng đi ” Khoa xua tay

Hần đi thẳng ra ngoài phòng khách.

15 phút sau.

”Xong rồi, này vào ăn này” nó đi ra ngoài kêu hấn vô.

”OK, em yêu” hấn đang buồn rầu nghe nó kêu thì tươi tỉnh hấn

”Yêu cái đầu anh” nó

Tại bàn ăn.

Mọi người vô chỗ ngồi. Nhìn quanh chỉ thiếu mỗi mình Khanh. Liên thấy vậy chạy đi tìm, thì ra là ở trong phòng.

Đưa tay định gõ cửa Liên lại nghe thấy tiếng nói chuyện.

”Ba, con không chịu đâu. con không biết anh ta sao con lại có thể”

“.....”

”Sao lại vậy được,”

“.....”

”Ngày kia hả ba, thôi được để con gặp mặt thử”

”.....”

”Bye ba”

Khanh nghe máy xong bước ra khỏi phòng định là xuống dưới với mọi người, vừa mở cửa lại gặp Liên đứng đó.

”Sao không vào?”

”Cậu có chuyện gì sao? ngày kia gặp ai vậy?” Liên tò mò hỏi.

”À nữa kế sau... đi thôi xuống dưới cùng mọi người” Khanh lờ Liên xuống dưới.

”Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu”

”Không sao, còn chỗ trống kế bên Khánh kia” cô chỉ.

”Vâng” Khanh đi lại chỗ ngồi.

”À mà em tên gì vậy, ý chị là họ tên đầy đủ á” cô thắc mắc hỏi.

”Mộ Ánh Khanh”

”À... tên đẹp” cô gật đầu.

Nó và Khánh vừa nghe qua tên liền giật mình, hai người quay qua nhìn nhau rồi lại nhìn Khanh.

”Khánh, trái đất tròn lắm” nó nói một câu làm cho mọi người khó hiểu.

”Định là ngày kia, nhưng lại gặp ở đây” Khánh gật gù nói.

”Thôi ăn đi, nguội mất” nó xua tay.

Mọi người cũng gật đầu, nhấp bữa.

Tiếng cười vang lên khắp phòng.

Sáng hôm sau

Cảnh tượng thật là Hùng vĩ. Chén đĩa, lon bia, bàn ghế lộn xộn khắp phòng.

Do hôm qua nhậu say quá nên bây giờ ai cũng nằm la liệt. Đầu tiên là ngoài phòng khách có một đôi đang ôm nhau ngủ, Khoa thì ôm chân Liên còn Liên thì lấy chân đạp đầu Kha.

Kế tiếp là ở chân cầu thang là Ny đang ôm lanh can và Huy thì nằm ở dưới. Tới nhà bếp. Dưới gầm bàn là cảnh anh Băng và chị Kha à lộn anh Kha và chị Băng đang ôm nhau ngủ. Cô và anh thì tốt hơn về phòng ngủ.

Và cuối cùng là ngoài sân thượng, Khánh và Khanh đang nằm trong bụi cây, hai người đang ôm nhau, Khanh thì dụi dụi vào ngực Khánh. Bỗng nhiên:

“AAAAAAAAA.....” một tiếng hét thất thanh

Đoán xem tiếng hét của ai (là nữ nha) Đoán đúng tui tặng 2 chap liên tục.

————— end chap —————

Đừng đọc chùa. Để lại lời cmt trước khi rời khỏi.

Vấn án sai sót gì thì bỏ qua.

Người viếthannah-jolie.....

25.5.2016

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

“AAAAAAAAA.....” một tiếng hét thất thanh. Làm chim chóc bay loạn xạ, làm cái người ngủ cạnh người hét lên cũng phải giật mình. Vâng! người mà hét lên chính là Khanh.

“Gi vậy?” Khánh bật nhẹ đầu nhìn xung quanh sau đó nhìn sang người kế bên.

“Ngứa!!!... muỗi... cắn.... má oi!!!” Khanh nửa mơ nửa tỉnh nói (au: ôi mẹ ơi con còn tưởng là nó hết hồn vì ngủ cùng chai đẹp chứ)

Nhìn cái người kế bên gầy gầy thấy mà xót. Khánh liền lấy tay gãi tiếp.

“Này, anh làm gì vậy?” Khanh hỏi.

“Gãi tiếp cô” mặt tỉnh bơ.

“Ai cần, biến thái...” Khanh ngồi dậy, ngưng gãi.

“Cô.... cô nói tôi biến thái??? ” mặt Khánh đen hơn đất nòi.

“Chớ còn gì nữa... lại ngủ chung với tôi, mà mọi người đâu rồi???” Khanh ngó quanh

“Đi mà hỏi ông trời đi!” Khánh nói, toan đứng dậy thì lại thấy lưng đau đau. Phải thôi ngủ trong bụi cây lại rậm rạp.

“Đi kêu họ dậy” Khanh đứng lên đi vào nhà.

“Đồ khó ưa” Khánh lăm bầm rồi cũng bước vào nhà.

Trong nhà....

“DẬY HẾT CHO TÔI” Nội công lâu năm hôm nay tích tụ dồn hết ra mà la. Từ khi nào mà con Khanh nó giống chủ quá vậy.

“Rầm...”

“Bình”

“Ui da”

“Á”

“Đùng”

Hàng loạt âm thanh vang lên.

Liên giật mình khi nghe tiếng hét của Khanh mà đến nỗi chân đạp Khoa xuống đất tạo nên tiếng rầm. Nó và hấn đang ngủ cũng vì tiếng đó mà hết hồn, do cái bàn khá nhỏ nên khi hai người quay ra liền đụng vào cạnh bàn kêu cái bình. ” Ui da”

Tới cầu thang Ny đang đu lang can ngủ mà trượt tay trượt xuống theo phản ứng mà la ” Á” đúng lúc Huy đang ở dưới chân cầu thang mà nằm lên kêu cái ðùng.

” Cái gì ðậu trời...!!! có cần phản ứng thái quá vậy không” Khanh than thở.

” Cô hết như vậy có ðiếc mới không nghe thấy” Khánh cũng bùm tai mà nói.

” Bộ lớn lắm hả!!! ” Mặt ngu.

” CHÚ’ GÌ NỮA BÀ NỘI ” Khánh bực mình hét.

” HAI BÂY ÒN QUÁ !” Tất cả mọi người trong nhà hét lên.

mọi người uể oải vươn vai. Địa hình ngủ không được tốt cho lắm nên rất mỏi vừa nhúc nhích ðã ðau.

” Cho người ta ngủ xiu chết à” Liên nói.

” Biết mấy giờ rồi không?”

” mấy”

” 10h rồi ðó” Khanh nói, rồi đi vào phòng rửa mặt.

” Hôm nay đi ðâu chơi không?” cô từ trên lầu bước xuống hỏi.

” Đi biển ðĩ” Liên hào hứng.

” Cũng được, quyết ðịnh vậy ðĩ”

” Không được” nó la lên.

” why?”

” Tôi bận rồi ”

” Lâu lâu mọi người mới có dịp đi chơi, em lại không ðĩ”

” Tại bận, em phải đi ðây” nó bật dậy, chạy lên phòng rửa mặt rồi đi.

Reng... reng.....

” Alo...” hấn.

“.....”

“Ai làm?”

””

” Tôi tới liền” hấn cúp máy rồi đi thẳng ra xe.

” Ê, Bộ em không đi chơi à?”

” Không! em cũng bận rồi ” nói rồi phóng xe đi lun.

Reng... reng.....

” Alo, ba..” Khánh bắt máy.

“.....”

” Không phải là ngày mai sao?” mặt nhăn nhó.

“.....”

” Rồi, con tới liền, ” Khánh cúp máy.

” Em lại đi đâu à?” cô nghi ngờ hỏi.

” Vâng, em phải đi công chuyện , bye mọi người ” nói rồi Khánh chạy lẹ, để mọi người bắt được là toi.

” Em cũng đi có việc quan trọng” Khanh thay Bộ váy đơn giản, tóc cột cao, mang giày búp bê.

” Hà? chuyện gì đang diễn ra?” Liên trở mắt nhìn.

Thế là có 4 người bạn không đi chơi được. Cô buồn rầu ủ rũ đi lên phòng, hồi nãy xung lắm. Liên mặt nhăn nhó, qua đây chơi hay đi làm việc vậy không biết. Đang bực mình, nhìn xung quanh, thấy thằng cha nào đó còn đang nằm ngủ đập cho một phát lăn ra gần cửa nhà. ” ÁA, động đất”

” Động đất cái đầu anh” Liên liếc một cái rồi lên phòng.

Huy và Ny nãy giờ chuồn lên phòng ngủ tiếp rồi.

Công ty Trương gia.

” Đưa cho tôi hết tất số liệu của ngày hôm qua ” hấn vừa vào phòng đã nói.

” Đây thưa chủ tịch” thư ký đưa một xấp giấy tờ.

” Là công ty Vương gia xâm nhập vào hệ thống củ công ty mình sao?... không thể nào” hấn vừa xem vừa nói.

” Là thật thưa chủ tịch, người của chúng ta đã bắt được hấn”

” Đưa vào đây”

Từ cửa một người đàn ông bước vào.

” Là ông” hấn ngạc nhiên nói.

” Phải, là tao, Vương Luân” ông ta nhếch mép nói.

” Hận thù giữa gia đình tôi, gia đình Hạ gia và gia đình ông đã chấm dứt từ lâu” hấn đập bàn nói.

” Chấm dứt... cậu nói vậy là tôi sẽ buông tha cho cậu sao, ”

” Ông định làm gì?”

” Hạ tiểu thư, cậu nghĩ tôi sẽ làm gì ?” ông ra nhếch miệng.

” Ông...” hấn cứng họng, liệu nó có xảy ra chuyện gì không.

” Cậu biết con trai tôi phải không! tôi đã kêu con trai tôi tiếp cận Hạ tiểu thư”

” Ông đùa tôi chớ, cỡ lẽ ông không biết rồi, hôm qua con trai của ông đã cùng Hạ tiểu thư lại nhà tôi dùng bữa nữa kìa” hấn đứng dậy, đút tay vào túi quần giọng đều đều nói.

” Cậu... Trường là tôi không biết sao, nhưng tôi đã có cách khác!”

” Cái gì?”

” Hiện tại Hạ tiểu thư đang trong tay tôi... ha ha ha...”

Nó đang trên đường đi đến tiệm cafe, trong Bộ dạng có vẻ vui tươi. Hàn khí xung quanh người nó bay đi đâu mất.

Từ phía sau có Một thanh niên mặc áo đen, chụp thuốc mê nó, bắt nó lên xe chở về một căn nhà hoang. Do là liều lượng thuốc mê không nhiều nên nó dễ dàng tỉnh lại.

” Mấy người !” tay bị trói nên có phần hơi đau.

” Mày là Hạ tiểu thư, ông chủ tao kêu xử mày”

” Ai, ông chủ các người?”

” Ai mà Cần biết làm gì... ”

” Đem điện thoại ra đây” thẳng to con nói.

” Alo ông chủ... ”

————

Ông ta nhận được cuộc gọi từ đàn em. Vòng văng tay thoát khỏi sự khống chế của bảo vệ bấm điện thoại nghe. Cổ tình mở loa lớn.

” Mày bắt được nó chưa?”

” được rồi ông chủ” bên kia.

” Mày cho nó nói chuyện với tao”

” Nói chuyện nè mày” tên kia đưa điện thoại cho nó

” Alo” giọng nó vang lên làm hấn đứng hình, là nó bị bắt thật rồi.

” Mày nghe gì chưa” ông ta ngước lên nói với hấn.

” Ông muốn gì?” Hấn ra điều kiện.

” chuyển hết tất cả cổ phần công ty mày cho tao và phân nửa công ty Hạ gia. ”

” Không được” hấn liền nói.

” Bắn nó cho tao...” ông ta nói qua điện thoại.

” ĐỪNG...”

Tiếng súng vang lên, mọi người như chết lặng.

———— end chap ————

Ngâm lâu quá rồi.

Cấm đọc chùa, để lại lời cmt trước kia rồi khỏi.

Người viết: hannah-jolie

29.5.2016

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

” ĐỪNG...” tiếng súng vang lên. Mọi người ai cũng chết lặng.

” Ha ha mày thấy chưa, nó, nó đã bị bắn rồi đó” ông ta cười man rợn nói.

” Ông... ” hấn tức giận nhìn ông ta.

” Ai nói với ông là tôi đã chết” đầu dây bên kia, nó lên tiếng, ông ta chưa xác định là tiếng súng đó đã bắn chết ai.

Ông ta giật mình, là tiếng của nó.

” Cô... sao cô...”

Thật ra lúc tên đầu xỏ kia đợi lên của ông ta nó đã thừa cơ mở trói, xung quanh rất ít vệ sĩ nên nó cảm thấy an tâm hơn, vừa đúng lúc ông ta ra lệnh nó đã phóng nhanh như cắt mà giành cây súng trên tay tên kia bắn một phát cho hắn ta chết. Rồi cầm điện thoại

Lên.

Bên này hắn mừng như điên, lúc tiếng súng vang lên hắn cứ tưởng đời này sẽ không gặp lại nó được.

” Kha, anh nhất định không được đưa cổ phần cho ông, bắt ông lại để tôi xử” nó nói rồi nhanh chân ra khỏi khu nhà hoang.

” Ừ” Hắn lệnh cho bảo vệ đưa ông ta vào kho rồi nói với nó:

” Em ở đâu?”

” đường XX hẻm AB”

” Anh tới liền ”

10 phút sau

” Anh tới lâu quá, tôi đợi mỏi lắm đấy biết không”

” Biết rồi, anh xin lỗi”

” chờ tôi lại chỗ ông ta đi

” Ok, có đau ở đâu không?” hắn quan tâm hỏi nó.

” Không, đi thôi” nó lắc đầu.

Tại nhà kho.

Cạch.

” Ông, hận thù chấm dứt rồi” nó vừa bước vô liền nói.

” Ha ha.... chấm dứt.. vậy còn vợ tao, mày có làm sống lại được không”

” Là tại vợ ông đã hại trước, chúng tôi đều vì tự vệ” nó

” Tự vệ... ha ha.... các lũ ngu tụi bây đều nói tự vệ, vậy có bao giờ cho vợ tao một con đường sống”

” Tôi không nói nhiều với ông... nể mặt ông là ba Khánh tôi sẽ thả ông ra, và làm ơn đi ông không bao giờ quay lại nữa” nó gầm lên.

Ông ta được thả vội vàng đi ra, còn ngoảnh mặt lại nói:

” Tao thề sẽ trả mối thù này”

Nó thở dài, ngày tháng sau này liệu vẫn có yên ổn hay không.

” Em nghĩ sau này có Bình yên không?” hắn quay qua hỏi nó.

” Không chắc, về thôi.” Nó xoay người bước ra khỏi kho.

Bên Khánh.

” Alo, ba. Ba mau tới đi, không phải hôm nay gặp sau!” Khánh điện cho ba mình.

Phía ông ta, vừa mới rời khỏi công ty Trương gia không được bao lâu lại nhận cuộc gọi từ con mình, đoán chắc là chuyện gặp mặt, sắc mặt liền trở nên tốt hơn.

” Ba tới liền. Con cứ lại trước, không chừng người ta đang chờ. ”

” Vâng” Khánh cúp máy.

Từ cửa bước vào phòng ăn, Khánh thấy hai ba mẹ gia đình bên kia, còn có cả cô gái là mình sắp gặp mặt. Chỉ trách cô gái đó ngồi qua đầu về phía cửa sổ, nhưng đáng người rất quen.

”Chào hai bác”

”A, chào con, Khánh phải không, dạo này lớn rồi, ngồi đi, mà ba con đâu?” mẹ Khanh hỏi nói một lượt.

”Ba con một lát sẽ tới” Khánh cười rồi ngồi xuống, mắt liếc qua cô gái kia một chút.

”Chú và ba con là đồng nghiệp khi xưa, sau này lập công ty, nên tình cảm anh em cũng không tốt lắm, nhưng dạo này gặp lại có vẻ ba con nhìn rất phát đạt, vợ bác và mẹ con khi xưa là bạn thân, từng có ước nguyện kết thành thông gia, sau này quả thật là có duyên, ước nguyện được thành sự thật...” ba Khanh ngồi kể chuyện hồi xưa, bắt chuyện với Khánh.

”Vậy là quá tốt” Khánh chẳng biết nói gì, chỉ cười rồi đáp lại câu đó.

”Chỉ tiếc là mẹ con do bố con vô ý giết chết, nên mới ra nông nỗi này, bác cũng rất buồn” ba Khanh thở dài, nhắc tới chuyện đó lại đau lòng.

”Bác nói gì! không phải mẹ con bị tai nạn xe sao” Khánh bắt ngờ.

”Không đâu, hôm đó mẹ con không hề ra ngoài” mẹ Khanh lắc đầu nói.

Với chuyện này nà thật sự đau lòng, cũng không thể trách ba Khánh được, nói ra lại sợ Khánh buồn! nhưng cũng không thể mãi không biết được Nguyên nhân mẹ mình qua đời.

”Vậy...””xin lỗi anh chị tôi tới trễ” từ cửa ba Khánh bước vào.

”A.... chào anh” ba Khanh thấy không khí hơi căng thẳng Liên nói đưa tay có ý muốn bắt tay.

”Chào, lâu rồi không gặp” ba Khánh nói.

”Anh ngồi đi”

Lúc này cô gái, con hai người kia quay lại. Hôm nay Khanh ăn mặc không sắc sỡ như thường ngày, váy trắng, tóc xoã, giày trắng đính pha lê, ví màu trắng ngà, đeo Trang sức màu bạc, nhìn như Thiên sứ.

Vừa quay qua liền đứng dậy chào hỏi ba Khánh.

”Chào bác trai, chào anh.... ủa là anh à?” Khanh nhìn người gặp mặt, thoáng bất ngờ. Khanh đã từng xem qua hình, từng điều tra về thân thế của Khánh, có lần còn nhìn thấy Khánh nhưng chỉ thấy đằng sau, giờ mới thấy được mặt ngoài đời, thật sự rất khác trong hình.

”Cô là... bạn của bạn tôi” Khánh ngạc nhiên chỉ vào Khanh.

”Hai đứa quen nhau sao?” mẹ Khanh hỏi.

”À... chỉ là quan biết thông qua bạn con” Khanh cười ngượng, lúc trước ngủ chung ngoài bụi cây, Khanh cũng có cảm tình với Khánh.

“Vậy là chắc có duyên” ba Khanh cười.

”Bạn nào?” ba Khánh hỏi.

”Là bạn của bạn con”

”Chúng ta đều quen biết trước, nào cạn ly chúc mừng cho hai đứa” ba Khanh nói.

Buổi gặp mặt suốt hai tiếng đồng hồ, giờ 12 h trưa.

”Hai đứa về trước đi, ba mẹ và bác còn có chuyện muốn bàn” ba Khanh nói.

”Vậy xin phép hai bác, con có thể đưa em đây về” Khánh hỏi.

”Được chứ” hai bác kia gật đầu, miệng tươi cười niềm nở, chuyện này là hiển nhiên, nếu con rể có lòng tốt, với lại con gái đang sống cùng bạn nó có Khánh đưa về an toàn hơn.

Khanh và Khánh nhanh chân ta về.

Tại khách sạn.

Khanh và Khánh bước vào cùng lúc, mọi người đang ngồi xem phim đều quay ra.

”Này... về chung à... đi đâu vậy?” Liên hỏi trước.

“Hỏi nhiều quá Bồ ơi” Khanh giả nai.

”Nhiều cái bép, tao hỏi mày từ đâu về” Liên ăn miếng bánh rồi nói

”Đi gặp mặt về”

”Gặp ai?” Liên tra hỏi đến cùng. Mọi người cũng phụ họa theo.

”Ở đâu?” Khoa.

”Hỏi nào?” Ny

”Người đó như thế nào?” Huy.

”Vui hông em?” Cô

”Anh cũng giống vợ, vui hông em?” anh khoát vai cô.

Khanh bị hỏi đến không biết trả lời thế nào, nói ra thực sự là rất nhục. (au: tui hỏi cô là nhục chỗ nào???)

”à... là đi gặp... hôn phu của mình á mà... em tiện đường đưa đi” Khánh thấy tình hình có vẻ không ổn nên r tay ‘nghĩ hiệp’ giúp ‘vợ tương lai’ của mình.

”Sao em biết?” cô nhanh trí quay qua hỏi Khánh.

”Ồ thì...” bí rồi.

”Mọi người nói chuyện vui zậy?” nó từ đâu bước vào

”em có mua đồ ăn nè” hần lắc lắc mấy bịch đồ ăn trên tay.

A . Hai người này đúng là cứu tin a.

”A... hai người về rồi lại có đồ ăn... mọi người cùng ăn đi. ” Khánh đánh trống lảng.

”Hừ.... coi như cậu may...” Liên bực tức.

Mọi người Lục đục dọn đồ ăn ra.

Tối hôm đó.

Nó và hần rủ nhau ‘hẹn hò’ ngoài vườn (khu VIP nên có vườn riêng). Khi vườn không rộng cũng không nhỏ.

”Tôi và anh ra đây nhờ mọi người phát hiện thì sao” nó thì thầm nói.

”Không đâu... họ đang coi phim hết rồi.”

”Rồi anh kêu tôi ra đây làm gì?”

”Hẹn hò”

”Rảnh”

”Đôi xung hô dĩ”

”Chi... tôi quen rồi, với lại tôi và anh đâu phải đang yêu nhau”

”Đi mà... ha, anh sẽ theo đuổi em” hần ôm nó ngồi lên đùi mình, mặt cạ cạ vào cổ nó.

”Anh làm được cứ làm... Đôi thì đôi”

”Tuyệt...” nhân cơ hội nó đang dễ với mình mà chồm lên hôn nó. Hôn lâu một hồi thấy nó không thở được mới buông ra.

”Ăn gian... quá...” nó đến nói còn phải khó khăn.

” Thích... ” hần mặt tươi cười.

Nó không nói gì, tựa vào ngực hần nhìn lên trời.

Cảnh tượng đẹp dễ như vậy nếu không có cái đám loi nhoi lóc nhóc đó phá banh.

” RẦM ”

Quai sò mớ?

————— end chap —————

Mấy rài đt bị hư. Khùng khùng sao á. Tui viết không được.

Ai đọc chùa tui drop truyện luôn ^^ . Để lại cmt trước khi rời khỏi

Hannah-jolie.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

“RẦM” cả đám té nhào xuống

“Gi vậy?” nó giật mình quay qua hỏi.

” À là.... hóng gió... phải rồi hóng gió mà” cô này giờ vật vờ đứng lên nói, bị nguyên đám nó đè

”Ồ hóng gió à... lại còn hóng tập thể nữa chứ” nó khinh bỉ nói

” nói đi... là cả bọn nhìn lên phải hông?” nói tiếp

” ai nói nhìn lên” Liên bật dậy phản kháng

“Vậy là nhìn trộm” hần nhếch môi nói

” ờ... rồi sao..” cả bọn đồng thanh thừa nhận

” lại còn mạnh miệng... tụi bây chết với tao” nó và hần đồng thanh đứng dậy rượt. Cả bọn xúm nhau chạy cứu lấy thân.

” Học... tha cho chị đi...”

” Tha cho tao đi... á...”

” Thần Linh ơi cứu con... ”

” Học.... tha cho tụi này đi mà ...”

Sau mấy vòng đuổi bắt nó và hần cũng thắng, mỗi đứa cho Một cú trời văng. Nó và hần cùng lườm cả bọn ý nói ‘ chỗ người ta nói chuyện lãng mạn tại mấy người phá đám, lần sau mà vậy là đừng trách’

” Oa.... buồn ngủ quá... anh lên ngủ trước...” anh già bộ ngáp vài cái rồi từ lên lầu.

” Đứng lại”

” H...á???? ”

” À không... chỉ là tối nay bọn con trai các người ngủ chung đi còn con gái tụi tôi ngủ chung” nó đứng khoanh tay về ra lệnh nói

” Cái gìê!!!!... Không được... vợ anh...”

” Vậy đi ý kiến hay á” cô cướp lời, gạt đầu lia lịa. Không đồng ý là nó thiên cả bọn.

Bên phòng con trai.

Địa điểm ngủ là phòng hán

” Ngủ đi bây, anh mày buồn ngủ rồi... Á...” anh ý mình lớn tuổi giọng ra lệnh kêu mấy thằng em banh nệm liền bị ăn gối.

” Trong phòng em, em là lớn nhất, anh không có quyền gì hết” hán nói.

“Hứ... thêm chắc..” anh hứ một cái rồi nằm ịch xuống.

” Chơi gì đi, giờ này ngủ không được.” Khoa đề nghị.

” Đâu có em yêu ngủ đâu được” Huy chọc.

” Ồ... thì... vậy đó...” bị nói trúng tim đen.

” Thật hay thách chơi không?”

” Dứt”

Hán lấy Một cái hủ thủy tinh bỏ hai tờ giấy một tờ ghi chữ thách một tờ ghi thật xếp lại và bỏ vào ai bắt trúng thật thì phải trả lời câu hỏi mà mọi người

Đặt ra còn thách làm phải thực hiện điều mọi người đưa ra.

Bắt đầu từ hán

” Thật”

” Em có yêu Băng hông?” Cha nào hỏi ngu vậy.

” Có”

Tới anh.

” Thật”

” Sau này định là chừng nào sinh thêm đứa nữa” hán hỏi.

” À... cái này không chắc, để hỏi em ấy”

Tới Khoa.

” Thách”

” Tao thách mày chồng cay chuối suốt 2 tiếng đồng hồ mà không đau lưng” Huy nhanh nhẹn ra đề.

” Đề anh mày làm” tuy nói vậy thôi chứ trong lòng Khoa ghào thét dữ dội.

Tới Huy

” Thách”

” Tao thách mày mặc quần sà lòn ra đường đứng”

” Mai tao làm” Huy gạt đầu, trong lòng mong là mai hán sẽ Quên.

Tới Khánh

” Thách”

” E hem... đề tao ra đề.. um... à... mày qua phòng bên bọn con gái, bước lại gần Khanh, la thật to thật mạnh ANH YÊU EM” Khoa vừa chồng cây chuối vừa nói.

” Cái này....” Khánh ngập ngừng

”Lẹ đi mày” hấn hổi.

”Rồi. ”

Cả đám từ từ đi theo Khánh qua phòng con gái.

”Cạch”

Khánh mở cửa, đứng đó do dự chưa vào, bọn con gái bên trong chả hiểu mô tê gì, mấy ông kia ở ngoài cứ nói.

” Vào đi”

” Lẹ đi”

” Anh yêu em, chaiyo”

” wo ai ni, lẹ đi ba”

Sau những lời động viên của mọi người Khánh lấy hết dũng khí bước vào, lại gần chỗ Khanh ngồi.

” ANH YÊU EM, LẤY ANH ĐI” hét to

Ê???

Sờ mó??

Nó có gì đó sai sai!!!!

Rõ ràng là sai chỗ nào đó ????

” Hà??” Khanh bất ngờ nói.

Khánh tức tốc chạy về phòng, cả đám con trai đứng ngoài cửa cười nghiêng ngả, vừa cười vừa lết về phòng.

”Ủa!!! anh ta nói gì vậy?” mặt ngu quay qua hỏi mấy người kia.

”À... là anh yêu em, lấy anh đi” Liên nhắc lại lời nói.

”Ồ... tỏ tình à” Ny ồ lên.

” Dữ..” cô

” Đồng ý đi... chạy qua bên kia đồng ý đi” nó đùa.

”Mấy người kì quá. ” Khanh đỏ mặt nói.

” Không đi thì đừng hỏi hận” Liên đẩy đẩy.

” Không là không” Khanh hất mặt

Bên kia Khánh sau khi làm chuyện đó không dám nói chuyện với ai, ngại muốn chết.

”Này, chỉ là trò chơi mày làm gì mà ngại vậy ” Khoa chọt chọt vào người Khánh.

”Này... giận tụi này à” hấn

” Thôi kệ ngủ đi” anh xua tay

Rồi mọi người cùng nhau đi ngủ, chuyện đó mai tính tiếp.

Sáng hôm sau

” Chào buổi sáng” Khanh từ lầu bước xuống.

” Sáng gì... 9h rồi biết không, màu thức trẻ nhất đó” Liên cảm râm.

” Mấy ông kia đâu hết rồi” Khanh uống sữa rồi nói.

”Đi làm hết rồi, có Huy vs Khoa là đi đâu đó”

”Ừm... Băng đâu, chị đâu, sao còn mày với Ny”

”Băng với chị đi ra tiệm rồi” Liên vừa bấm tv vừa nói.

”Sáng gì mà yên bình giữ” Khanh vừa nhai miếng sandwich vừa nói.

Bing bong...

”Cô là...” Liên mở cửa thấy một cô gái xinh đẹp, nhưng trang điểm cầu kì.

”Tôi là Lục Quân Yên đây, lâu rồi không gặp, anh Kha có ở nhà không”

————— end chap —————

Tui cắt ngay khúc hay không à.

Ai đoán được khúc Khánh là có gì đó sai sai, tui tặng 1 chap.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tiệm cafe SYA

”Ui da” nó la lên.

”Em có sao không?” cô chạy lại hỏi

”Sao lại bất cẩn thế chứ, bị thương sâu lắm kìa. ” Cô lo lắng nói.

”Không sao mà, đừng để ý” nó gạt tay.

”Thôi về, bữa sau lại tới” cô quả quyết.

”Thôi...”” tiểu Thuần em coi tiệm, chị và Băng đi về ” cô cướp lời nó.

Nó đành ngoan ngoãn nghe lời đi về, hôm nay tinh thần tốt nên định ở lại tiệm cả ngày. Đâu ngờ

Tại khách sạn.

” Là cô à, sao cô biết chúng tôi ở đây, Kha hả? , cậu ta đi làm rồi” Liên nói.

”Đi làm! anh ấy vốn dĩ không có ở công ty, cô định dấu anh ấy” à ta cười khẩy.

”Tin hay không tùy cô, nè cô làm vậy” Liên đang nói à bỗng nhiên xông vào.

”Tôi chắc là anh ấy ở đây” à ta nói, chân đi giày cao gót tiem kiem mọi góc gác.

Bên ngoài cửa Băng và cô đã về tới nhà do là bị thương ở chân nên nó đi cà nhắc, nghe bên trong ồn ào thắc mắc đi nhanh hơn để xem.

”Có chuyện gì vậy” nó hỏi.

”Băng, cậu về rồi à, nhìn này cô ta không biết từ đâu tới phá nhà mình, là Lục Quân Yên đó” Liên.

”Lục Quân Yên?”

” Là mày à, tao là Lục Quân Yên, mày nhớ không” à ta mạnh mẽ nói

”Tôi không có mù mà không thấy, đừng lên giọng nói như vậy” nó.

”Mạnh miệng, à hôm nay tao đến đây mục đích là gặp anh Kha, còn có một chuyện muốn thông báo, tao chắc chắn mày sẽ rất sốc” ả ta cười gian tà nói.

”Ha... sốc! lại là chuyện Kha yêu cô, rồi bỏ tôi... hay là còn chuyện gì khác” nó cố gắng đứng dậy khoanh tay nói.

”Tao nói chuyện này chắc chắn mày sẽ không nghĩ tới” ả ta lôi ra từ túi sách một tờ giấy và một tấm hình. Đưa cho nó xem.

Nhìn vào tờ giấy nó nhú mày, rồi lại nhìn tấm hình.

”Cô đi khoe khoan con mình cho tôi à” nó hất tấm hình và tờ giấy vào mặt ả.

”Con tao cũng là con anh Kha mấy người là người nhà đương nhiên phải biết” ả ta cười man rợn nói.

Mọi người đều nghe hết, giọng của ả ta quá thanh đi nói lố hơn là vang vọng cả khách sạn. Ai cũng im lặng không nói gì hết.

”Thật, cô chắc mấy tấm này là thật?” nó hỏi lại lần nữa.

”Ờ... gat mày tao chỉ có con đường chết với anh ấy, đây là thật” ả ta.

Nó đứng im thinh, tiếp theo sẽ là gì khóc, chửi, nhưng một điều mà nó chỉ nghĩ tới thôi là nhào vào đánh ả ta.

Người như nó dù bị thương nhưng cũng phải đánh, đánh cho đã. Ai ngờ ả ta liền phản công một cái làm nó ngã xuống đất (do bị thương nên đứng không vững). Còn nhả tâm hơn là đã vào vết thương của nó, cái này là cố tình. Nó ngất.

”Băng... tỉnh đi Băng” cô hoảng sợ nói.

”Lục Quân Yên cô quá đề tiện, biến ra khỏi đây” Liên, Ny hét lên đẩy ả ta ra khỏi đây, ả ta vẫn cố chấp xô lại hai người.

”Gọi xe cấp cứu mau, Khanh” cô hét lên.

5 phút sau xe cấp cứu ở trước cổng nhà.

”Em, Ny và Khanh lấy xe chạy lại bệnh viện và đuổi cô ta đi đi” cô nói với lên rồi lên xe cấp cứu.

Ả ta vội vàng chạy ra nhà xe lấy xe chạy đi theo sau là ba người cũng vậy, ả ta đúng là thần kinh lúc đuổi không đi lúc chưa đuổi đã rời khỏi lại còn nhanh hơn đi.

Bệnh viện VV

Xe cấp cứu vừa dừng đã có 3 y tá và 1 bác sĩ lấy xe đẩy nó vào phòng cấp cứu. Cùng lúc đó xe của ba người và xe ả đậu ở bãi đậu.

”Chị, Băng vào phòng cấp cứu sao rồi” ba người đồng thanh.

”Chắc không qua khỏi. “Chưa để cô trả lời ả ta đã nói.

”Cô im miệng đi, đồ con ***” Liên chửi ả.

”Băng sẽ ổn mà” cô yếu ớt nói, nó mà có chuyện gì chắc cô không sống nổi.

Nửa tiếng sau

”Ai là người nhà bệnh nhân, Hạ Gia Ly Băng” ông bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra.

”Tôi là chị của Băng còn đây là bạn nó”

”Bệnh nhân bị một vết thương rất sâu, phải phẫu thuật để khâu lại, vết thương đó đã nhiễm trùng khá nhiều sẽ rất có nguy cơ là bệnh nhân sẽ không đi được mọi người nên chuẩn bị tinh thần” lời bác sĩ nói ra thật êm, dễ nghe nhưng có tính sát thương rất cao.

”Vậy em tôi bao giờ có thể đi lại”

”Cái này thật sự là chưa biết, còn một chuyện theo như kinh nghiệm của tôi thì vết thương này lúc đầu không sâu lắm, do có một vật gì khá nhọn đâm vào nên sâu lại thêm sâu” ông bác sĩ nói xong rồi đi.

”Cô, là cô, đồ con quỷ, Băng nếu nó mà không đi được cô phải là người chịu trách nhiệm.” Cô tức giận nói.

Nó được chuyển vào phòng hồi sức.

Tại khách sạn

Hấn, Khánh và anh đã về tới, công ty không nhiều lắm nên về sớm.

Vừa mở cửa vào đã thấy yên tĩnh lạ thường, không nghe thấy tiếng tv ồn ào, không nghe thấy tiếng cãi lộn hay nói chuyện gì của mấy người kia.

”Sao mà lộn xộn vậy?” Khánh hỏi.

”Mày hỏi ma mới biết” hấn

”Nhà có trộm” anh phán một câu làm Khánh và hấn rùng mình. Ó!!! đâu có!!! đây là khách sạn. Đúng chính xác là khách sạn mà khách sạn làm gì có trộm

Reng... reng.....

”Alo.... anh nghe”

”.....”

”Sao??? ai làm!!! rồi tụi anh tới liền”

”Băng có chuyện rồi đang ở trong bệnh viện”

Hấn vừa nghe liền tức tốc lấy xe chạy đi.

Bệnh viện VV.

Phòng hồi sức số 235

Nó từ từ mở mắt, Trần nhà trắng, mền trắng, áo mặc trên người cũng trắng, mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

”Bệnh viện, tại sao lại đưa em đến đây” nó ngẩn đầu nói

”Tĩnh rồi, em bị thương sâu lắm đừng cử động mạnh.” Cô.

”Đưa em về” nó yếu ớt nói.

”Còn phải làm phẫu thuật không được về” Liên và Ny nói.

Bên ngoài.

”Ừa mọi người tới rồi, vào đi” Khanh nói, do là nãy đi mua đồ dùm xong lên gặp mọi người.

“Đồ ăn đây”

”Băng, em có sao không, ai làm em bị thương” hấn vào, chạy lại nó hỏi.

Nó không trả lời quay qua chỗ khác.

”Sao em không trả lời anh?” hấn khó chịu hỏi

Nó vẫn không trả lời.

”Băng... em sao vậy”

”Đừng hỏi nữa... Nó sẽ không trả lời đâu” là giọng made in hồ ly tinh.

”Cô.... sao cô biết tôi ở đây, cô nói Băng trả lời.” Hấn nhủ mày nói.

Mọi người như hiểu ra lý do chỉ mỗi hai người kia à nghếch ra.

”Thừa để biết... * chạy lại hấn * anh em có con rồi” giọng ngọt sớt.

”Có con kệ cô chứ liên quan tới tôi à” hấn lạnh lùng nói.

” Là con của anh”

” Gì???” hấn trợn mắt. ” Sao có thể?”

” Là đêm hôm đó anh say rượu, nhầm tưởng em là Băng”

” Tôi...” hấn cứng họng.

” Đó là sự thật sao” nó nói.

” Anh...”

” Những tờ giấy cô ta đưa cho em là thật sao” lại tiếp tục hỏi.

” Anh...”

” Biến ra khỏi đây...” lần này nó không lớn tiếng mà quát, chỉ từ tốn nói ra kiểu như không quan tâm.

” Anh thật sự.... là....”

” Biến ngay, cùng cô ta đi.... ở đây làm ô nhiễm phòng tôi” nó cự tuyệt nói.

Nó vì hấn đã chịu nhiều đau khổ như vậy, lần này thật sự là quá mức có thể. Có con, không lẽ nó phải chấp nhận điều đó, chấp nhận một việc mà tất cả phụ nữ trên đời này không thể, nó không rộng lượng đến thế đâu.

Nếu như được sau này đừng để nó gặp hấn, nó còn nghĩ sau 2 năm chắc chắn hấn sẽ thay đổi, không phải nó đã cho một cơ hội khác rồi sao, hấn chỉ là nắm bắt lấy cơ hội đó mà cũng không được, ông trời quá bất công.

” Nghe anh nói đi.... anh thật sự là không biết.....”

” Thôi đi, cậu im đi, tất cả mọi người trong đây không muốn nghe đâu, đi ra khỏi đây cùng cô ta đi” cô nói.

Hấn quay đi ra khỏi đây cùng cô ta. Nó được chuyển vào phòng phẫu thuật.

Trưa hôm đó

” Alo ... tôi nghe.. sao!!!!.... phải là tôi được.... tối nay tôi sẽ có mặt tại đó” Ny nhận được cuộc gọi từ bên Việt Nam chính xác là từ bệnh viện.

Lúc đó Huy và Khoa nhận được tin là nó bị thương phải phẫu thuật nên đến thăm. Huy vừa tới cũng nhận được một cuộc gọi từ Việt Nam gọi về.

” Alo.... sao!!!! con không muốn... con có bạn gái rồi... con nhà danh giá.... phải... tối nay con sẽ có mặt...” cúp máy.

” Lại đi xem mắt à...” Khoa hỏi.

” Ừ... phiền chết...” Huy than.

” Nghe mày nói chuyện là có bạn gái... ai vậy mày”

” Hỏi nhiều vào thăm Băng đi...”

Chiều ngày hôm đó.

Ny và Huy báo cho mọi người biết là đã lên máy bay, lúc đó nó cũng từ phòng phẫu thuật ra.

Nó phải khâu tới 14 mũi. Mọi người thay phiên nhau chăm sóc cho nó.

———— end chap ————

Có biến a. Biến lần này là biến lớn lắm luôn.

Tui thông báo trước truyện này là nó sẽ thành với hấn nên hãy chuẩn bị tâm lí mà đọc ngược.

Nhớ vote, cmt cho tui a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

P2-CHAP 36

Việt Nam 4h sáng.

Huy và Ny rời khỏi sân bay. Bây giờ mới để ý hai người thật sự là về cùng nhau nhưng cả hai chẳng biết lí do của đối phương.

”Nè em/anh về đây làm gì” đồng thanh.

”Em/anh nói trước đi” lại đồng thanh

”Thì em/anh về đây để thăm ba mẹ/đi xem mắt , chứ sao!!” lại đồng thanh nhợ.

”Xem mắt”

”Ừ”

Sát khí.

”Anh xem mắt với ai. ” Mặt hầm hầm

”Thì đi xem mắt với người Cần xem mắt”

”Anh... kệ anh đi, chờ em tới bệnh viện XY đi rồi đi đâu thì đi” Ny mặt nhăn nhó nói , quay mặt về cửa sổ.

”Giận à” khiều khiều

”Ai thèm giận anh”

”Vậy sao quay mặt ra cửa sổ. ”

”Tại thích”

Huy không nói nữa tập trung lái xe, vì trời còn tối, mặt trời chưa lên nên Huy lái mém chút tông vô con chó đang đi trên đường mai là né kịp mà cũng vì thế lại xém đụng vào cột điện.

”Này, em chưa muốn chào ông bà, ba mẹ em còn đang nằm bệnh viện đấy”

”Anh sẽ chú ý hơn”

Tại bệnh viện.

”Anh ở đây hoặc có thể vào cùng, tùy anh chọn” bước xuống xe ngó vào trong nói.

”Vào cùng”

Phòng bệnh số 379

”Ba mẹ...”

”Con gái, con khỏe không” giọng mẹ Ny yếu ớt nói.

”Con khỏe mà ba mẹ bị sao vậy?”

”Ba mẹ bị tai nạn xe, hiện tại ba con chưa tỉnh lại được, ”

” Vậy chừng nào sẽ tỉnh”

” Chưa biết được, bác sĩ còn nói nhiều khi sẽ không qua khỏi”

” Sao có thể được, ba phải qua khỏi. ”

“Phải phải, đừng có khóc, ba sẽ qua khỏi mà” mẹ Ny ngồi dậy lau nước mắt cho Ny

” À... đây là...”

” Đây là Huy bạn (trai) con”

” Còn chào bác ”

” Hai đứa.....~ là bạn với nhau hay là...” Mẹ Ny nheo mắt nghĩ ngò.

” Thật ra là bạn trai con, mẹ không cấm cản chứ” Ny đỏ mặt nói

” con nhỏ này, sao mà cấm chứ lớn rồi mà ” mẹ Ny nói

” à mà cậu tên gì vậy? ”

” dạ con tên là huy ” Huy cúi đầu lễ phép nói

” mẹ đừng nói nhiều nữa mẹ nghỉ cho khỏe ” Ny.

” bây giờ chưa sáng hay con về nhà thay đồ nghỉ ngơi trưa lại tới ”

” vậy ai chăm sóc cho mẹ và ba ”

” có y tá mà không sao, phiên cháu giúp bá đưa nó về nha ”

” không sao con sẽ đưa em ấy về an toàn ”

Nhà Huy.

” Này sao đưa em lại nhà anh? ”

” nói nhiều , vào đi ” Huy kéo Ny vào trong.

Vừa vào đã thấy ba mẹ Huy ngồi đó.

” ba mẹ ”

” ủa về sao không kêu ba mẹ ra đón, ai đây? ” mẹ Huy mừng rỡ nói, tiện thể hỏi hỏi.

” là... ”

” bà để cho nó nghỉ ngơi cái đã ” ba Huy nói.

” là bạn gái con nói với ba mẹ, cô ấy tên là Ny ”

” là đây sao, ôi xinh thế ” mẹ Huy thốt lên

” bác quá khen, con cũng không đẹp lắm đâu ” Ny đỏ mặt vì ngượng

” ấy đẹp lắm mà, là con nhà danh giá phải không ?”

” dạ bác nói gì ạ ” Ny mặt khó hiểu hỏi

” mẹ , đừng hỏi nữa con và cô ấy lên nghỉ ngơi, con xin phép ” Huy lại vội nắm tay Ny kéo lên phòng làm Ny chả hiểu gì

” này kéo em lên đây làm chi, sao mẹ anh hỏi em là con nhà danh giá làm gì ” giựt mạnh tay ra , Ny bực bội nói.

” là mẹ anh kêu phải đi coi mắt , anh nói là đã có bạn gái lại con nhà danh giá nên mẹ anh mới hỏi vậy ”

” vậy à. Vậy sao anh không đi xem mắt đi, lại còn nói là có bạn gái ” mặt đen hơn than.

” sao? Ý em là em ghen à ” mặt gian

” ai ghen hời.... nào.... anh đúng là ảo tưởng ” Ny chối, lấp bắp biện hộ.

” vậy sao... * đi từ từ ép Ny vào vách tường * vậy thì anh.... sẽ đi xem mắt thật à nha ”

Bị lép vế vé cũng như bị ép không có đường đi nên Ny đã như một con nhím xù lông.

” anh đi mà xem mắt xem vợ tương lai của anh, em ghen đã sao... Úm... ” vẫn là chưa nói hết đã bị cưỡng hôn.

” em mới là vợ anh.... ” Huy thì thâm vào tai Ny.

” ừm.... Ai... Thèm làm vợ anh... ” lại mạnh miệng không chịu nhận.

” em lại muốn hôn.... ” mặt gian, mặt dê tiện.

” hừ.... Vô sĩ... ” Ny hất mặt ra phía khác

” vô sĩ cũng được em nhất định phải làm vợ anh. ”

Ý 8h sáng (ý cách viết nam 4h)

Bệnh viện VV

Cửa phòng mở ra bước vào là cô y tá đến giúp nó thay nước biển hằng ngày, rồi đến bác sĩ vào khám bệnh cho nó, rồi người thân lại đến thăm nó. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng ai đó, một bóng dáng mà nó nên quên đi mãi không bao giờ quên được.

” Băg, chào buổi sáng ” Liên bước vào theo sao là Khoa, anh, Khánh và Khanh.

” chào ” nó cười

” hôm nay chắc đỡ rồi hả? ”

” khỏe nhiều rồi ”

Mọi người cùng ngồi nói chuyện với nó. Lâu sau Liên nhận đc tin nhắn từ Ny.

[Huy cầu hôn tao rồi, ba mẹ đồng ý luôn rồi, chỉ chờ đám cưới mà thôi]

” what? Ny và Huy hai đứa nó sắp cưới nhau kia ” bỗng nhiên vừa đọc xong Liên thốt lên kinh ngạc.

” hời nào ” tới lượt Khanh xỏ xàng

” mới nhắn, rồi chuẩn bị chung diện làm dâu phụ rể phụ đi

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 37 (END)

Trưa ngày hôm đó

Nó đang nằm trong phòng bệnh yên tĩnh ngủ bỗng nhiên có một người đi vào.

” anh.... sao anh lại tới đây nữa. ” nó giật mình thức giấc thì thấy hân.

” đương nhiên là tới tìm cô hỏi lí lẽ ” hấn nhếch mép.

” lí lẽ, anh còn nói lí lẽ với tôi sao ”

” cô là một người ác độc, tôi biết là tôi có lỗi với cô nhưng cô cũng không đến nỗi mà giết luôn đứa bé trong bụng của cô ta ” hấn gằn giọng nói.

Cái gì mà giết đứa bé, ngay cả ả ta nó còn chưa đựng đến, nói vậy hấn là người vu khống người ta.

” tôi không có ”

” không có, mới lúc này cô ta đến tìm cô vừa về nhà đã phải nhập viện, cô nói đi ko phải cô chứ ai khác ” hấn nắm tay thành nắm đấm trừng mắt nhìn nó.

” lí lẽ của anh nó rất kì hoặc , tôi dù có nói anh cũng không tin ”

” cô đúng là một con quỷ ” hấn la lên dùng ta xô mạnh nó làm nó ngã ập xuống giường chân đập mạnh vào chân giường đầu bị chấn thương nặng ngất xỉu.

” cô đúng là giả bộ ” hấn cười khinh bỉ lấy chân đạp đạp vào chân nó, cảnh tượng này sao giống quá, giống cái lúc mà ả ta cũng làm như vậy hai người họ đều làm như thế.

” tránh ra, tôi kêu cậu tránh ra ” là cô.

” chị, là cô ta đã giết con em ”

” tôi không phải chị cậu, đi ra chỗ khác ”

” chị cũng giống cô ta à ”

” y tá, gọi bác sĩ mau lên ” cô hét hoảng la lên.

” cô ta chỉ là đang giả bộ ” hấn cười khinh nhìn nó.

Nhưng khi thấy máu chảy từ đầu của nó ra hấn mới hoảng hồn mà vội vàng đỡ nó lên. Cô cứ tưởng là hấn định làm gì đó nên đã gạt mạnh tay hấn ra. Lâu sau bác sĩ vào tới.

” bệnh nhân thật sự là bị chấn thương nặng vùng đầu và vết thương cũ chưa lành hấn ở chân. Và sẽ không đi lại được ”

Khám xong ông bác sĩ nhanh chân ra ngoài để khám phòng khác.

” tôi nói cho cậu biết, từ nay về sau đừng hòng lại gần em tôi, còn một chuyện nữa, lúc này cậu nói là con cậu chết do Băng hại, đúng là cô ta có đến đây nhưng chỉ là nói những lời đã kích với nó , nó không hề đụng tới cô ta, việc cô ta bị sảy thai không liên quan tới chúng tôi, bây giờ thì đi dùm cho ” cô thẳng tay chỉ ra cửa. Hấn nhìn lại một lần nữa không biết là ánh mắt thù hận hay là hối lỗi mà cứ nhìn, một lâu sau hấn rời đi.

Quay lại 30 phút trước khi hấn đến.

Mọi người nói chuyện vui vẻ một lúc lâu sau ra về vì có việc bận nên kêu cô vào chăm sóc nó. Khi mọi người ra khỏi thì có một người bước vào.

” đến đây làm gì ? ”

” có chuyện muốn , tao cảnh cáo mày , mày không nên lại gần anh Kha , tao đã có con của anh ấy ” là ả ta.

” chuyện đó đương nhiên tôi biết ” nó hờ hững nói.

” đúng mày biết vậy là tốt , nhưng không phải tao đến đây vì chuyện đó mà sẽ có một chuyện sẽ khiến mày sẽ sống không bằng chết ” ả ta nói xong quay lưng bước đi.

Cô đến này giờ nên đã nghe hết tất cả.

Hiện tại.

Cô đau lòng nhìn nó. Ngày tháng sau này nó phải sống ra sao. Thừa nhận rằng cuộc đời này của nó là một chuỗi ngày đau khổ.

Việt Nam chiều hôm đó

Nhà Huy.

”ba mẹ , có thể rảnh đi thăm ba mẹ của của vợ con được không ” Huy nói. Mọi người đang ở phòng khách xem tv.

”ba mẹ vợ con bị gì à? ”

” là bị tai nạn đang nằm bệnh viện ”

” rồi bây giờ đi lun cũng được ”

Vừa dứt câu ba mẹ của Huy tức tốc Thay đồ chuẩn bị. ” ủa hai bác làm gì mà gấp gấp vậy ?” là Ny mới từ trên lầu bước xuống.

” đi thăm ba mẹ ”

” sao hai bác biết? ”

” thằng Huy nó nói, à con cũng mau chuẩn bị đi ”

Bệnh viện

” mẹ, có người tới thăm ”

” hai người là..... ”

” chị thông gia, chị khỏe không, ông nhà sao rồi ? ” mẹ Huy xấn tới nói làm mẹ Ny chả hiểu gì cả.

” há? Gì mà thông gia ”

” thì là thông gia đó mà ”

” Ny nói rõ mẹ biết. ”

” là con với Huy sẽ lấy nhau..... mẹ sẽ đồng ý chứ ” Ny mặt nghiêm trọng nói, đến thờ mệnh còn không giám

” tất nhiên là Không... ” mẹ Ny giọng đều đều nói.

” mẹ.... Mẹ nói gì vậy. ”

” con định làm cho mẹ và ba tức chết sao, gia đình là đang gặp khó khăn, công ty đang trên bờ vực phá sản, không vì công ty Nguyễn Gia nhà các người phá hoại thì gia đâu đến nỗi này. ”

” vậy ba bị tai nạn là vì lí do này ?”

” phải , dù là không phải họ gây ra tai nạn nhưng vì chuyện đó mà ba con đã uống rượu chạy xe nên mới bị tai nạn ”

Vừa nghe xong Ny liền ngất xỉu tại chỗ.

” Ny, em tỉnh lại đi Ny.... ” Huy hoảng hốt chạy lại đỡ.

Ba mẹ Huy đứng đó này giờ rất tức giận cũng có phần hối hận, không phải tại vì mình mà con trai mình bây giờ khổ như vậy, sau này thật sự rất khó giải quyết, nếu ba Ny không thể tỉnh lại được thì phải ăn nói thế nào.

Ý. 8h tối.

Nó tỉnh lại sau cơn hôn mê. Đầu đau như búa bổ, chân lại không nhút nhít được. Sao nó không nhớ gì hết, nó đang ở đâu, nó là ai, còn người đang ngủ ngay chỗ ghế sofa kia là ai.

” này chị gì.... Đó ời ” nó cố gắng mở miệng nói.

” chị ời... cho tôi hỏi... Tôi đang ở đâu vậy ”

” ủa ? em tỉnh rồi hả? Còn mặt thì cứ nằm đờ đặng động đậy sẽ đau đó ” cô đi lại chỗ nó

” chị là ai vậy? ” câu hỏi của rất ư là thân nhiên

“Hả??? Em vừa nói gì vậy ” cô mặt từ tươi cười chuyển sang đơ

” chị là ai vậy, còn tôi là ai? ”

” bác sĩ... Bác.. Sĩ.. ” cô la lên.

Các bác sĩ y tá liền cấp tốc chạy vào khám cho nó

”bệnh nhân bị mất trí nhớ, còn bao giờ nhớ lại thì tôi không biết còn về phần chân thì bệnh nhân phải đi lại nhiều hơn để mau lành ”

”bác sĩ nói là em tôi bị mất trí nhớ, vậy có thể sẽ không nhớ lại nữa sao ”

” có lẽ người nhà nên chấp nhận sự thật này tôi xin phép ” ông bác sĩ bước ra ngoài

”chị, tôi tên là gì vậy, còn chị nữa ” nó nín vào tay áo cô.

” em tên là Băng, em của chị, chị là Mộc Liên ”

” à... Vậy em có người nhà không ”

” có... Có ba mẹ đang ở nhà, em đang bị thương đừng cử động mạnh ”

”tụi em tới rồi nè... Băng tỉnh rồi à ” Liên hớn hờ cầm túi trái cây đi vào theo sau là Khoa, Khanh Khánh và anh.

” mấy người là ai vậy? ” nó ngây thơ hỏi

“Bịch ”

Đang đi vào nghe câu hỏi của nó mọi người như đông cứng, không nhúc nhích được

”chị, Băng nó nói gì vậy chị ”

” nó bị mất trí nhớ rồi, đừng có phản ứng mạnh như vậy ” cô phẩy phẩy tay

”chị nói nó mất trí nhớ... Làm sao có thể vậy được, rõ ràng là bị ở chân sao chuyển lên não vậy ” Khanh

” là do thằng Kha chứ ai, nó xô Băng đầu đập vào đầu chị không nhớ mà chấn thương nặng nên dẫn tới mất trí nhớ ” cô nói , tay xoa xoa đầu nó.

”thằng chết tiệt, anh đầu gối nó như vậy ” anh tức giận nghiêng răng nghiêng lợi

” haizzz, hết chuyện này tới chuyện kia, công ty mới vừa có vấn đề nữa, hình như ông ta nhầm tới công ty của anh và Kha thì phải ” anh nói không kiêng nể gì Khanh.

” sau này thật sự là khó sống, còn dự Ny và Huy sao rồi Liên. ” cô hỏi.

” em cũng chưa biết, để em hỏi nó ”

” vậy đi ” cô thở dài mệt mỏi.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Tại một căn phòng bí mật.

Có hai người đang ngồi nói chuyện, một nam một nữ, và một kế hoạch, một âm mưu ác độc sẽ thực hiện.

”tôi và cô sẽ hợp tác vui vẻ ”

” được, vì lợi ích của tôi và ông , cạ n l y ”

” cạ n ”

” à dụ cô có thai là sự thật ”

” ông nghĩ sao mà tôi lại có thai với anh ta, đó là con của một ông chủ mà tôi qua đêm thôi vì muốn phá bỏ mà không bị nghi ngờ nên tôi đã đổ tội cho Băng và không ngờ sự việc lại suôn sẻ đến mức như vậy ” mọi người biết ai rồi chứ

Ngoài cửa phòng, có một người đã nghe thấy tất cả.

” Lục Quân Yên cô chờ đó ” rồi người đó bước đi ra khỏi đây.

Việt Nam Ngày hôm sau

Bệnh viện

” em tỉnh rồi ” Huy mừng rỡ.

Ny không nói gì chỉ quay về phía bên kia

” anh biết là em đang giận, nhưng anh cũng không muốn vậy ” Huy ủ rũ nói.

” anh về đi, chuyện đó tùy thuộc vào ba em nếu ba em tỉnh lại thì hai chúng ta coi như không có đám cưới ” Ny nói giọng tuyệt tình

” anh... ” ” về đi ” Ny vốn là không cho Huy nói hay là ở lại mà đuổi về.

huy lẳng lặng nhìn Ny rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng bệnh.

Bên ngoài

” con trai, ba mẹ xin lỗi... Ba... “Ba Huy lấp bắp nói.

” con không muốn nghe, điều con muốn bây giờ ba của em ấy tỉnh lại và tha thứ cho chúng ta, vậy thôi ” Huy nói rồi quay lưng bước đi.

Ny tỉnh lại liền qua phòng mẹ của mình mà chăm sóc.

” mẹ khỏe chưa, con lấy nước mẹ uống. ”

” mẹ đầu khát. Con vừa mới tỉnh dậy cứ ngồi nghỉ ”

” chỉ xiu một chút thôi cũng đầu mệt mõi gì. Mẹ uống đi ”

” ba con tới giờ chưa tỉnh, mẹ không biết phải làm sao. ” mẹ Ny đứng dậy bước lại gần giường của ba Ny.

Đúng vào lúc đó ngón tay và mắt của ông cử động nhẹ

” bác sĩ, chồng tôi cử động rồi, kêu bác sĩ mau ”

” ông nhà, đã hồi phục ý thức, chừng vài ngày hay hôm nay có thể tỉnh lại, à còn vợ của bệnh nhân đây có thể xuất viện được rồi ”

Mẹ Ny mừng đến phát khóc. ” mẹ, ba sẽ tỉnh mà ”

” phải ”

Ý 9h sáng ngày hôm đó.

” mấy người làm kiểu gì vậy, em tôi đâu. ?” cô từ phòng bệnh của nó chạy ra, vừa chạy vừa nói với mấy y tá

Chuyện là cô đến thăm nó, mà vừa vào phòng đã không thấy đâu, phòng vệ sinh cũng không có, hỏi cô vệ sinh thì nói là đã xuất viện mấy tiếng trước. Không đúng nếu nó có xuất viện thì phải đi đâu nó đã mất trí nhớ chắc chắn là có ai đã bắt cóc nó.

” hồi nãy có một nam một nữ đã đưa bệnh nhân xuất viện, họ nói là người nhà nên tôi đã cho họ đi ” cô y tá nói.

” làm gì có chuyện đó, em tôi rõ ràng là đang mất trí nhớ làm sao có thể ”

” hình như lúc xuất viện tôi thấy bệnh nhân còn ngủ ”

Cô không nói gì chỉ tức tốc chạy về nhà thông báo cho mọi người

” Băng bị bắt cóc rồi ”

” cái gì? Làm sao có thể ” Liên nghe liền bật dậy.

” thật, mau đi tìm nó ” anh nói.

” khoan, có tin nhắn ”

[bọn bây đừng tìm nó nữa, nó đang ở trong tay bọn tao, một lát đem tất cả cổ phần của công ty Trương gia và một nửa của công ty Hạ gia đến đây để cứu nó, địa điểm ở khu đất trống sau núi]

” khi thật, anh chắc chắn là ông ta ” anh gầm lên

” không, còn một người nữa, là nữ ” cô lắc đầu nói.

” là ai, nhưng mà chị có nghĩ vụ này liên quan tới Kha không ” Khanh nói.

” chắc không đâu, nếu có tại sao ông ta lại đòi cổ phần của công ty Trương Gia. ”

” bây giờ là lo cứu người quan trọng, mau ” anh nói.

Khu đất trống sau núi.

Mọi người bước xuống xe nhìn quanh.

” bọn bây đến cũng đúng giờ thật, một tay giao đồ một tay giao người ” ông ta tron bộ áo choàng dài màu đen, đội nón che gần nửa khuôn mặt.

” sao ba lại làm vậy? ”

” đừng trách ba tàn nhẫn, chỉ là tại họ mà thôi, con đừng nghĩ gì hết lo mà chuẩn bị đám cưới thôi ”

” Băng đâu? ” cô.

” nó đang ở trong đó cùng cô ta ” ông ta chỉ tay về ngôi nhà hoang.

” Ý ông là Lục Quân Yên ”

” phải ”

” mau đưa giấy chuyển nhượng cổ phần cho tao ”

” đây, ông có thể kêu luật sư kiểm chứng, nó không phải giả, bây giờ thì có thể vào trong được chứ ” anh đưa cho ông ta hai tờ giấy.

” vào đi ” ông ta chỉ tay về phía trong.

Cả đám liền đi vào trong. Vừa vào tới cửa đã nghe tiếng nói quen thuộc made in bạch cốt tinh vang vọng.

” mầy tới rồi, người nhà của mầy sẽ không cứu mầy đâu ” ả vừa nói vừa cười lớn.

” ai nói với cô là không ai cứu ” anh lấy chân đạp cửa xông vào.

” tới rồi sao, mà khoan nhân vật chính chưa tới mà ”

” cô nói gì? ”

” Kha. Anh Kha đó ”

” chúng tôi cứu Băng cần gì tên đó ” Liên hất mặt nói.

” ai nói với tụi bây là tao sẽ thả ra, ông ta chỉ nhiệm vụ là bắt nó và có lợi về mình, còn việc thả hay không là của tao, một lát nữa anh ấy đến đây sẽ cùng tao kết liễu tụi mầy ”

” cô!!!! Cô ả đàn bà độc ác, cô chỉ là một gái bao cô là không đủ tư cách. Để giết tụi này. ”

”tụi bây cứ chờ xem“.

”chị mau cứu em, em rất sợ, ” nó vùng vẫy muốn thoát ra khỏi dây trói.

” bản tính lạnh lùng của mày đâu rồi ” ả ta nham hiểm nói.

” rằm ”

” nhân vật chính tới rồi kìa, anh yêu mau lại đây ”

Hắn đi ngang qua nó, liếc nó vài cái, ánh mắt đầy hối hận, đau khổ, không có một chút thù oán chi tiết là nó không nhìn thấy.

” các người đến đây để chết à ” hắn lạnh lùng và tàn nhẫn nói.

” Kha, mày thật là một thằng khốn, ” Khánh tức giận nói.

” tao khốn nạn cũng được, miễn sao được ở cạnh người yêu của tao ” hắn vừa nói vừa nhìn nó xem nó phản ứng thế nào, không ngờ nó lại bình tĩnh mà nhìn hắn như không biết gì.

” mày thật là không phải con người ” anh nói.

” anh ta là ai vậy? ” giọng nó vang lên làm ả và hắn ngạc nhiên.

” đó là kẻ thù của chúng ta em đừng bận tâm, và đừng bao giờ tin lời hắn ta nói ” cô bước tới nói liêng bị đàn em của ả chặn lại.

Hắn ngạc nhiên đến nỗi không nói được lời nào, nó bị mất trí nhớ sao, nếu mất vậy thì chuyện trước đây nó đều không nhớ. Nghĩ tới đây hắn bỗng nhiên bật cười.

” anh ta đúng là bị thần kinh tự động cười ” nó nảy giờ quan sát hắn.

” đừng nói nhiều nữa tụi bây giữ bọn nó lại. Anh em không muốn chờ nữa mau dùng súng bắn nó trước đi ” ả đưa cho hắn cây súng.

Hắn đưa tay cầm cây súng chia thẳng vào nó. Nhưng hắn lại quay qua nhắm vào ả và ” dùng ” một phát súng vào vai của ả. Một con người như ả có chết cũng kéo người chết theo nên đã nhanh tay chụp cây súng nhắm vào nó bắn một phát làm nó ngã ra. ” rằm ” hắn đá một phát vào bụng ả làm ả ngã xuống do là cú đá mạnh nên đã tử vong.

” BĂNG EM CÓ SAO KHÔNG? ” mọi người hốt hoảng vùng vẫy khỏi mấy tên đàn em mà chạy lại nó.

” Băng, anh... anh... anh xin lỗi, em có sao không ” hắn ôm nó vào lòng nói.

” cậu còn có tư cách hỏi nó à ”

” cậu mà còn có tư cách quan tâm nó sao ”

Vân vân và mây mây.... Những lời nói từ bọn kia.

” anh... Em... đã nhớ... lại rồi... anh thật sự là khiến em phải... đau lòng... Nhưng bây giờ em chết đi... Anh sẽ không cảm thấy hối hận nữa ” nó vừa dứt câu thì đã nhắm mắt ”

” BĂNG, TỈNH LẠI ĐI BĂNG..... ” hắn hét lên.

Nó được đưa vào bệnh viện

” cần phòng cấp cứu gấp, bảo bác sĩ chuẩn bị phòng phẫu thuật gấp, mau lên ” cô y tá vừa đẩy xe vừa nói với các y tá khác.

Chỗ ghé ngồi chờ.

” chát... ”

” mày làm gì thế hả, sao lại bắn nó ” cô tức giận tát mạnh hắn.

” ”

” tôi đã nói rồi, nó thật sự là không có liên quan gì đến dụ cô ta sảy thai, ” cô nghiêng răng, vừa nói vừa dùng tay chỉ trích hắn.

” mày định làm cho chị tức chết sao, ba mẹ biết hết rồi lo mà ăn nói đi ”

” chị đừng có nói vậy, em thấy cậu ấy đã chia súng vào cô ta mà là do cô không phải cậu ấy ” Liên.

” dù là vậy nhưng tại sao nó lại về phía cô ta ”

” em xin lỗi mọi người, em sai. Em thật sự là rất sai. ... Thật ra em đã biết cô ta sảy thai không do Băng với lại đứa con mà cô ta mang thai không phải con em, em thật sự xin lỗi. Xin mọi người tha thứ ” hắc quỳ xuống nói, trong lòng rất hối hận.

” tôi không biết, nếu Băng nó tha thứ thì chúng tôi sẽ tha thứ. ” cô lạnh lùng nói.

Việt nam.

” xin hỏi ai là người nhà của bệnh nhân phòng 314 ” cô y tá từ phòng bệnh của ba Ny bước ra.

” tôi, tôi là vợ bệnh nhân còn đây là con tôi ”

” bệnh nhân đã tỉnh ” giọng cô y tá nói lên không khỏi làm mẹ con Ny xúc động.

” cô nói thật chứ? ” mẹ Ny cầm lấy cánh tay cô y tá.

” phải, bệnh nhân có thể nói chuyện được, người nhà có thể vào thăm ”

Hai người liền cấp tốc chạy vào trong.

Lúc đó.

” cô y tá, cho tôi hỏi bệnh nhân phòng 314 tỉnh chưa? ” là Huy và ba mẹ

” vừa mới tỉnh, đang ở trong mọi người có thể vào ”

” cảm ơn ”

Bên trong phòng bệnh

” chào anh chị, chào con ” ba mẹ Huy nói.

“Chào , hai người sao biết tin mà lại đây ” mẹ Ny chào như không chào

” là mới đến nghe tin ông nhà tỉnh lại nên vào thăm ”

” hai người còn quan tâm sao ”

” chuyện lúc trước là do tôi, đừng nên làm ảnh hưởng tới bọn trẻ đám cưới, dù gì sao này là thông gia, tôi sẽ trả lại hết tất cả các cổ phần, và hai công ty hợp tác lại như cũ ”

” tôi không biết. Quyết định là ở chỗ Chồng tôi ”

” thì anh chị cứ cho hai cháu nó cưới, còn chuyện đó tôi chắc chắn sẽ làm. ”

” mẹ, mẹ đồng ý đi ” Ny lay lay cánh tay

” rồi ” ngẫm nghĩ một hồi lâu mẹ Ny cũng gật đầu.

Ý.

11 tiếng sau

Đèn phía trên cửa cũng tắt, mọi người ai cũng lo lắng hồi hộp.

” bác sĩ, em tôi ra sao rồi ? ”

” bệnh nhân đã được cứu sống, may là viên đạn lệch trên tim nên không sao, chỉ việc là chờ tỉnh lại ”

Ai cũng vỡ òa ra xúc động, ông trời đúng là giúp nó.

Ngày hôm sau.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, có nắng có gió, hôm nay là ngày nó tỉnh lại.

” ưm. ... Nước... ” nó động đậy mắt miêng nói gì đó.

” đây nước đây. ” cô nhanh chân lấy ly nước trên bàn.

Nó đã tỉnh lại.

Một tuần sau khi xuất viện.

Cả đám quyết định mở tiệc ăn mừng những chuyện đã qua.

Đang ăn thì bỗng nhiên hấn đứng dậy kéo nó ra khỏi bàn ăn đi ra sau vườn nơi có đầy bông hoa hồng được xếp thành chữ i love you.

Rồi hấn quỳ xuống trước mặt nó nói.

” tha thứ cho anh em nhé ”

Có nhưng khi anh thấy thương em rất nhiều.

Ngày tháng em ở bên anh chịu đựng bao điều.

Anh hay làm em khóc và nhiều ngày không vui.

Giờ anh cùng em ở đây anh sẽ nói ra.

Em đã cùng anh bước đi trên con đường.

Mọi thứ em đến phía sau giữ lại yên thương.

Chỉ là thời gian qua anh đã quá ư hững hờ

Và anh sẽ không để em cảm thấy bơ vơ.

Cùng anh nắm đôi tay ta đi trên con đường của anh với em.

Chấn còn đáng đo hay suy ta toan tính gì

Để anh giữ cho em hôm nay quan tâm cùng vòng tay ấm say.

Hãy tha thứ cho anh nhé em.

...

...

...

...

...

Nó nhìn hấn một hồi lâu. Và gật đầu đồng ý.

Hấn vui mừng.

” anh yêu em, lấy anh và cùng anh đi hết đoạn đường phía trước. ”

Hôm nay trời xanh biếc.

___— Toàn Văn Hoàn —___

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.